

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை
190
தை 20.01.2023
ஆவணச்சிறப்பிதழ்

ஜீயந்தி

**ஈழத்து
அரசியல் நாவல்கள்
சிறப்பிதழ் - 1**

புரதம ஆசிரியர் : க.புரண்தரன் 100/-

ஜீவநதி

—கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை—
ஆவணச் சிறப்பிதழ்

2023 தை இதழ் - 190

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னாம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! -
யாரதிதாசன்-

மிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்க :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு, அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி :

0775991949, 0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய

ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

பொருளடக்கம்

இன முரண்பாட்டின் ஆதி ஆவணம் 'லங்கா ராணி'
- இ.சு.முரளிதரன் -

மு.தளையசிங்கத்தின் 'ஒரு தனி வீடு'
புனைவுப்பிரதியின் அரசியல் பற்றிய ஒரு விமர்சனம்
- ஈழக்கவி -

இனக்கலவரமும் இலக்கியமும் - தெளிவத்தை ஜோசப்பின்
நாங்கள் பாவினாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983
- எம்.எம்.ஜெயசீலன் -

இனிப்படமாட்டேன் : தன் வரலாறு இணைந்த அரசியல் நாவல்!
- அ.யேசுராசா -

வாழிடத்தைக் காக்கும் வெஞ்சினம் கொண்ட குருவி
- அருண்மொழிவர்மன் -

புதியதோர் உலகம் - உள்ளும் புறமும்
- ரவி (சுவீஸ்) -

சயந்தனின் ஆறாவது ஒரு பார்வை
- கலாநிதி ச.குணேஸ்வரன் -

மெய்யுணர்(த்)தல் : 'அப்பால் ஒரு நிலம்' புனைவு மீதான வாசிப்பு
-தி.செல்வமனோகரன் -

புலி ஒவ்வாமையில் பிறந்த நொயல் நடேசனின் 'கானல் தேசம்' நாவல்
- இன்பமகன் -

ஆழப்புதைந்த சேறும் அகல மறுக்கும் நினைவடுக்குகளும்
உம்மத் நாவலை முன் வைத்து
- சி.ரமேஷ் -

புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது : போரின் வழித்தடங்கள்
- ந.சுகபரன் -

ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள் - 1 சிறப்பிதழ்

ஜீவநதி வாசகர்களுக்கு 2023 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் முதல் மார்கழி வரை ஆவணச் சிறப்பிதழ்களை வழங்க வேண்டும் என்ற பேராவாவின் காரணமாக தை மாத இதழ் "ஈழத்து அரசியல் நாவல் சிறப்பிதழாக" வெளியிடப்படுகின்றது. "ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழ்" (இதழ்100), "ஈழத்து நாவல் விமர்சனச்சிறப்பிதழ்"(இதழ் 150), "ஈழத்து இலக்கிய சிற்றிதழ்கள் சிறப்பிதழ்" (இதழ் 175) போன்ற பெரிய சிறப்பிதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்தேன். இந்த இதழ்கள் எனக்கு கற்றுத் தந்த பாடங்கள் பல. அவற்றில் முக்கியமான பிரச்சினை அதிக பக்கங்களுடன் வெளியிடப்படுகின்ற போது அதிக விலையை இட வேண்டியுள்ளது; அவ்வாறு அமையும் போது சாதாரண வாசகனால் அவற்றை விலைக்கு வாங்கிப்படிப்பது என்பது கடினமானதாய் அமைந்து விடுகின்றது. பல மாதக் கணக்கில் எனது சுய நேரத்தை இலக்கியத்துக்காக செலவளித்து சிறப்பிதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்து அவை வாசகர்கள், படைப்பாளர்கள் கைகளில் தவழாமல் எனது வீட்டு புத்தக இறாக்கைகளில் எஞ்சியிருப்பது வருத்தத்தை அளித்தது. அதன் காரணமாக இலகு வான வகையில் சிறிய அளவில் சிறப்பிதழ்களை வெளிக்கொணரும் நோக்குடன் இவ்விதழ் வெளி வருகின்றது. ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள் வாயிலாக எமது வரலாற்றை, போராட்டத்தை, அரசியல் நிலைமைகளை, ஒடுக்குமுறைகளை, எம்மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட பேரினவாதக் கொடுமைகளை, எம்மக்களின் பிரச்சினைகளை அறியக்கூடியதாக உள்ளதோடு எம் மக்களின் அவலங்கள் வெளித்தெரிகின்றன. அரசியலை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல்கள் பல நேர்மையான கருத்துக்களை முன்வைக்கின்ற போதும் சில நாவல்கள் எதிர்மறையான கருத்துக்களையும் முன் வைக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குவதற்கும் உண்மைநிலையை அறிவதற்கும். இவ்வாறான இதழ்கள் உதவும் என்னும் நோக்கத்துடன் இச்சிறப்பிதழ் வெளியாகின்றது.
- க.பரணீதரன்

18 MAR 2023

யாழ்ப்பாணம்

இன முரண்பாட்டின் ஆதி ஆவணம் “லங்கா ராணி”

■ இ.சு.முரளிதரன் ■

வலிமையோடு கதை கூறும் பாணி உருவானது. இலங்கையில் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தைத் தொடர்ந்து இனமுரண்பாடு எழுந்தது. மு.தளையசிங்கத்தின் “ஒரு தனி வீடு” சாந்தனின் “ஒட்டுமா” செங்கையாழியானின் “தீம்தரிகிட தித்தோம்” கோவிந்தனின் “புதியதோர் உலகம்” போன்ற பல புனைகதைகள் இன முரண்பாட்டினைப் பதிவு செய்யும் வகையிலே தோற்றம் பெற்றன. இனமுரண்பாட்டின் ஆதி ஆவணங்களுள் ஒன்றாக அருளரின் “லங்கா ராணி” நாவல் அமைந்துள்ளது.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் கால்கோள் நிலை அங்கத்தவர்களில் ஒருவராக அருளர் காணப்படுகின்றார். ஈழப்புரட்சிகர அமைப்பின் (ஈரோஸ்) மூத்த உறுப்பினராவார். ஈழவிடுதலை வேட்கை துளிர்விட்ட முகிழ்நிலைக்காலத்தில் தனித்தனிக் குழுமங்களாக ஆயுதப் பேராட்ட அமைப்புகள் காணப்பட்டன. ஈழப்புரட்சிகர அமைப்பு (EROS) ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF) தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOTEE) தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் (TELO) தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் (LTTE) தமிழீழ தேசிய விடுதலை முன்னணி (NLFT) என்றவாறாகப் பல்வேறு பட்ட அமைப்புகள் இயங்கின. தனியாதிக்க மனோபாவம் கிளைவிட சகோதரயுத்தம் ஏற்பட்டது. இறுதியில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு மட்டுமே ஆயுதப் பேராட்டத்திற்கு உரித்துடையதாக எஞ்சியது.

ஐரோப்பியரின் வருகையின் நீட்சியாக ஆங்கிலக் கல்வியும், பத்திரிகையின் தோற்றமும், அச்சு இயந்திரப் பயன்பாடும், படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் முகிழ்ப்பும் நிகழ்ந்தன. புனைகதைகளைப் படிக்கின்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தமிழிலும் சிறுகதை, நாவல் என்பன தோற்றம் பெற்றன. ஆரம்பகாலத்தில் மர்மக் கதைகளே நாவல்களான எழுதப்பட்டன. தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட வரலாற்று நாவல்கள் கூட, மர்மக்கதையின் எழுநயத்தோடுதான் அமைந்தன. சமூகக் கதைகளை உள்வாங்கிய காலத்தில் நடப்பியல்

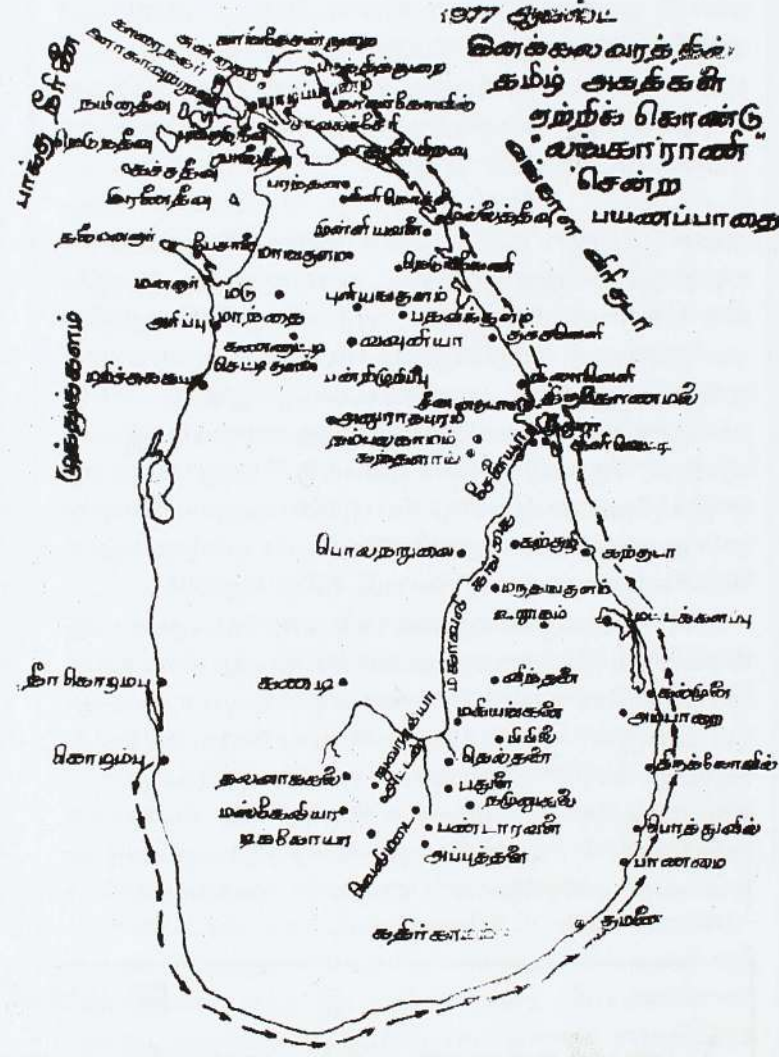
ஈழப்புரட்சிகர அமைப்பின் ஒரு பகுதியினர் தம்மை விடுதலைப் புலிகளோடு இணைத்துக் கொண்டனர். 1977இல் நிகழ்ந்த இனக்கலவரத்தை நடுவனாகக் கொண்டு அருளர் “லங்கா ராணி” நாவலை எழுதியுள்ளார். சமத்துவத்தை வலியுறுத்துவதோடு, தனிநாட்டுக் கோரிக்கையினையும் முன்னிறுத்துவதாக நாவல் அமைந்துள்ளது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும், இஸ்லாமிய சமூகத்தையும் ஏனையோருக்குச் சமமாகக் கருதுகின்ற பண்பற்றவர் என அருளர் மீது விமர்சனமும் உள்ளது. லங்கா ராணியில் வெளிப்படும் முகத்திற்கு மாற்று முகத்தோடு வாழ்ந்ததாகச் சிலர் சமூக வலைத்தளங்களில் ஆதாரத்தோடு நிறுவமுயன்றுள்ளமையும் கசப்பான உண்மையாகும்.

1977 இல் நிகழ்ந்த இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்களை “லங்காராணி” என்ற கப்பலில் ஏற்றிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் செல்வதை மையப்புள்ளியாக அமைத்து நாவல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. வழமையான பாதையால் பயணித்தால், ஆபத்து நேரிடலாம் எனக் கருதி சுற்றுப் பாதையில் பயணித்து யாழ்ப்பாணத்தை அடைகின்றது. மூன்று நாட் பயணத்தின் நிகழ்வுகளே கதையாக விரிகின்றது. கப்பலில் 1200 பேர் பயணிக்கின்றனர். சரவணன், குமார், தேவன், வேட்டிக்கார இளைஞன், ராணி, நீர்கொழும்பு இராசையா, பணக்கார வாலையக் குமரி என்றவாறாக முதன்மைக் கதாபாத்திரங்கள் சிலவற்றை முன்னிறுத்திக் கதையினை நகர்த்தியுள்ளார். பிரச்சார நெடி தூக்கலாகவே வெளித் தெரிகின்றது. ஆயுதப் புரட்சிக்கான பின்புலத்தை நாவல் விபரிக்கின்றது. கதை கூறல் என்பதிலிருந்து விலகிப் பல அத்தியாயங்களில் ஆவணம் என்ற நிலையில் தட்டையான கோணத்தில் தன்னை வெளிப்படுத்துவதனை உணர முடிகின்றது. பதினோராம் அத்தியாயமானது திருகோணமலை, மலையகம் என்ற இரு பிரதேசங்கள் பற்றிய விரிந்த பதிவாகவே அமைகின்றது. மலையகம் குறித்து எழுதும் போது போலித் தன்மையின்

நுண்ணரசியலால் பாதிக்கப்படுகின்ற மலையக மக்கள் குறித்து விரிவாக பதிவு செய்கின்றார். அகிம்சையால் எதனையும் சாதிக்க முடியாது. காந்தியம் தோல்வி யடைந்த, கோட்பாடே ஆகும். வன்முறையே தனி ஈழத்தைப்பெற்றுத் தரும் என்றவாறான கருத்துகளை நாவல் வெளிப்படுத்துகின்றது. பழந்தமிழர் வாழ்வின் உன்னதங்களைப் பேசுகின்ற, போலிப்பெருமித உற்சாகப்போக்கினையும் நாவலில் இனங்காண முடிகின்றது. நடப்பியலுக்கு ஒவ்வாத சினிமாத் தனமான சிந்தனை வெளிப்பாடு கதாப்பாத்திரங்கள் சிலவற்றிடம் துளிர்விட்டாலும், அத்தகைய திசை களிலிருந்து கதையினைக் கதாசிரியர் மீட்டெடுத்திருப்பது திருப்தியினைத் தருகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக கப்பலைக் கடத்தும் திட்டத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

ஈழப்புரட்சிகர அமைப்பில் ஊறியதால் தெளிவான அரசியல் ஞானத்தினைக் கதாசிரியரிடம் காண முடிகின்றது.

“நாம் எதுவிமான ஒரு அனுதாபத்தையும் இந்திய அரசிடம் இருந்து எதிர்பார்க்க கூடாது. தமிழ் மக்களுடைய இதயங்கள் எங்களுக்காகக் குமுறிக் கொண்டிருக்கலாம். அது அவ்வளவு தான் அதற்கு மேல் எதையும் எதிர்பார்க்க இயலாது” என்ற இடத்தினை வாசித்த போது அவரது தெளிவினையும் தீர்க்க தரிசனத்தையும் உணர முடிந்தது. அதே போல “கலைஞர் மாபெரும் ஊர்வலம் நடாத்தினார். அதனால் தான் கலவரம் நின்றது” எனக் கூறியதற்கு “அது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். நான் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. அதற்கு மேல் எதுவும் கலைஞரால் செய்ய முடியாது” என்று பதில் கூறுவதும் வியப்பினைத் தருகின்றது. 2009 இல் நிகழ்ந்த இறுதியுத்த சூழலை அன்றே கணித்து லங்கா ராணியில் வசனமாகப் பயன்படுத்திய

மேதமையை எண்ணி ஆச்சரியமடைகின்றேன். “லங்கா ராணி” நாவலை அந்நாவல் எழுந்த கால கட்டத்தின் அடிப்படையில் வைத்து நோக்கினால் பேராச்சரியமே எஞ்சும் பேராசிரியர் பெரியார் தாசன் குறிப்பிடுவது போன்று “யதார்த்தத்திற்கு விரோதமான கொச்சைத் தனங் களையோ இடிந்த கோட்டைகளின் இடுக்குகளில் சரித்திர நாயகிகளின் சதைக் கதைகளைத் தேடியவையும் சாண்டிலயல் தளமான கதைகளையோ” முன்னிறுத்த தாது இனமொழி வாழ்விநிலையை சித்திரித்திருப்பது மிகப்பெரிய பலமாக கருதவேண்டும். “லங்காராணி” கப்பலுக்குள் நாமும் பயணிக்கும் உணர்வினைத் தந்துவிட ஓரளவு முயற்சித்துள்ளார். உணவு தயாரிப்பு, பங்கீடு, மலசலகூடச் சுத்தம் எனக் கப்பல் ஒன்றில் ஏற்படக்கூடிய பன்முகச் சிக்கல்களையும் அனுபவ முதிர்ச்சியோடு பதிவு செய்துள்ளார். தமிழர்களின் அறியாமையைக் கேலி செய்யவும் தவறவில்லை. கச்ச தீவை மற்றுமொரு நாடாகக் கருதும் அறியாமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். எனினும் மாணவர்களுக்கு வகுப்பு எடுப்பது போன்று முதலாளித்துவம் சமதர்மம் குறித்து விளக்கிச் செல்லுமிடம் சலிப்பினை உண்டாக்குகின்றது.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கினால் அமர் முகிழ் தருணமொன்றின் ஆவணமாக இந்நாவலை இனங்காண முடிகின்றது. எதிர்கால சந்ததியினர் இந்நாவலை உள் வாங்கிக் கொள்வதன் ஊடாக ஒரு கால கட்ட அரசியலை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும்.

புனைவுகளை மட்டுமே வரலாற்று நாவலாக வாசித்த பலருக்கு, யதார்த்த நிகழ்வின் தரிசனத்தை அருளரின் எழுத்தானது வழங்கியுள்ளது. இனமுரண்பாட்டின் ஆதி ஆவணம் போற்றுதற்குரிய படைப்பாகவே அமைந்துள்ளது.

மு.தளையசிங்கத்தின் “ஒரு தனி வீடு” புனைவுப்பிரதியின் அரசியல் பற்றிய ஒரு விமர்சனம்

■ ஈழக்கவி ■

1971 - 1972 காலப்பகுதி இலங்கை வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இக்காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் பொலிஸ் நிலையத்தில் ஒரு இளைஞர் தடுத்துவைக்கப்பட்டிருந்தார். அதேசமயம் மற்றும் ஒரு பாடசாலை ஆசிரியரும் அங்கே தடுத்துவைக்கப்பட்டிருந்தார். மீசை அரும்பும் பருவத்திலிருந்த அந்தத் தமிழ் இளைஞன், அந்த ஆசிரியரைப்பார்த்து,

“அய்யா... உங்களைப் பார்த்தால் அப்பாவி யாக தோற்றமளிக்கிறீர்கள். எதற்காக உங்களை இங்கே தடுத்து வைத்து விசாரிக்கிறார்கள்?” எனக் கேட்கிறான்.

அதற்கு அவர், “நான் புங்குடுதீவில் ஒரு

பாடசாலையின் ஆசிரியர். அங்கிருக்கும் கண்ணகி அம்மன் கோயில் கிணற்றில் தாழ்த்தப்பட்ட அடிநிலை மக்களுக்கு குடிநீர் வழங்குவதற்கு மேல்சாதிக்காரர் மறுக்கிறார்கள். அதனைக்கண்டித்து, அந்தக் கோயில் முற்றத்தில் நான் உண்ணாவிரத அகிம்சைப் போராட்டம் நடத்தினேன். அந்தச் சாதிமாண்கள் பொலிஸை ஏவிவிட்டு, என்னை அடித்து இழுத்துவந்து இங்கே விசாரிக்கிறார்கள்” எனச்சொல்கிறார்.

உடனே அந்த இளைஞர், “சேர்... உங்களுக்கு என்ன விசரா... பைத்தியமா... உதுக்குப்போய் அகிம்சை - உணவு மறுப்பு சத்தியாக்கிரகம் என்று ஏதோ வெல்லாம் செய்து உங்களை வருத்தி மினக்கெட்டுள்ளீர்கள். நீங்கள் என்ன செய்திருக்கவேண்டும் தெரியுமா...? அந்த மேல்சாதிக்காரர்களின் வீடுகளிலிருக்கும் கிணறுகளில் எல்லாம் கிருமிநாசினி, பொலிடோல் ஊற்றியிருக்கவேண்டும். அவ்வாறு அவர்களுக்கு எதிராக போராடாமல் செத்துப்போன காந்தீயத்தை உவங்களுக்கு போதிக்கப்போனீர்களா..?” எனக் கேட்டான்.

உடனே அந்த ஆசிரியர், “தம்பி... நீர் யார்... உமது பெயர் என்ன.? எதற்காக உம்மை இங்கே தடுத்து வைத்துள்ளார்கள்..?” எனக்கேட்கிறார்.

“நான் யாழ்ப்பாணம் மேயர் அலஃபிரட் துரையப்பாவின் காருக்கு குண்டு பொறுத்தினேன். இன்ஸ்பெக்டர் சந்திரசேகராவின் பொலிஸ் வாகனத்திற்கு கைக்குண்டு எறிந்தேன்...” என்று அந்த இளைஞர் சொன்னார்.

அந்த இளைஞரின் பெயர் உரும்பிராய் சிவகுமாரன்.

அந்த ஆசிரியரின் பெயர் மு. தளையசிங்கம்.

பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து வெளியே வரும் தளையசிங்கம் தனது தம்பி பொன்னம்பலத்திடம், “எதிர்கால இளைஞர்கள் இனிமேல் அகிம்சைப் பாதையை தெரிவுசெய்யமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஆயுதம்தான் போராயுதமாக இருக்கும்” எனச்சொல்கிறார். தளையசிங்கம் ஏற்கனவே பொலிஸ் தாக்குதலுக்கு இலக்காகியிருந்தமையால், உட்காயங்களின் பாதிப்பில் 1973 ஆம் ஆண்டு இறந்தார். லெ. முருகபூபதியின் பதிவொன்றில் இந்த உரையாடல் பதிக்கையாகி இருக்கின்றது. மு.தளையசிங்கம் (முத) இந்த நிகழ்வுகளுக்கு முன்னரே “ஒரு தனி வீடு” என்ற நாவலை எழுதிவிட்டார்.

யானை தாக்கி பாரதி இறக்கும் போது அவனது வயது 39. பொலிசாரின் மிகக் கடுமையான தாக்குதலின் நீட்சியில் நோயில் வீழ்ந்து, தளையசிங்கம் இறக்கும் போது, அவரது வயது 38. “பாரதியின் கருத்துலகத்தை விடவும் தளையசிங்கத்தின் கருத்துலகம் முழுமையானது. மற்றொரு விதத்தில் சொன்னால் பாரதியின் சிந்தனையைத் தன் காலத்திற்குக் கொண்டுவந்து, இடைக்கால சரித்திரத்திற்கும் எதிர்வினை தந்து, இடைவெளிகளை அடைத்து, முழுமைப்படுத்த முயன்றார் என்று சொல்லலாம்” என “தளையசிங்கத்தின் பிரபஞ்ச யதார்த்தம்” என்ற கட்டுரையில் சுந்தர ராசாமி எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு “சுரா எழுதுவது எனக்கு மிகையாகவே தோன்றுகின்றது” என்று விமர்சனப்பூர்வமாக குறிப்பிடுகின்ற பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான், முத பற்றி பின்வருமாறு மதிப்பிட்டுள்ளார்.: “அவருக்கென்று தீக்கமான பார்வை இருந்தது. விமர்சன நேர்மை இருந்தது. மார்க்சியத்தை உள்வாங்கி நிராகரித்தவர். புதிதாக, பிரபஞ்ச யதார்த்தம் என்ற பெயரில் ஒரு மாற்றுத் தத்துவத்தை முன்வைத்தவர். அடிப்படையில் இந்திய ஆன்மீகவாதத்தைச் சார்ந்து நின்றவர். சமூக அநீதிக்கு எதிராகப் போராடித் துன்புற்றவர்.

தளையசிங்கத்தின் பார்வையுடன் எனக்கு அடிப்படையில் உடன்பாடு இல்லாவிட்டாலும் அவரை உயர்வாக மதிப்பவன். அவர் நமக்கு ஒரு மாற்றுப் பார்வையை விட்டுச் சென்றிருக்கிறார். அது பழையது என்றாலும் புதிய பாத்திரத்தில் தந்திருக்கிறார் ("சமூக யதார்த்தமும் இலக்கியப் புனைவும்"; 2017: 70, 71).

தன்னுடைய குறுகியகால இருத்தலில் (1935-1973) அச்சிலேயே 1000 பக்கங்களுக்கு மேலாய் வரக்கூடிய அளவுக்கு பெருந்தொகையாய் எழுதிய பெருந்தகை முத. நாவல், சிறுகதைகள், விமர்சனங்கள், மெய்யியல் முயற்சிகள் என அவரது பாடைப்பாளுமை விரிவுகொள்கின்றது. 1957இல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் கற்கையில், "சுதந்திரன்" பத்திரிகையில் "தியாகம்" என்ற சிறுகதையை எழுதுகின்றார். "மு.தளையசிங்கத்தின் சிறுகதை முயற்சிகளின் பின் அவரது நாவல் முயற்சி இருந்திருக்கிறது என்று கொள்ளலாம்; எனக்குறிப்பிடுகின்ற தேவகாந்தன் அதுபற்றி பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்: "சிறுகதையினுள்ளும் இரண்டு வகையான சிறுகதைகளை இனங்காண முடியும். 1947 ஜூன் தொடங்கி வெளிவந்த "சுதந்திரன்" பத்திரிகையானது கருத்துநிலை சாராது பல்வேறு எழுத்தாளர்களுக்கும் பிரசுரக் களமாயிருந்தது. மு.தளையசிங்கத்தினது சிறுகதைப் பிரவேசமும் "தியாகம்" என்ற தலைப்பிலான சிறுகதை (1957)யுடன் அதில் ஆரம்பிப்பதாய்க் கொள்ளலாம். இவரின் இக் காலகட்டத்திய எழுத்துக்களை ஒரு வகையானதாக வகுப்பதே முறை. "புதுயுகம் பிறக்கிறது" பெரும்பாலும் இதழ்களில் வராது தொகுப்புக்காக எழுதிய கதைகள் கொண்ட இரண்டாம் கட்டத்துக்கானவை. அவற்றின் தன்மை விசேஷமும் தனித்துவமாகத் தெரியக்கூடியது. "இரத்தம்" போன்ற சிறுகதைகளில் தமிழ்த் தேசிய உணர்வலை அவ்வளவு துலக்கமாக இல்லையென்பது மெய்யேயாயினும், அதை சற்று அதிகமான கதைகளில், குறிப்பாக "பெப்.4" போன்றவற்றில், காணக்கூடிய தாயிருக்கிறது. ஆனால் சிறுகதைகளில் துலக்க மின்றியிருந்த இந்த உணர்வானது, "ஒரு தனி வீடு"

நாவலில் தெளிவாகப் பதிவாகியுள்ளது. அதுவொன்றும் விமர்சனப்படுத்தப்படும் விஷயமுமில்லை. அரசியல் ரீதியான நடவடிக்கைகளைத் தேவையாக்கிய அக்காலச் சூழலின் உணர்வு விசையானது சில தளங்களிலேனும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது மெய்யே. அதனால் பிரதி தன்னில் அவ்வணர்வலைகளை தன் அவதானத்தில் தவற விடாது பதிவாக்கி தன்னையோர் அரசியல் நாவலாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டது. கவனிக்கவேண்டிய அம்சம் யாதெனில், நாவல் கட்டுமானத்தினுள் அர்த்தம் தக அமைந்து கலாபூர்வமாகும் விதமும், அதற்கான தேடலில் கிடைத்த உள்ளார்ந்த அனுபவ வெளிப்படும், நடைமுறை வாழ்வை யொட்டிய அதன் தத்துவார்த்த விவரிப்புமேயாகும்".

1960இல் பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்பினை நிறைவு செய்தவுடன் முத எழுதிய புனைவுப்பிரதியே "ஒரு தனி வீடு". இப்பிரதி "கலைச்செல்வி" நடத்திய நாவல் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றது. "1983-ல் நடந்த ஜூலை கலவரத்தின்போது அகதிகளாக யாரோ பேர் தெரியாத அகதி ஒருவர் மூலம் "ஒரு தனி வீடு" தட்டச்சுப்பிரதி என் கைக்கு வந்து சேர்ந்தது. படித்துப் பார்த்துவிட்டு நண்பர் மீராவுக்கு அனுப்பி வைத்தேன் புத்தகமாக ஆக்க. அவருக்கு தளையசிங்கத்தின் எழுத்துக்களை புத்தகங்களாகக் கொண்டுவரும் பாக்கியம் இல்லைபோலும். அது என்னிடமே திரும்பி வந்துவிட்டது... தமிழகத்தின் பிரபல வாரப் பத்திரிகைகளில் தொடராகக் கொண்டுவர முயற்சி மேற்கொள்ளுமாறு நண்பர் வண்ணநிலவனைக் கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் அதை கையில் எடுத்துக்கொண்டு- தளையசிங்கத்துக்காக அல்ல! - எனக்காக படிக்க ஏறி இறங்கினார். எந்த இடத்திலும் கதை பெயரவில்லை" என்று முகவுரையில் கி.ராஜ நாராயணன் எழுதியிருக்கிறார். கி.ராஜ நாராயணனின் முயற்சியினால், சி.கோவிந்தன் (சமுதாயம் பிரசுரலாயம்) செப்டம்பர் - 1984 இல் இந்த புனைவுநூலை பதிப்பித்துள்ளார். முத இறந்து 11 வருடங்களுக்குப் பின்னர், அது எழுதப்பட்டு 24 வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் வெளிவந்தது. 215 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நாவல் இரண்டு பாகங்

களைக் கொண்டுள்ளது. "இவை இரண்டும் ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்டதா அல்லது இரண்டிற்கு மிடையே ஒரு இடைவெளி இருந்ததா என்பதைச் சரியாகச் சொல்ல முடியாது" என்கிறார் சமுத்திரன் (தளையசிங்கத்தின் "ஒரு தனி வீடு" பற்றிய விமர்சன கட்டுரையில்; 1985). இப்புனைவு நகரும் காலம் 1950-1960.

முத இன் சொந்த ஊரான புங்குடுதீவு இப்புனைவின் சமூகபுலமாக அமைந்துள்ளது. இதனை பிரதி இவ்வாறு வர்ணிக்கின்றது: "மாங்காய் நுனியைச் சுற்றி மொய்க்கும் எறும்புகளைப்போல் இலங்கைத்தீவின் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு முனையைச் சுற்றிக் கிடக்கும் சின்னஞ்சிறு தீவுகளில் ஒன்று தான் புங்குடுதீவு. யாழ்ப்பாணத்தை ஒட்டியுள்ள வேலணைக்கும் சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற நயினாதீவுக்கும் இடையில் கிடந்த வண்ணம் உயிரியல் மாணவனின் குறிப்புப் புத்தகத்திலிருக்கும் அமீப்பப் படத்தை நினைவூட்டும் தோற்ற முடைய ஒரு தீவு (பக். 29, 30). புங்குடுதீவு நிலத்தையும் அதன் வாழ்வியல் யதார்த்தத்தையும் முத தீட்டும் சொற் சித்திரம் காட்சியாக நம்முன்னே பொலிந்து நிற்கிறது. இயல்பான நடையும், நுட்பமான விவரணங்களும், மிகையற்ற உணர்ச்சிநிலைகளும் மட்டுமல்ல, "ஒரு தனி வீடு" என்ற தலைப்பும் கூட நம்மை வசீகரிக்கின்றது. "வீடு" என்ற பெயர்ச்சொல்லின் ஊடாக "தமிழீழம்" என்ற உருவகம் வெளிப்படுகின்றது. "மு.தளையசிங்கத்தின் சிந்தனையில் ஈழம் ஒரு உருவகப் படிமமாக, தனிவீடு என்ற தலைப்பில்" எழுதப்பட்டதாக வெங்கட் சாமிநாதன் குறிப்பிடுகிறார். ஈழ உணர்வின் ஆரம்பப் புள்ளியை இப்பிரதி புனைவாக்கியுள்ளது. "மு.தளையசிங்கம் ஏன் இந்த 25 வருட மெளனம்?" என்ற கட்டுரையில் எம்.பெளஸர் எழுதும் சிலவரிகள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. "ஒரு சத்திய எழுத்தாளனுக்கு வாய்க்கப்பெறும் எதிர்காலத்தை கட்டியங் கூறுவதற்கான தூர திருஷ்டி நிறையவே மு.தளையசிங்கத்திற்கு கைவரப் பெற்றிருக்கிறது. 1960களில் இவரால் எழுதப்பட்ட "ஒரு தனி வீடு" நாவல் ஈழத்து தமிழர் அரசியலில் மிகத் தீர்க்க தரிசனமான படைப்பாகும்."

தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலின், சிந்தனைத்தள முன்னோடியாக நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டியவர் மு.தளையசிங்கம் (“முன்றாவது மனிதன்” 06; ஜூன் - ஆகஸ்ட் 1999: 35).

சிங்கராசன் - சேதா ஆகியோரின் இளம் பருவத்து காதலோடு இந்நாவல் தொடங்குகின்றது. இந்த இருவரினதும் குடும்பங்கள் இரத்த உறவுகளால் ஒன்றித்திருக்கின்றன. சேதா சிங்கராசனின் முறைப் பெண். பால்ய காலத்திலேயே இன்னாருக்கு இன்னார் என்பது நிச்சயப்படுத்தியாயிற்று. சூழலும் அவர்களின் கனவுகளுக்கு “பகடியாய்” தீனிபோடுகின்றது. காலப் போக்கில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளால் இரத்த உறவு குடும்பங்களுக்கிடையில் முரண்பாடுகள் மூர்க்க மாய் முகிழ்க்கின்றன. சேதாவின் தந்தை பொன்னம் பலத்தார் அமோக செல்வத்தில் கொழிக்க, அவரது பணக்காரத் திமிர் குடும்ப உறவையும், அந்த இளம் காதலர்களின் கனவுகளையும் இரங்கலாக்குகின்றது. அவரது ஆடம்பர இருப்பினை விளம்பரப்படுத்தும் சடங்கு விழாக்கள். அந்த விழாக்களில் வறிய “இரத்த” உறவுகள் கூட உதாசீனப்படுத்தப்படுகின்றன. முத இந்நிகழ்வுகளை யதார்த்தம் சிதையா வண்ணம் மிக நுட்பமாக படம் பிடித்திருக்கிறார்.

“கந்தையர் வாயில் அந்தச் சபைக்கொவ்வாத வார்த்தைகள் வந்ததுதான் தாமதம். “ஐயோ உங்களக் கும்பிட்டன் சும்மா இருங்க!” என்று கத்திக்கொண்டு முன்னால் விழுந்த சின்னத்தங்கத்தையும் முந்திக் கொண்டு பாய்ந்து விட்டது பொன்னம்பலத்தாரின் வலது கை.

“பளார்” என்ற ஒரு சத்தம்.

வெறியில் நின்ற கந்தையர் விழாத குறையாக வீசப்பட்டுப்போனார்.

ஆனால் பொன்னம்பலத்தார் அத்துடன் நின்றுவிட வில்லை. “போடா, வெளிய!” என்று கத்திக் கொண்டே இன்னும் முன்னால் பாய்ந்தார் அவர்.

“போடா வெளிய! உனக்குச் சொல்லாட்டா என்னடா பண்ணியிருவ? இவர் பெரிய சம்மந்தி எண்ட எண்ணமாக்கும். த்ததுப்! வழியடிக்கிற இவரும்

தூண்டல் கம்பு காவிற் மகனும் இல்லாட்டி எனக்கும் என்ற மகளுக்கும் நடந்தான் வந்திரப்போகுது! சும்மா போவேண்டாப் போடா வெளிய!” (பக் 49, 50).

முதலாளித்துவ வல்லரசு நாடொன்று வறிய தேசமொன்றின் மீது அணுகுண்டுகளை கொட்டுவது போல வார்த்தைகளை குவித்துத்தள்ளினார் பொன்னம் பலத்தார். அக, புற நிலையில் சிங்கராசனின் வறிய குடும்பம் தாக்குதலுக்குள்ளாகி சிதைவதை முத ஒரு திரை ஓவியமாய் சித்திரித்திருக்கிறார். குடும்ப, சமூக செயற்பாடுகளில் பொருளாதார காரணிகளே “எல்லா அறங்களையும்” நிர்ணயிக்கின்றன. “குடும்பமென்ற நிறுவனத்தின் “பரிசுத்த” தோற்றத்துக்குப் பின்னால் அன்றாட வாழ்வில் பொருளாதார சமூகக் காரணிகளின் தாக்கத்தால் அந்த நிறுவனத்தின் அங்கங்களான மனிதர்களிடையே நடைபெறும் கபடங்கள், கொடுமைகள், பழிவாங்கல்கள், சுயதண்டனைகள் போன்றவற்றை இந்த நாவலில் வாசகர் உணருவர். நமது சமூகத்தில் பேச்சளவில் வெளித்தோற்றத்தில் புனிதப்படுத்தப்படும் ஒழுக்கவியல் நெறிகளுக்கும் யதார்த்தத்துக்குமிடையே யுள்ள முரண்பாட்டைக் காணுவர். இந்த ஒழுக்கவியலின் போலித்தனமும் மனிதரின் வாழ்நிலைப் பிரச்சினைகளை மூடிமறைத்து உள்ளூர்க்கே வெந்து சாக வைக்கும் சமூக உறவுகள் மட்டுமே நமது சமூக அமைப்பு மாற்றப்பட வேண்டுமென்பதற்கு போதுமான நியாயங்களாகின்றன. சீதனக் கொடுமையால் வாழ்வில் நம்பிக்கையிழந்து தற்கொலை செய்யும் பரிமளமும் இந்த முடிவுக்கே நம்மைத் தள்ளுகிறாள். “கல்வியில் சிறந்த” யாழ்ப்பாணத்தின் அநாகரீகத்தின் கலாசாரப் பின்னடைவின் வடிவமே செல்லையா வாத்தி. செல்லையாக்களை இலங்கையில் தமிழர் வாழும் பல பிரதேசங்களிலும் குறிப்பாக மலைநாட்டிலும் நாம் சந்திக்கிறோம். நமது சமூக அமைப்பின் பிற்போக்குத்தனத்தை பறை சாற்றும் இந்தப் பிரதிநிதிகளைக் காணும் போதெல்லாம் நமது மக்களின் நாகரீகம் மீட்சி பெற இந்த அமைப்பு அழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற செய்தி ஒலிக்கவில்லையா? நாவலின் முதலாம் பாகத்தை வாசித்த போது இந்த எண்ணங்கள்

என் மனதில் எழுந்தன” (சமுத்திரன்).

“ஒரு தனி வீடு” புனைவுப்பிரதியின் இரண்டாம் பாகம் விரிந்த தளத்தில் அரசியலைப்பற்றி பேசுகின்றது. இதனால் இது அரசியல் நாவலாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அரசியல் என்ற கருத்தியல் தெளிவற்று பொருள்தருவது போலவே, அரசியல் நாவல் என்ற கருத்தியலும் தெளிவற்று பொருள் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது. அரசியல் நாவல் என்றால் என்ன என்று வரையறை தருவதும் அதன் கூறுகள் எவை எனக் குறிப்பிடுவதும் இலேசான காரியமல்ல. ஆனால் தற்கால அரசியல் சூழலில் மனிதன் ஒரு அரசியல் சூழலை எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றான் என்பதுடன், தற்கால அரசியல் நிகழ்வுகளையும், கோட்பாட்டு மோதல்கள், அரசியல்வாதிகள், மக்களின் எதிர்வினை, போராட்டங்கள் முதலானவற்றையும் புனைவாகக் கொண்ட பிரதியை அரசியல் நாவல் என்று ஒரு வசதிக்காக கூறிக்கொள்ளலாம். அரசியல் நிகழ்வுகள், அமைப்புகள், கோட்பாடுகள் முதலானவற்றை ஒரு கதையாடல் தொனியில் விமர்சிக்கும் நாவல்கள் அரசியல் நாவல்கள் என்ற கோட்பாடு ஒன்றும் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. புனையாசிரியர்களின் அரசியல் நம்பிக்கை அல்லது கோட்பாடு அவரது சார்பு அல்லது எதிர்ப்பு நிலை, அவர் அரசியல் நிகழ்வுகளையும் அரசியல் வாதிகளையும் விவரித்து பகுப்பாய்வு செய்வதில் வெளிப்படும். அரசியல் நாவலை ஒரு இலக்கியவகையாகக் கருதி அதற்குக் கோட்பாட்டை வகுத்தவர்கள் ஸ்பியர் (1923) முதல் இர்லிங் ஹல் (1957) வரை பல திறனாய்வாளர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அரசியல் நாவல் என்பது விக்டோரியாவின் பிரதமர் டிஸ்ரேலியின் படைப்பில் தொடங்குகின்றது. ஜோசப் கான்ரட், ஸ்டெண்டால், ஆர்தர் கோஸ்லர், ஆர்வேல், ஹக்கிலி முதலானவர்கள் அரசியல் நாவலாசிரியர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றார்கள். முல்ராஜ் ஆனந்த், சல்மான் ருஷ்டி, நயன்தாரா சைகல் போன்றவர்களும் அரசியல் நாவல்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். அந்தவகையில் முதலின் “ஒரு தனி வீடு”ம் அரசியல் நாவலாகின்றது. முதலிற்கு ஒரு அரசியல் நிலைப்பாடு இருந்திருக்கிறது.

அந்த அரசியல் நிலைபாட்டையே தன்னுடைய புனைபிரதியில் பிரவாகப்படுத்தியுள்ளார். பற்பல கட்டுரைகளின் வழியாகச் சொல்லவேண்டிய அரசியல் விமர்சனங்கள் நாவலின் இயல்பான போக்கில் உரையாடல்களாக, விவாதங்களாக இடம் பெற்று விடுகின்றன.

நாவலின் முதல் பாகத்தின் 13 பகுதிகளிலும் மையப்பாத்திரமான சிங்கராசன் அல்லது முதலின் கதாநாயகன் “புடம்” போடப்படுகின்றான். குடிபோதையில் சதா சண்டையிடும் பெற்றோர்கள்” தாய் மாமன் பொன்னம்பலத்தாரின் அடாவடித்தனங்கள்; சீதனக்கொடுமையால் சகோதரியின் தற்கொலை; விதவையான ராணி பரத்தையாக செயற்படும் சங்கதிகள்; “தூண்டலுக்குப்போற நினைவோடா?” - மீண்டும் கேட்டுக்கொண்டே கிட்டே வந்தார் வாத்தியார். பொன்னம்பலத்தாரிடம் பணம் இருந்த அளவுக்குப் பண்பாடு இருக்கவில்லை. அதனால் அவர் தனது கீழ்மையை நேற்று சபையில் காட்டிவிட்டார். ஆனால் பண்பாடு பற்றிப் போதிக்கும் வாத்தியாரே இப்படியென்றால்... “பளார்” என்ற சத்தத்தோடு சிங்கராசனின் கையிலிருந்த புத்தகக் கட்டு செல்லையா வாத்தியின் முகத்தில் பாய்ந்து சிதறிற்று. அடுத்த வினாடி - சிங்கராசன் வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான்... இத்தியாதி விவகாரங்களால் சிங்கராசன் “பதமாகி” இருந்தான். இது அவனை அரசியல் களத்திற்கு படுவேகமாய் இட்டுச்செல்கின்றது. நாவலின் இரண்டாம் பாகம் குறிப்பாக, இரண்டாம் பாகத்தின் முதலாம் பகுதி இதனை துல்லியமாய் வெளிப்படுத்துகின்றது. அரசியல் நேரடியாகவே புனைவுக்குள் புகுந்துவிடுகின்றது. ஆனால் அந்த அரசியல் யதார்த்தத்தின் நிகழ்வுகளாகி கதையோட்டத்தோடு கலந்துவிடுவதுதான் இதன் தனித்துவமாகும்.

அக்கா பரிமளம் இறக்கையில் சிங்கராசனுக்கு வயது 19 (1952). அக்காலத்தில் அனுபவம் கொடுத்த சிறு அறிவு வெளிச்சத்தோடு மட்டுமே இருந்தான். அடுத்து வரும் ஐந்து வருடங்களில் (1956) முதலின்

இலட்சியப் பாத்திரமாக பரிணமிக்கின்றான். “சிங்கராசன் கடை” புங்குடுதி கிழக்கு முழுவதுமே பிரசித்தமாகின்றது. “டியூசன்” எடுத்து “பிரைவேட்” டாக எஸ்.ஸி.யோடு ஆசிரியர் தராதரப் பத்திர முதல் பாடத்திலும் தேறிவிட்டான். ஆனால் அவை எல்லா வற்றையும்விட நாட்டு அரசியல் போக்கில் அக்கறை கொண்ட ஓர் அரசியல்வாதியாகவும் மாறிவிட்டிருந்தான் என்பதுதான் மிக முக்கியம் (பக்.136) என்றும் பொன்னம்பலத்தைப் போலல்லாமல் நாட்டுக்காக நான் உழைத்துக் காட்டுகிறேன் என்று துடித்த சிங்கராசனுக்கு ஒரு நல்ல வழி கிடைத்துவிட்டது. அரசியல்! (பக்.139) என்றும் உரத்துக்கூறுகின்றார் புனையாசிரியர் முத. கொம்பூனிஸ்டர் மாஸ்டர்தான் சிங்கராசனை அரசியலில் ஈடுபடச்செய்கின்றார். கொம்பூனிஸ்ட் மாஸ்டரின் சிபார்சில் வாங்கிக் குவிக்கப்பட்ட புத்தகங்களை அவன் படிக்கின்றான். அவனது கடையில் கூடும் வட்டம் அநேகமாக கொம்பூனிஸம் பற்றிய விளக்க வகுப்பாகவே இருந்தது. காலப்போக்கில் இந்தப் பார்வையின் அடிப்படையில்தான் கூட்டங்களும் நாடகங்களும் கூட நடத்தப்பட்டன. இதன் தொடர்ச்சியில் அபிமான புருஷனாக மாறிவிட்ட சிங்கராசான், குருவுக்கு மிஞ்சிய சிஷ்னாவும் மாறி, கொம்பூனிஸ்ட் மாஸ்டர் காட்டிய கொள்கைகளுக்கு மேலாகப் பார்க்கத்தொடங்குகிறான். மார்க்சிய இயக்கவியல் என்பது நல்லசிவம் மாஸ்டர் (கொம்பூனிஸ்ட் மாஸ்டரால் சதா கேலி செய்யப்படும் ஒரு தமிழரசுக் கட்சிப் பேர்வழி) வந்து, அவனிடம் கொம்பூனிஸ்ட் மாஸ்டர் மறைத்த எதிர்ப்பக்க நியாயங்களைக் கிளறிய போதுதான் ஆரம்பமாயிற்று. இதிலிருந்து முதலின் மார்க்சிய எதிர்ப்பு விமர்சனம் சிங்கராசன் வாயிலாக இப்புனைவில் வெளிப்படுகின்றது. தமிழரசுக் கட்சி தேர்தல் மேடையில் சிங்கராசன் ஆற்றிய நீண்ட உரை (பக். 144 - 146) இதனை துல்லியமாக்குகின்றது.

1956இல் அவனுடைய தொகுதியிலிருந்து ஒரு தமிழரசுக் கட்சிப் பிரதிநிதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் என்றால், அதற்குச் சிங்கராசனின் பங்களிப்பு கணிசமான அளவு இருந்தது. அந்த வருடத்தில்தான் அவனது

வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒரு பெயர்ச்சிக்காலம் முழுமை பெற்றது - என்றெல்லாம் எழுதுகிறார் முத. இதனை சமுத்திரன் விமர்சனப் பிரக்ஞையுடன் பின்வருமாறு துலக்குகின்றார்: “கொம்பூனிஸ்ட் கொள்கைகளுக்கு அப்பால் போக விரும்பும் அவனை ஆகர்ஷித்த கட்சி தமிழரசுக்கட்சி! தமிழரசுக் கட்சி சமஷ்டி கோருவதால் தான் பிற்போக்குக் கட்சியென இடதுசாரிகள் கூறினார்கள். சிங்கராசன் சந்தித்த கொம்பூனிஸ்ட் மாஸ்டர் உண்மையிலேயே சரியில்லைத்தான். ஏனென்றால் அவர் அவனுக்கு தமிழரசுக்கட்சியை இடதுசாரிகள் ஏன் பிற்போக்கானதெனக் கொண்டார்கள் என்பதைக் கூட சரியாக விளக்க முடியாத ஒரு கொம்பூனிஸ்ட். தளைய சிங்கத்தால் அப்படி ஒரு கொம்பூனிஸ்டைத் தான் பார்க்க முடிந்திருக்கிறது. தன் சூழலை மிக நுணுக்கமாகவும் கலைத்துவந்துடனும் விவரிக்கும் தளைய சிங்கத்துக்குத் தமிழரசுக்கட்சி ஏன் பிற்போக்குக் கட்சியென தமிழ் இடதுசாரிகள் கருதினார்கள் என்பதை மட்டும் ஏன் தான் நேர்மையாக விவரிக்க முடியவில்லையோ தெரியாது. கொம்பூனிஸ்ட்டுகளின் அரசியல் குறைபாடுகள் தனிப்பட்ட குறைபாடுகளைத் தெரிந்த அளவிற்கு அவருக்கு இந்த விஷயம் மட்டும் எப்படியோ தெரியாது போய்விட்டது. உண்மை என்ன? சிங்கராசன் தமிழரசுக் கட்சியின் அக்காலத்திய, கிராமிய மட்டத்து அசல் தலைமைப் பிரதிநிதி. சிங்கராசன் சொல்கிறான் “அறிஞர்களையும் அவர்களின் தத்துவங்களையும் பொறுத்தவரை என் மனதைக் காந்தியால் தொட முடிந்ததே ஒழிய மார்க்ஸாலோ ஸ்டாலினாலோ தொட முடியவில்லை.” இது அக்காலத்தில் நாம் காது புளிக்கக் கேட்ட மேடைப் பேச்சு. இந்த வகையில் சிங்கராசன் யதார்த்த பூர்வமான பாத்திரம். குட்டி வியாபாரியாகிவிட்ட சிங்கராசன் தன் சமூக நகர்ச்சிக் கூடாகத் தன் “வெள்ளாள” வாழ் நிலையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டான். “அவனுடைய தூண்டல் காம்புகாவின்” காலத்து நினைவுகள் பரந்த அடிப்படையான புரட்சிகர மாற்றத்தை வலியுறுத்தும் கொள்கை வாதியாக அவனை மாற்றவில்லை. அந்த நினைவுகள் அவனுக்கு வரவில்லை. பொன்னம்பலத்

தார் வீட்டில் திருமணம் செய்து தன் பால்ய கனவை நனவாக்கும் அந்தஸ்தையும் அவன் பெற்றுவிட்டான். முன்பு முறைப்பெண்ணான சேதாவையும் அவனையும் “வர்க்கம்” பிரித்தது. இப்போ அந்த வேறுபாடு இல்லை. அவனுடைய அரசியலும் அவனுடைய வாழ்நிலைக்கு உகந்த அரசியல். இந்த வகையிலும் சிங்கராசன் நமது சமூகத்தின் ஒரு வயதுப்போக்கின் பிரதிநிதியாகிறான். யதார்த்தப் படைப்பு. மார்க்சியத்தை விமர்சித்த சிங்கராசன் அந்தத் தத்துவத்தையும் தாண்டி முன்னேறவில்லை. அவன் வாழ்ந்த காலத்து அலையில் அகப் பட்டு மார்க்சியத்துக்கு எதிரான போக்குடனே இணைகிறான். இந்தப் போக்கே நூலாசிரியரையும் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டுள்ளது.”

1956 ஆம் ஆண்டு பதவியேற்ற பண்டார நாயக்காவின் அரசாங்கம் “சிங்களம் மட்டும்” சட்டத்தை நிறைவேற்றிய அன்று, தமிழருக்கெதிரான இனக்கலகம் பரவிற்று. 1958 ஆம் ஆண்டு வவுனியா மகாநாடு. ஆனால் நம்பிக்கையும் உற்சாகமும் எந்த நாட்களும் சோதிக்கப்படவேண்டும் என்பதினாலோ என்னவோ சிங்களநாட்டிலிருந்து சில இழவுச் செய்திகளும் வந்து சேர்ந்தன. அதைத் தொடர்ந்து பீதியும் இனக்கலவரமும். காய்ந்துபோன தோற்றங்களோடும், கப்பலின் அழுக்கு நிறைந்த உடைகளுடனும் அகதிகள் பரிதாபமாக வந்துகொண்டிருந்தனர். உடமையென்பது எதுவும் இருக்கவில்லை. உயிர்?... இச்சந்தர்ப்பத்தில் கொம்யூனிஸ்ட் மாஸ்டருக்கும் சிங்கராசனுக்கும் இடையில் தோன்றிய வாக்குகாத உரையாடலில்தான் “தனிநாடு” என்ற முன்மொழிவு உரத்து ஒலிக்கின்றது.

கொம்யூனிஸ்ட் மாஸ்டர் : “நீங்க எல்லாம் சமஷ்டி, தமிழரசு எண்டு கத்தித் திரிந்ததாலதானே இந்தக் கதி வந்தது. இப்ப எத்தனை ஆயிரம் பேர் செத்திற்றினம் எத்தனை ஆயிரம் பேருடைய வீடு. கடை எல்லாம் கொள்ளை போயிற்று. நீங்க சும்மா இருந்தா அவங்களும் சும்மா இருந்திருப்பாங்களே.”

சிங்கராசன் : “மாஸ்டர் இப்படி ஒரு நிலை

வந்ததற்காக உங்களைவிட நாங்க வருந்திறம். ஆனால் நாங்களாக அதைச் செய்யவில்லை. உரிமையைக் கேட்டதுதான் எங்கட குற்றம்; அதற்காக அவங்க அடிக்கிறாங்க. அதுதான் பெரும்பான்மை ஆட்சி. அந்த ஒரு காரணமே போதும் அவங்கட தயவில் நாங்க இருக்கக்கூடாது என்பதற்கு. அந்த ஒண்டே போதும் அவங்களை நம்பி நாங்க வாழக்கூடாது என்பதற்கு. இனி நாங்க ஒரு சமஷ்டி கேக்கக்கூடாது, மாஸ்டர். இனித் தனித் தமிழ் நாடு கேட்பது, அதற்காகப் போராடுவது தான் தமிழன் செய்யவேண்டிய வேலை...” (பக். 188, 189).

இது போன்றதொரு கருத்தினை நாவலின் ஈற்றில் சிங்கராசன் சேதாவிடம் சொல்கின்றான்: “.... அந்த வீடல்ல சேதா நான் சொல்வது. அது இப்போல ஒரு அவசரகாலம் (1958) வந்திற்றால் ஆரோ ஒரு அந்நிய அரசாங்கத்தின் கொலைகாரப் படைகளுக்குப் போய் விடும். நான் சொல்வது நமக்கு ஒரு நாடு, நமக்கு ஒரு அரசாங்கம், நமக்கு ஒரு பாதுகாப்பு என்ற பெரிய வீடு” (பக். 214).

“சிங்கராசன் தன் இழப்பை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. தமிழ் மக்கள் அனைவரின் இழப்பைத் தான் அவனது தனி வீடு குறிக்கிறது, நாட்டின் அரசியல் வாழ்க்கையில் வளர்ந்து வரும் கொந்தளிப்பும் நாவலின் இவ்விருவரின், இரு குடும்பங்களின் வாழ்வோடு நன்கு பின்னப்பட்டுள்ள காரணத்தால், தனக்கென ஒரு வீடு வேண்டும் என்று அவன் சொல்லும்போது அந்த வீடு தமிழ் மக்கள் தமது என உரிமை கொண்டாடுகிற வாழ்விடத்தையே, தனி நாட்டையே அது குறிக்கிறது என்பது மிக தெளிவாகவும் உறுதியோடும் சொல்லப்பட்டு விடுகிறது. இரண்டு முக்கிய விஷயங்களை இங்கு கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஒன்று, இந்த நாவல் எழுதப்பட்ட 1960 (1962)இல், தமிழருக்கென தனி நாடு என்பது ஒரு எண்ணமாகக் கூட அன்றைய மக்கள் மனத்தில் எழவில்லை. அப்படி இருக்க அது ஒரு அரசியல் போராட்டத்திற்கான இலட்சியமாக, ஒரு கொள்கையாக உருவெடுப்பது பற்றிப் பேச்சில்லை. இரண்டாவது, இந்த நாவல் 24 (22) வருடங்களாக கையெழுத்துப் பிரதியாகவே இருந்துள்ளது; 1984இல்

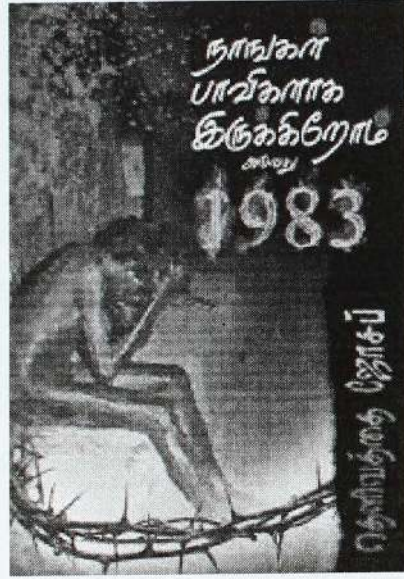
தான் மு.தளையசிங்கத்தின் மறைவுக்குப் பிறகு அவரது எழுத்துக்களை எல்லாம் ஒன்று விடாமல் சேகரித்துப் பிரசுரிக்கவேண்டும் என்ற முயற்சி எழுந்த போது, இது கண்டெடுக்கப்பட்டு பிரசுரம் பெறுகிறது. தனித் தமிழ் நாடு என்பது, வெகு இயல்பாக ஒரு இன மக்களின் மனத்தில் ஊறிப் பெருக்கெடுக்கும் இயற்கை யான உணர்வாகத் தான் எழுந்துள்ளது போல் தோன்று கிறதே ஒழிய, பேரம் பேசி, போராடிப் பெறவேண்டிய ஒரு அரசியல் கோரிக்கையாக எழவில்லை; (பார்க்க, “ஈழம் உணர்வின் ஆரம்பங்கள்” கட்டுரை: <https://ta.wikisource.org/s/iu>).

முதலின் இந்த புனைவுப்பிரதியின் இரண்டு பாகங்களுக்கிடையிலும் பாரிய இடைவெளியை அல்லது வேறுபாடுகளை துல்லியமாய் அவதானிக்க முடிகின்றது. முதல் பாகத்தின் 13 பகுதிகளிலும் சமூக, குடும்ப செயல்நிலைகளின் வர்க்க வேறுபாடுகளையும், முரண்களையும், கொடூரங்களையும், துயரங்களையும் நுண்ணுணர்வோடு வெளிச்சப்படுத்துகின்றார். இந்த வெளிச்சம் நேர்த்தியாக வெளிப்பட்டுள்ளது. முதலாம் பாகத்து “வெளிச்சம்” இரண்டாம் பாகத்தில் மெல்லிய தாய் மங்கிவிடுகின்றது. முதலாம் பாகத்து மொழியும், அது கொணரும் விமர்சனமும் இரண்டாம் பாகத்தில் மெலிந்துபோயுள்ளது. இதற்கு காரணம் முதலின் இலட்சியப்பாத்திரமான சிங்கராசன் தமிழ் தேசியவாத அரசியல் போதையில் மயங்கிப் போனமைதான். மார்க்சியம் பற்றி சிங்கராசன் கடுமையான தொனியில் விமர்சிக்கின்றான். அவற்றில் ஓரளவிற்கு நியாயமும் இல்லாமலில்லை. ஆனால், “எழுந்து வரும் தேசியவாத அலையை முத விமர்சன ரீதியில் ஏன் அணுகவில்லை” என்ற கேள்வியை விமர்சகர்கள் எழுப்புகின்றனர். ஏனெனில், “இருக்கின்ற எல்லாவற்றையும் கடுமையாக விமர்சிக்கின்ற” கார்ல்மார்க்சின் விமர்சன ஆற்றல், முத இடமும் மெல்லிய அளவில் இழையோடி இருந்திருக்கிறது.

எதுஎவ்வாறாயினும், ஈழத்து அரசியல் புனைவுப் பிரதி என்ற வகையில் “ஒரு தனி வீடு” சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட வேண்டிய ஒன்று! ✦

இனக்கலவரமும் இலக்கியமும் - தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாங்கள் பாவினாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983

■ எம்.எம்.ஜெயசீலன் ■

இலக்கிய வகைமையாக மேற்கிளம்பினாலும் அதற்கு முன்னரே அதற்கான முன்னோடி முயற்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆயுதப் போராட்டமும் தாக்குதல்களும் எதிர்தாக்குதல்களும் இடம்பெறுவதற்கு முன்னர், போராட்டமும் போராட்ட விளைவுகளும் இலக்கிய ஆக்கமாக வெளிப்படுவதற்கு முன்னர் நாட்டில் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான வன்முறைகள், பல சந்தர்ப்பங்களில் அரங்கேறியுள்ளன. அவ்வன்முறைகள் பற்றிய இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஏராளமாக வெளி வந்துள்ளன. அவற்றுள் போர் இலக்கியக் கூறுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. அதனால் போர் இலக்கியங்களின் முகிழ்ப்பினை, இனக்கலவரம் - இனவன்முறை பற்றிய இலக்கியங்களின் நீட்சியாகக் கொள்ளலாம்.

இனக்கலவரங்களினாலான அழிவுகள் போர் நிலத்துக்கு வெளியே பாரியளவில் இடம் பெற்றுள்ளன. போரின் மையக் களமாக விளங்கிய வடக்கு கிழக்குப் பிராந்தியங்கள், சிங்களக் குடியேற்றங்களிலிருந்து அந்நியப்பட்டு தனித்திருப்பதால், இனக் கலவரங்களின் தாக்கங்கள் அப்பகுதிகளில் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக வெளிப்பட்டுள்ளன எனலாம். 1958, 1977, 1981 முதலான இனக்கலவரங்களில் வடக்கு கிழக்கும் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகியுள்ளன. 1958ஆம் ஆண்டு நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தமிழர்கள் தாக்குதலுக்கு உள்ளானபோது, அதன் எதிர்வினையாக வடக்கு கிழக்கில் தமிழர்கள் சிங்களவர்களைத் தாக்கிய முள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்து நாகவிகாரைக்குத் தீ வைக்கப்பட்டுள்ளது. 1977இல் அரசு காவலர்களே யாழ்ப்பாண நகரைத் தீயிட்டுக் கொடுத்தி, கொள்ளை

யிட்டுள்ளனர். அந்த அவலத்தை எம். ஏ. நுஸ்மான் அவர்கள், “காக்கி உடையில் துப்பாக்கி அரக்கர் தாண்டவம் ஆடினர் ஒரு பெரும் நகரம் மரணம் அடைந்தது” எனக் கவிதையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1981இல் யாழ்ப்பாண நூலகம், ஈழநாடு பத்திரிகைக் காரியாலயம் உட்பட யாழ்ப்பாண நகரின் பெரும்பகுதி சிங்கள வன்முறையாளர்களால் தீக்கிரையாக்கப் பட்டுள்ளது. இவ்வன்முறைகளை, அழிவுகளை இனக் கலவரத்துக்குள்ளான ஏனைய பிராந்தியங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து, வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியே அவற்றின் தாக்கங்கள் மிகுதியாக வெளிப்பட்டுள்ளதைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது.

இனக்கலவரங்களானவை பொதுமக்களை, அவர்களது உடைமைகளை இலக்காகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. அவை பொதுமக்களிலிருந்து திரண்ட வன்முறையாளர்களால் பெரிதும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அக்கலவரங்களில் சிங்களக் குடியேற்றங்களுக்கு அருகில் வாழ்ந்த தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். யார் தாக்குவார், எப்போது தாக்குவார் என்ற அறிதல்கள் எவையும் இன்றி, எதிர்தாக்குதல் நடத்துவதற்கான வாய்ப்பும் வலுவும் அற்றிருந்த அவர்கள் தம் உயிர், உடைமைகளை இழந்துள்ளதுடன் அடைக்கலம் பெறுவதற்கான திக்கில்லாது தவித்துள்ளனர்.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்பான காலங்களில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் நாட்டில் இனக்கலவரங்கள் வெடித்துள்ளபோதும் 1958, 1971/1972, 1977, 1981, 1983 ஆகிய ஆண்டுகளில் இடம்பெற்றவை பாரதூரமான அழிவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளன. இக்கலவரங்கள் யாவும் தமிழர்களுக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்டவையாகும். இக்கலவரங்களில் இலட்சக் கணக்கான தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளதுடன் அவர்களின் சொத்துக்களும் குறையாடப்பட்டுள்ளன. முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட இனக்கலவரங்களுள் நாடு சுதந்திர மடைவதற்கு முன்னர் 1915ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற கலவரமும் அண்மையில் 2018இல் திகளையில் ஆரம்பித்து நாடளாவிய ரீதியில் வியாபிக்கத் தொடங்கிய கலவரமும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் நாட்டில் இடம்

நவீன தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இலங்கைக்கே உரித்தான சிறப்புக் கூறுகளுள் முதன்மையானதாகப் போரும் போருக்குள்ளான வாழ்வும் பற்றிய பொருண்மை வெளிப்பாடு அமை கிறது. 1980களுக்குப் பின்னரான இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதி போர் இலக்கியமாக அமைந்துள்ளதுடன் போர் முடிந்து ஒரு தசாப்தம் கடந்த பின்பும் இன்னும் போர்க்கால வாழ்வே இலக்கியத்தின் பிரதான பேசுபொருளாக விளங்கிவருகிறது. இப்போர் இலக்கியம், விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதப்போராட்டமாக உருப்பெற்றதுடன் தனித்த

பெற்ற இனக்கலவரங்களின்போது, நிரந்தரமாகவும் தற்காலிகமாகவும் கொழும்பில் குடியேறிய தமிழர்கள் மிகுந்த பாதிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் என்ற பேதங்களுக்கு அப்பால் எல்லாப் பிராந்திய தமிழர்களும் அங்கு வன்முறைகளுக்கு இலக்காகியுள்ளனர். கொழும்புக்கு வெளியே நிகழ்ந்த இனக்கலவரங்களில் மலையகத் தமிழர்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். சிங்களக் குடியேற்றங்களுக்கு மத்தியில் ஆங்காங்கு திட்டத் திட்டாக வாழ்ந்து வரும் அவர்கள், கலவரங்களின் போது தாக்குதலுக்கு உள்ளாகக்கூடிய, தாக்குதலிலிருந்து வெளியேற முடியாத குடியிருப்பு அமைவையும் குடித் தொகையினையும் கொண்டுள்ளனர். நாட்டின் மத்திய, ஊவா மாகாணங்களில் பரவலாகவும் சப்பிரகமுவ, தென், வடமேல் மாகாணங்களில் சிதறியும் வாழ்ந்து வரும் அவர்கள், பேரினவாத அடக்குமுறைகளுக்குத் தொடர்ந்தும் உள்ளாகிவந்துள்ளனர். அதிலும் சப்பிரகமுவ, தென் மாகாணங்களில் வாழ்பவர்கள் பெரும் இழப்புக்களைச் சந்தித்துள்ளனர்.

வடக்கு கிழக்கில் இடம்பெற்ற ஆயுத போராட்டங்களில் அரச இராணுவத்தினர் கொல்லப் படுகின்றபோதும் அவர்களது உடல்கள், சிங்களக் கிராமங்களுக்கு வந்து சேருகின்றபோதும் அருகிலுள்ள மலையகத் தமிழர்கள் தாக்கப்படுதல் தொடர்நிகழ்வாக இடம் பெற்று வந்துள்ளது. இராணுவத்தினரின் தோல்விக்கான பின்னடைவுக்கான வஞ்சத்தை மலையகத் தமிழரைக் கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளுதல் வழமையாக இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வன்முறைகளால் மலையகத் தமிழரின் இருப்பு தொடர்ந்தும் அச்சத்துக் குரியதாகவே இருந்துவந்துள்ளது. இந்நிலையால் ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு அப்பால் நிகழ்த்தப் பட்டுள்ள இனக்கலவரங்கள் - வன்முறைகள் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகள், மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளன. அவ்வாறான படைப்புக்களை, போர் நிலத்துக்கு வெளியேயான வாழ்வினை மையக் களமாகக் கொண்டிருக்கும் மலையகத் தமிழ் இலக்கியம், போர் இலக்கியத்துக்கு வழங்கிய முதன்மையான பங்களிப்பாகக் கொள்ளலாம்.

பேரினவாதிகளால் மலைநாட்டில் நிகழ்த்தப்

பட்ட வன்செயல்கள் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகளில் அம்மக்கள்மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள் - கொலை, கொள்ளை, தீ வைப்பு, கற்பழிப்பு முதலான அத்துமீறிய செயற்பாடுகள், மலையகத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் அவர்கள் அகதியாக வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டமை, சொந்தத் தோட்டங்களில் இனியும் வாழ முடியாது என்ற நிலையில் வேறு தோட்டங்களை நோக்கியும் தமிழர்கள் செறிந்து வாழ்கின்ற வடக்கு கிழக்கு நோக்கியும் இடம்பெயர்ந்தமை, இந்நாடே வேண்டாம் என்ற நிலையில் இந்தியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தமை, தமது சுய அடையாளங்களை மறைத்து வாழ்ந்தமை, தமது அடிப்படை ஆவணங்களைத் தீக்குப் பறிகொடுத்து நிர்க்கதியானமை, இனரீதியான பாரபட்சங்களுக்கும் சிறுமைப் படுத்தல்களுக்கும் உள்ளானமை, வன்முறையாளர்களுக்கு அரசியல் சக்திகள் துணையாக இருந்தமை முதலானவை பரவலாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள தோடு அவசரகாலச் சட்டம், பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் என்பன மலையகத் தமிழர்களின் இயல்பு வாழ்வை எவ்வாறு பாதித்தன, அரசு பயங்கரவாதம் எவ்வாறு பெருகியது முதலானவையும் பேசப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை, இத்தகைய அனர்த்தங்களின் போது இதயசக்தியோடு தமிழர்களுக்குத் துணைபுரிந்த சிங்கள மனிதர்கள் பற்றிய பதிவுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

இனக்கலவரங்களின் தாக்கங்களையும் அவற்றினால் தமிழர்கள் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளையும் பேசும் படைப்புக்களை ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாகத் தந்தவராகத் தெளிவத்தை ஜோசப் விளங்குகிறார். அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக அவர் கொழும்பில் வாழ்ந்தமையால் அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட வன் முறைகளையும் அத்துமீறல்களையும் தன் படைப்புக்களில் பரவலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவரது குடை நிழல், நாங்கள் பாவிசெய்தோம் அல்லது 1983 ஆகிய நாவல்களும் சுவர், பொட்டு, பந்து, நாடகம், செத்துப்போகும் தெய்வங்கள் முதலான பல சிறுகதைகளும் இதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

இலங்கையில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களுள் மிகப்பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தியதாக

1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற வன்முறைகள் விளங்குகின்றன. தமிழர் வரலாற்றிலும் இலங்கை வரலாற்றிலும் மிகவும் துயர்நிறைந்த காலமாக அக்காலம் அமைவதால் அது கறுப்பு ஜூலையாக நிலைபெற்றுள்ளது. அந்தக் கறுப்பு ஜூலையில் கொழும்பில் நிகழ்ந்த தமிழர்களுக்கு எதிரான தாக்குதல்களையும் அத்தாக்குதல்களுக்குள் சிக்கித்தவித்த மலையகத்தைச் சேர்ந்த குடும்ப மொன்றின் நெருக்குவாரமிக்க வாழ்வையும் அடிப்படைக் கருவாகக் கொண்டதாக நாங்கள் பாவிசெய்தோம் அல்லது 1983 நாவல் அமைந்துள்ளது. 1996ஆம் ஆண்டு தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர்கதையாக வெளிவந்துள்ள இந்நாவல், 2016ஆம் ஆண்டு பாக்யா பதிப்பகத்தினால் நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இனக்கலவரம் வெடித்தபோது அதற்குள் நேரடியாகச் சிக்கித் தவித்துள்ள தெளிவத்தை ஜோசப், அதன்போது தானும் தனது குடும்பத்தினரும் எதிர்கொண்ட நிகழ்வுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நாவலைப் புனைந்துள்ளதாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வுண்மை அனுபவங்களின் தாக்கங்களால் ஒரு குடும்பத்தின் இயல்பு வாழ்வை இனக்கலவரம் எவ்வாறு பாதித்தது என்பது உயிர்ப்புடன் நாவலில் வெளிப்பட்டுள்ளது. கலவர நேரத்தில் தந்தை தொழில் செய்யும் நிறுவனத்தில், குழந்தைகள் பாடசாலையில், மனைவியும் வயது முதிர்ந்த தந்தையும் மாமியும் வீட்டில் எனச் சிக்கிக்கொள்ளுதல், தம்மைக் காத்துக்கொள்வதற்கான போராட்டம், தமது குடும்ப உறுப்பினர்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றனரா என்பதை உறுதிப்படுத்த முடியாத அவஸ்தை, அதிலும் பள்ளிக்குச் சென்ற குழந்தைகளுள் சிறிய குழந்தை மட்டும் வீட்டுக்கு வரமுடியாமல் அங்கேயே இருக்கும் தகவல் தந்த துயர் என ஒருநாளாந்த யதார்த்த வாழ்வில் திடீர் எனப் பரவிய இனக்கலவரம் ஏற்படுத்திய அலைக்கழிப்புக்களும் நெருக்குவாரமிக்க அந்நொடிகளில் ஒரு தாயும் தந்தையும் தமது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற நடத்திய போராட்டங்களும் நாவலில் சிறப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளன. தெளிவத்தை ஜோசப்பினுடைய குடும்பத்தின் அலைக்கழிப்பு, கலவரபூமியில் வாழும் ஒவ்வொரு தமிழ்க் குடும்பத்தினரது அலைக்கழிப்பாக

நீள்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற இராணுவத் தினர் மீதான தாக்குதலுக்கு வஞ்சம் தீர்க்கும் நடவடிக்கையாக அவ்வன்முறைகள் நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தாலும் அது முற்றிலும் அதனுடைய வெளிப்பாடு மட்டுமல்ல. பேரினவாத ஆட்சியாளர்களும் அவர்களது கைக்கூலிகளும் காத்திருந்த தருணத்தின் - சமிக்ஞையின் - வெளிப்பாடாக அச்சம்பவம் அமைந்துவிட்டது என்பதைத் தெளிவத்தை ஜோசப் வெளிப்படையாக பதிவுசெய்துள்ளதுடன் 1958, 1977, 1981 முதலான ஆண்டுகளில் இடம்பெற்ற இனக்கலவரங்களையும் அவற்றின் பாதிப்புக்களையும் சுட்டிக்காட்டி, அக்கலவரங்களுக்குப் பேரினவாத அரசியல் சக்திகளின் ஆசியும் வழிகாட்டலும் நேரடியாக இருந்தவாற்றையும் எடுத்துரைத்துள்ளார். அரசியல் போராட்டத்தை, அரசியல் ரீதியாகத் தீர்க்க வேண்டிய போராட்டத்தை அரசியல்வாதிகள் இனவாத முலாம்பூசி, போராட்டத்தைத் திசை திருப்புவதையும் பெரும்பான்மை மக்களின் விருப்பு என்ற பெயரில் ஜனநாயகத்தின் கழுத்து நெறிக்கப்படுவதையும் தன்கூற்றாக வெளிப்படுத்தியுள்ள அவர், இலங்கை அரசியலின் அபத்தமான பக்கத்தை, அதன் அராஜகத்தை அக்காலச் சாமான்ய தமிழரின் தளத்தில்நின்று அம்பலப்படுத்தியுள்ளார்.

சிங்களப் பேரினவாத வன்முறையாளர்களின் அடாவடித்தனங்கள், தாக்குதல்கள், கொள்ளையடிப்புகள், இனத்துவம் என்ற பெயரில் அவர்கள் நிகழ்த்திய அழிவுகள், ஒன்றாக இருந்தவர்களும் வஞ்சம் தீர்க்கக் காத்திருந்தவர்களும் கலவரத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திகொண்டு மேற்கொண்ட வன்செயல்கள், அரசாங்கமும் அரசு படையினரும் வன்முறையாளர்களுக்குத் துணைநிற்கும் சீர்கேடு, ஆட்சியதிகாரத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த பொருளாதார வளம் கொண்ட தமிழர்கள் தமது கடைத்தெருவிலோ இருப்பிடத்திலோ தாக்குதல் நிகழாமல் காத்துக் கொண்ட சூட்சுமம் முதலானவற்றை ஆசிரியர்கதையோட்டத்தில் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். 1983 கலவரத்தின்போது இடம்பெற்ற வெலிக்கடை சிறைச் சாலை படுகொலைகளைத் தவிர, ஏனைய அழிவுகளின் வெட்டுமுகத்தோற்றத்தை இந்நாவலில் கண்டுகொள்ள

முடிகிறது.

வன்மம் கொண்ட சிங்களவர்கள் தாக்குதல்களிலும் கொள்ளையடித்தலிலும் ஈடுபட்டுவருகின்ற அதேவேளை, அவர்களுக்கு அருகிலே தமிழர்களைப் பாதுகாக்கின்ற நேயமிக்க சிங்களவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி, நாவலின் ஒவ்வொரு நகர்விலும் இடம்பெற்றுள்ளது. தெளிவத்தை ஜோசப்புக்கும் அவரது நண்பர் சிவாவுக்கும் அடைக்களம் கொடுத்து பாதுகாக்கும் சைமன், தெளிவத்தை ஜோசப்பின் குடும்பத்தை இரவு பகலாகக் காவலிருந்து காப்பாற்றும் திருமதி சொய்சா மற்றும் அவரது குடும்ப உறுப்பினர்கள், மார்க்கட்டின் மேனேஜர் எதிரிசிங்க முதலானவர்கள், சிங்களவர்கள் எல்லோரும் வன்முறையாளர்கள் இல்லை; அவர்கள் எல்லோரும் வெறுக்கத்தக்கவர்கள் இல்லை; அவர்களுள்ளும் மானுட நேயமிக்கவர்கள், இன பேதல்களுக்கு அப்பால் மனித உறவை நேசிப்பவர்கள் உள்ளார்கள் என்ற நற்செய்தியைச் சுமந்தவர்களாக விளங்குகின்றனர். இந்நற்செய்திக்குச் சொந்தக்காரர்களின் வாழ்க்கை நோக்கு, அவர்களின் பொதுவான குணாதிசயங்கள் முதலானவை நாவலில் தனித்துக் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால், கத்தோலிக்கர்களிடையே மொழி, இனம் கடந்த மத நிலைப்பட்ட இணைப்பு இருப்பதை ஆசிரியர் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கத்தோலிக்கர்கள் அதிகமாக வாழும் பிரதேசங்களில் இனக்கலவரங்கள் வெடிப்பதில்லை அல்லது தாமதமாக வெடிக்கும் எனக்கூறும் ஆசிரியர், அதற்கு மதநிலைப்பட்ட பிணைப்பு காரணமாகத் தொழிற்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். நாவலில் இடம்பெறும் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் குடும்பம், கிறிஸ்தவ மதப் பற்றுமிக்கக் குடும்பமாகும். அக்குடும்பத்தையும் தெளிவத்தை ஜோசப்பையும் காப்பாற்றுகின்ற திருமதி சொய்சா, சைமன் முதலானோர் கத்தோலிக்கப் பின்புலம் கொண்டவர்களாக விளங்குவதால் அந்நற்செய்தியை மதநிலையில் குறுக்கியுள்ளாரோ என்ற ஐயம் தவிர்க்க முடியாமல் எழுகிறது.

இலங்கைத் தமிழர், மலையகத் தமிழர் என்ற பாகுபாடுகளும் அவற்றினடிப்படையிலான பாரபட்சங்களும் தமிழர்களையே வெவ்வேறு மட்டங்களில்

பின்பற்றப்பட்டுவந்தாலும் இன வன்முறையாளர்களுக்கு எல்லோரும் எவ்வித வேறுபாடுகளும்ற்ற பச்சைத் தமிழர்களே என்ற தகவலையும் தெளிவத்தை ஜோசப் பதிவுசெய்துள்ளதுடன் கதைநிகழ்வுகளில் அதனை அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இப்பதிவுகள் தமிழர்கள் தமக்குள்ளான வேறுபாடுகளைக் களைந்து ஒன்றிணைந்து இயங்குவதற்கான புள்ளிகளை இனங்காண வேண்டியதன் தேவையை வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

இனக்கலவரங்கள் இடம்பெற்று அவற்றை முடிவுக்குக் கொண்டுவரும் முயற்சிகள் இடம்பெறும் போதெல்லாம், கலவரங்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதை விரும்பாத சக்திகள், அச்சம்நிறைந்த சூழலைத் தொடர்ந்து தக்கவைக்கவும் தமக்கான அணியைப் பலப்படுத்திக்கொள்ளவும் பல்வேறுவிதமான சூழ்ச்சிகளை முன்னெடுத்துவருகின்றன. அவற்றுள் முதன்மையானதாகக் கலவரத்துக்கான எதிர்தாக்குதல் குறித்த வதந்திகள் விளங்குகின்றன. அண்மையில் (2018) திகனையில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகச் சிங்களவர்கள் முன்னெடுத்த வன்முறைகளின் போது, கலவரம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, கலவரத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் என்ற பெயரில் கைதுகள் இடம்பெற ஆரம்பிக்கும்போதே, “அம்பாரையிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வாங்குடன் பஸ்களில் வருகிறார்கள், விகாரைகளைத் தாக்கப் போகிறார்கள்” என்ற வதந்தி திகனையிலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலும் பரப்பப்பட்டன. அதனால் சிங்களவர்களின் ஒன்றிணைவும் கோசங்களும் மீண்டும் இடம்பெறத்தொடங்கியதோடு அச்சம் நிறைந்த சூழல் எங்கும் வியாபிக்கத்தொடங்கியது. அதனையொத்த வதந்திகள் 1983 கலவரத்தின்போதும் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன. அதனைத் தெளிவத்தை ஜோசப், “யாழ்ப்பாணத்தில் மேலும் பல படைவீரர்கள் கொலையுண்டதாகவும் நாகவிகாரையின் பிரதம சங்க நாயக்கர் தமிழர்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதாகவும் கொழும்புக்குள் புகுந்துவிட்ட புலிகள் படைவீரர்களைத் தாக்குவதாகவும் நேற்றே கொழும்புக்குள் நுழைந்த புலிகளைச் செட்டியார்தெரு நகைக்கடை முதலாளிகள் மறைத்து வைத்திருப்பதாகவும் வதந்திகள் நாலாபக்கமும் பறந்தன” என ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணம்

நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983 என்ற தலைப்பு, அக்காலத் தமிழர்களின் வாழ் நிலைமையை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தும் குறியீடாக அமைந்துள்ளது. நாவலின் தொடக்கத்தில் ஜெபிக்கப்படும் இவ்வாசகம், கலவரத்தின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் தமிழர்களின் வாழ்நிலை யதார்த்தத்தைச் சுமந்துள்ளது. உரத்தும் அமுங்கியும் ஒலிக்கும் அந்த ஜெபம் தமிழர்களுக்கான இரட்சிப்பு என்ன, எங்கிருந்து அந்த இரட்சிப்பு கிடைக்கப்போகிறது, அந்த இரட்சிப் பின் மேய்ப்பன் யார் முதலான பல வினாக்களையும் தன்னுள் உள்ளடக்கியிருக்கிறது. அவ்வினாக்கள் நாவலின் முடிவிலும் விடைகளற்று தொக்கியே நிற்கின்றன. அத்துடன் அவற்றுக்கான பதில்களைக் கண்டடைவதற்கான திறப்புக்கள் எனையும் கதைக்குள் கோர்க்கப்படவும் இல்லை.

காலத்துக்குக் காலம் சிங்களப் பேரினவாதிகளாலும் அவர்களின் தூண்டுதலினாலும் நிகழ்த்தப் பட்டுவருகின்ற இன வன்முறைகளையும் அவ்வன்முறை களை ஊக்குவிக்கின்ற காரணிகளையும் அவற்றினால் ஏற்பட்டுள்ள பேரழிவுகளையும் அவதானிக்கின்ற போது, அவற்றில் பெரியளவிலான வேறுபாடுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒரே மையத்திலிருந்து கிளைத்தெழுபவையாகவும் ஒரேவகையான அழிவு களை ஏற்படுத்துபவையாகவும் அவை அமைந்துள்ளன. 1915ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின்போது வன்முறைகளைத் தூண்டும் வகையில் அநகாரிக தர்மபால, பியதாச சிறிசேன முதலானவர்கள் பரப்பிய பிரசாரங்கள், 1970களில் மலையகத் தமிழர் உள்ளடங்கலாக இந்திய வம்சாவளி மக்களையும் இந்தியாவிலிருந்து வந்து வணிகம் செய்யும் முஸ்லிம்களையும் “கண்ணுக்குத் தெரியாத பகைவர்” எனக்கூறி வெளியிடப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரங்கள், 1980களில் தமிழர்களுக்கு எதிராகச் “சிங்களவரே பௌத்த சமயத்தைக் காப்பாற்றுங்கள்” (1981) எனப் பகிரப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரங்கள், யுத்தம் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக மஹாசொன் பலகாய, பொது பலசேனா முதலான அமைப்புக்களால் பரப்பப்பட்ட கருத்தாக்கங்கள் முதலானவை சிங்களப் பௌத்த மேலாதிக்கம் என்ற ஒற்றைநிலைப்பாட்டையே

அடிநாதமாகக் கொண்டுள்ளன.

இலங்கையில் முதலாவது இனக்கலவரம் இடம்பெற்று நூறாண்டுகள் கடந்த பின்பும் சிங்களப் பௌத்த மேலாண்மைச் சிந்தனைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. சிறுபான்மையினரின் வாழ்வுரிமையை ஏற்று பலசமூக இலங்கையைக் கட்டியெழுப்ப அச்சிந்தனைகள் தடைகளை ஏற்படுத்துகின்றன. எப்போதெல்லாம் சிறுபான்மையினரை அடக்க நினைக்கிறார்களோ அப்போதெல்லாம் சிங்களப் பௌத்தக் கருத்தியலைப் பிரசாரம் செய்து, சிறுபான்மையினரைப் பௌத்த மதத்துக்கும், சிங்களவருக்கும் அச்சுறுத்த லானவர்கள் என்றும் பகைவர்கள் என்றும் பிரசாரம் செய்து சிங்களவர்களிடையே கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்துவதோடு சிங்களவர்களின் நல்வாழ்வு சிறு பான்மையினரால் பறிக்கப்படுகிறது என்ற கற்பிதத்தை மக்கள் மயப்படுத்தி, சாமான்ய சிங்களவர்களை வன்முறையாளர்களாக மாற்றிவருகிறார்கள். அக்கருத் தோட்டங்கள் சிங்களப் பௌத்த ஆதிக்க அரசியல்வாதிகளால் காலத்துக்குக் காலம் வளர்த்தெடுக்கப்படு கின்றன. அவற்றுக்கான அமைப்புக்களும் காலத்துக்கு ஏற்ப உருவாக்கம் பெறுவதோடு அவற்றினை அரசியல்வாதிகள் அரசவணைத்து வளப்படுத்தி வருகின்றனர். இன்றைய நிலையில் பொதுபலசேனா, ராவண பலய, மஹாசொன் பலகாய போன்ற அமைப்புக்கள் சிங்களப் பௌத்த ஆதிக்கக் கருத்தாக்கங் களைக் கட்டமைப்பதிலும் அவற்றை மக்கள்மயப் படுத்துவதிலும் முன்னிலை வகிக்கின்றன.

இனக்கலவரங்களுக்கான தூண்டுதல்கள் போல கலவரங்களின்போதான வன்முறைகளும் அழிவுகளும் சிறுபான்மையினர் எதிர்கொண்ட இழப்புகளும் எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரே மாதிரி யாகவே இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றை இனக்கலவரங் கள் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகளிலும் காணமுடிகிறது. 1915ஆம் ஆண்டு கலவரம் இடம்பெற்று ஒரு மாதத்துக்குள் அக்கலவரம் குறித்துச் “சிலோன் கலக சிந்து” என்ற சிறு நூலினை வெளியிட்டுள்ள திருச்சினாப்பள்ளி ஷர்ப்பத்துகடை கதிர்வேல்பிள்ளை, அந்நூலில் பதிவுசெய்துள்ள நிகழ்வுகளிலிருந்து பிற்காலப் பதிவுகள் மிகுதியான வேறுபாடுகளைக்

கொண்டதாக இல்லை. கலவரம் பெரிதாகப் பரவத் தொடங்கியதும் வணிகர்கள் தமது கடைகளைச் சாத்திவிட்டு வருத்தத்துடன் ஊரைவிட்டு ஓடினர் என்பதைப் பதிவு செய்யும் கதிர்வேல்பிள்ளை, சிங்களப் பேரினவாதிகளின் கொடுஞ் செயல்களை,

ஜனங்களை அடித்ததும் போதாமல் பிர(ற)கு சாத்தியக் கடையையும் உடைத்துவிட்டு பணங்களைக் கொள்ளையடிக்கவென்று பாவியான சிங்களவர் கூடிவிட்டார் பன்னிரண்டு லட்சமதிப்புள்ள கடைவொன்றில் பாங்குடன்சாமானை தானெடுத்து வண்டிகள் செல்லும் பாதையிலே யிவர்கள் வாரியே போட்டாராம் பாருங்கடி சிலோனில் நடைபெரும் இஸ்லாமித்ரனென்னும் சிர(ற)ந்த பேப்பராபீஸ்யொன்றை கலகக்காரர் சேதப்படுத்திவிட்டு அப்போ காற்றாய்ப்பர(ற)ந்தாராம் நேசர்களே எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்கலவரத்துக்குப் பின்னர் இடம்பெற்ற கலவரங்கள் பற்றிய இலக்கியப் பதிவுகளிலும் இதனையொத்த சம்பவங்களே இடம் பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, முருகையனின் வாயடைத்துப் போனோம், எம்.ஏ. நுஃமானின் துப்பாக்கி அரக்கரும் மனிதனின் விதியும், நேற்றைய மாலையும் இன்றைய காலையும், புத்தரின் படுகொலை முதலான கவிதைகளையும் ஆனந்தராகவனின் நண்பனே என்றும் உன் நினைவாக, மலரன்பனின் நந்தாவதி, கே. கோவிந்தராஜின் மொய்க்காசு, அல் அஸ்மத்தின் 58, 77, 83! நாளை முதலான சிறுகதைகளையும் அருளரின் லங்கா ராணி நாவலையும் குறிப்பிடலாம். தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாங்கள் பாவிகளாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983 நாவலிலும் இனக்கலவரம் பற்றிய பதிவுகள், முன்னைய இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டதாக இல்லை.

இனக் கலவர நிகழ்வுகளைப் படைப் பாக்கியவர்களுள் ஒருசாரார், கலவர அழிவுகளையும் அதற்குள் சிக்கித்தவித்தவர்களின் உடல், உள் போராட்டங்களையும் அவ்வாறே பதிவுசெய்ய

முயற்சித்துள்ளதையும் இன்னுமொருசாரார் அந்த ஆவணப்பதிவுகளுக்கு அப்பால் தத்தமது அரசியல் சமூக நோக்கிலிருந்து இனக்கலவரத்தை, அதன் விளைவுகளைப் படைப்பாக்கியுள்ளதையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இதில் தெளிவத்தை ஜோசப் முதலாவது குழுவைச் சார்ந்தவராக விளங்குகிறார். அவர் இனக் கலவரத்தை, அதன் விளைவுகளை ஆழமான அரசியல், சமூக பின்னணியில்நின்று நாவலாக்கம் செய்ய முனைய வில்லை. இனக் கலவரத்தில் தானும் தனது குடும்பத்தினரும் எதிர்கொண்ட அனுபவங்களையும் கலவரத்தின்போது இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளையும் உள்ளவாறே ஆவணப்படுத்துவதில்தான் அவர் அதிக அக்கறை காட்டியுள்ளார். இந்த ஆவணப்படுத்தலைத் தாண்டி ஆழமான அரசியல் உள்ளீடு கொண்டதாக நாவல் இயக்கம்பெறவில்லை. வன்முறைச் சம்பவங்களும் வன்முறையோடு ஒட்டிய அரசியல் நிகழ்வுகளும் கற்பனையற்று அவ்வாறே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள அளவுக்குக் கலவரங்களின் அக, புற இயங்கியலும் அத்தகைய கலவரங்களால் நிகழும் சமூக அசைவும் அதனால் சமூகம் சென்றடையும் திசைவழியும் திரண்ட மொத்தப்பார்வையாக நாவலில் வெளிப்படவில்லை. ஓர் ஒப்பீடுக்கு 1977 இனக்கலவரம் பற்றிய லங்கா ராணி நாவலுடன் இந்நாவலை இணைத்து நோக்குமிடத்து, லங்கா ராணியில் அருளர் முன்வைத்துள்ள துலக்கமான அரசியல் உள்ளீடைத் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நாவலில் காணமுடியாதுள்ளது. சாதாரண மனிதர்கள் எதிர்கொள்கின்ற நிகழ்வுகளை, அதன் போது தோன்றுகின்ற சிக்கல்களை, அச்சிக்கல்கள் நிகழ்கின்ற சூழலை மிகை கற்பனையற்று அவ்வாறே காட்சிப்படுத்துதலே தெளிவத்தை ஜோசப்பின் பிரதான கலையாக்க முறையாக அமைந்துள்ளதால் அவர் மேற்படி அரசியல் உள்ளீடுகளில், இனக்கலவரத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் ஆழமான அரசியல் சமூக கண்ணோட்டத்தில் அணுகுவதில் ஆர்வம் செலுத்தவில்லை எனலாம்.

மாவனல்லையில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக முன்னெடுக்கப்பட்ட வன்முறைகள் பற்றி சி.சிவசேகரம் எழுதிய, “மாவனல்லையில் ஒரு உரையாடல்” என்ற

மாவனல்லையில் என்ன நடந்தது!

எங்கும் என்றும் நடவாதனவா

எங்கள் மண்ணில் நிகழாதனவா

மாவனல்லையில் நடந்தது?

முன்னம் இங்கு மூண்ட நெருப்பு

இன்னும் இங்கே தொடர்ந்து எரிகுது

சொல்லும்படியாய் புதிதாய் எதுவும்

இல்லை. எல்லாம் பழங்கதை எனினும்

செய்யும்படியாய்ப் புதிதாய் உண்டு

என அமைந்துள்ளது. சமூக யதார்த்தவாதியின் தெளிவான நிலைப்பாட்டினை இக்கவிவரிகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. எமது நாட்டு இனக்கலவர நிகழ்வுகள் எல்லாம் ஒன்றைபோலவே, உலகமெங்கும் நிகழ்த்தப்படும் கலவரங்கள் போலவே இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றை அவ்வாறே இலக்கியமாக்கும்போது புதிய ஒளி, புதிய அனுபவம் எவையும் பெரிதாகக் கிடைக்கப் போவதில்லை. ஆனால், அக்கலவர நிலைமை, அனுபவம் சிவசேகரம் அவர்கள் குறிப்பிடுவதுபோல புதிதாய் ஒன்றைச் செய்யும்படியாய் அமையும்போது, அது வரலாற்று அசைவில் சலனத்தை, திருப்பத்தை ஏற்படுத்தும். புதிய ஒளியைத் தரும். அத்தகைய புதிதாய் ஒன்றைச் செய்தலோ செய்யத் தூண்டுதலோ, கலவரத்தினால் சமூக அரசியல் அசைவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களோ புதிய நகர்வுகளோ நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983இல் இடம்பெறவில்லை. கலவர நிகழ்வுகளே நாவலின் பொருண்மையாக விரிந்துள்ளன. கவிஞர் குறிப்பிடுவதுபோல அவை எங்கும் என்றும் நடவாதனவோ எமது மண்ணில் நிகழாதனவோ இல்லை. இருப்பினும் 1983இல் சிங்களப் பேரினவாத சக்திகள் அரங்கேற்றிய கொடூரங்கள், அவற்றுள் சிக்கித்தவித்த தமிழர்களின் அவஸ்தைகள், இழப்புகள் முதலானவற்றின் பெரும் பகுதியை நேரடி சாட்சியமாகப் பதிவு செய்துள்ள சிறப்பு இந்நாவலுக்கு உண்டு. அதனால் 1983 இனக் கலவரம் பற்றிய இலக்கிய ஆவணம் என்ற தளத்தில் தனித்த அடையாளத்தை, கவனத்தைப் பெற்றதாக நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983 விளங்குகிறது.

அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்: “1983 அல்லது நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம்” என்று ஒரு நாவல் எழுதி இருக்கிறீர்கள். அது 1983-ஆம் ஆண்டு தமிழர்கள் மீது இடம்பெற்ற இன ஒடுக்கு முறையை மையப்படுத்தியது. அந்த நாவல் உங்களது சொந்த அனுபவத்தை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டதா? இனப் பிரச்சனைக்கான போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறிய பின்னர், அது மலையக தமிழர்களை எப்படிகெயல்லாம் பாதித்தது என்பதை உங்கள் அனுபவத்தின் ஊடாக பார்க்கிறீர்கள்?

தெளிவத்தை ஜோசப்: மலையகத்தில் இருப்பவர்கள் ஆயுத போராட்டத்தில் பங்கேற்கவில்லை என்று பொதுவாக சிலரால் சொல்லப்பட்டாலும், அந்த போரில் இறந்தவர்கள் மலையகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வன்னியில் குடியேறி வசித்தவர்கள் என்று பத்திரதான் தமிழகத்தில் ஈழ அகதிகள் என்ற ஈழ அகதிகளைப் பற்றிய வரலாற்று நூலில் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்.

குடைநிழல் நாவலில் நானும் எழுதியிருக்கின்றேன்.. அமிர்தலிங்கமாக இருந்தாலும் சரி, ஆனந்தசங்கரியாக இருந்தாலும் சரி.. தொண்டைமானாக இருந்தாலும் சரி, செல்லச்சாமியாக இருந்தாலும் சரி துப்பாக்கிகளோடு வரும் பொலிஸாருக்கும், இராணுவத்தினருக்கும் இவர்கள் எல்லோரும் புலிகள் தான். அவர்களுக்கு இந்த பிரதேச வித்தியாசம் எல்லாம் தெரியாது. யார் சண்டைக்கு போனார்கள் என்பதெல்லாம் தெரியாது. தமிழில் கதைக்கின்றானா? அது போதும். அரசுக்கு எதிராக கிளம்பியவர்கள் தமிழர்களாக இருந்தது தான் எங்களுக்குள்ள பிரச்சினை.

1983 நாவல் என்னுடைய அனுபவத்தின் மூலமாகத்தான் வருகின்றது. அந்நேரத்தில் நான் என்னுடைய அலுவலகத்தில் மாட்டிக்கொண்டு விட்டேன். என்னுடைய மனைவி வீட்டில். மட்டக்குளி மிகவும் மோசமாக தாக்கப்பட்ட இடம். வீட்டில் என்னுடைய மனைவி இரண்டு பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு பட்ட கஷ்டங்கள் எல்லாம் அந்த நாவலில் இருக்கின்றது. என் அலுவலகத்திலிருந்து நான் வெளியே ஓடி வருவது. அருகில் இருந்த தியேட்டரில் அடைக்கலம் புகுந்தது. பிறகு அவர்கள் கொண்டுவந்து என்னை வீட்டில் விட்டது எல்லாம் ஓரளவுக்கு நிஜம்.

நன்றி: புரட்டாதி 2020 இல் அனோஜன் பாலகிருஷ்ணனின் தெளிவத்தைடனான நேர்காணலில் இருந்து...

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

இனிப்படி மாட்டேன்: தன் வரலாறு இணைந்த அரசியல் நாவல்!

■ அ.யேசுராசா ■

‘சி. வி.’ என விருப்புடன் குறிப்பிடப்படும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை (1914 - 1984), மலையகத்தின் புகழ் பெற்ற கவிஞரும் எழுத்தாளருமாவார். இவர் எழுதிய In Ceylon's Tea Garden என்னும் நீண்ட கவிதை மிகவும் புகழ்பெற்றது ; சக்தி அ. பாலையா அதனைத் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். Born to Labour என்னும் கட்டுரைத் தொகுதி நூலாக வந்துள்ளது. இவை தவிர, வேறுபல ஆக்கங்களையும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளார். The Boarder Land, Wayfarer முதலியன ஆங்கில நாவல்கள். பார்வதி. எல்லைப்புறம். வழிப்போக்கன் ஆகிய தமிழ் நாவல்கள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகி

யுள்ளன. வீடற்றவன். இனிப் படமாட்டேன் ஆகிய நாவல்கள் நூல்வடிவில் வந்துள்ளன.

சி. வி. வேலுப்பிள்ளை முதலில் ஆசிரியராகவும் பிறகு தொழிற்சங்கச் செயற்பாட்டாளராகவுமிருந்தார். முதலாவது நாடாளுமன்றத்தில் 1947 - 1952 வரை, தலவாக்கொல்லைத் தொகுதி உறுப்பினராகவும் அரசியற் பணியாற்றினார். ஒரு சிங்களப் பெண்ணைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தார். தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்காக உழைப்பதற்கு வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துள்ள நீங்கள், வாழ்க்கைத் துணையாக ஒரு சிங்களப் பெண்ணை ஏன் தெரிந்தீர்கள் என்று ஒருவர் கேட்டபோது, அவர் கூறிய பதில் சுவாரசியமானது! அவர் சொன்னார் : “அவள் ஒரு பெண்ணாக இருப்பதுதான் காரணம்!”

அவரால் எழுதப்பட்ட இனிப் படமாட்டேன் நாவல், “வீரகேசரி” வார வெளியீட்டில், 1983 ஆம் ஆண்டளவில் தொடர்கதையாக முதலில் பிரசுரிக்கப் பட்டது. அவ்வாறு வெளியிடப்பட்டபோது பல பகுதிகள் வெட்டப்பட்டே பிரசுரமானதென்று, சி. வி. அவர்களுடன் கொழும்பில் நான் பழகிய காலங்களில் ஒருதடவை, அவர் கவலையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்னாள்களில் தொ. மு. சி. ரகுநாதனின் முயற்சியால், மதுரை “மீனாட்சி புத்தக நிலையம்”, 1984 தை மாதம் இதனை நூல்வடிவில் வெளியிட்டது.

இது, சி. வி. அவர்களின் சுயசரிதைப் பாங்கான படைப்பாகும்; பாலச்சந்திரன் என்ற மையப் பாத்திரம் அவரையே குறித்து நிற்கிறது!; ஆனால், பெரும்

பாலான இடங்களில் சுருக்கமாக சந்திரன் என்றே கையாளப்படுகிறது. மலையகத்தில் அவரது இளமைக் காலம், ஆசிரியப் பணி, தொழிற்சங்க - அரசியற்பணிகள், சிங்களப் பெண்ணுடனான காதல், திருமண வாழ்க்கை, கவிதைச் செயற்பாடு, 1977 இலும், அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் மலையகப் பகுதிகளில் நடைபெற்ற கலவரங்களில் நான்காயிரம் பேர்வரை மலையகத் தமிழர் கொல்லப்பட்டமை, 1981 - 1982 இல் இரத்தின புரி, காவத்தை, பலாங்கொடை, பெல்மதுளைப் பகுதிகளில் தோட்டத் தொழிலாளர்மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இனவெறி வன்முறைகள், அவர்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டமை, கொழும்பின் அயற்புறங்களில் பதற்ற நிலைமைகள், அகதி முகாம்களில் உள்ள பலர் அச்சங் காரணமாக, இங்கு வாழ விருப்பமின்றித் தமிழகம் செல்ல முயல்வதும் - அதற்கு மாறாக, இந்தியாவிற்கு முன்னர் சென்றவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள் நினைவு கூரப்பட்டு, பிறந்து வளர்ந்து தமது உழைப்பால் செழுமைப்படுத்தப்பட்ட நிலப் பிரதேசங்களில் - இங்கேயே அச்சமின்றித் துணிவுடன், அரசியல் உரிமைகள் பெற்று வாழவேண்டுமென்ற கருத்தை ஊக்குவிப்பதும், 1981 இல், இரண்டு அமைச்சர்கள் தங்கி நின்றபோது, யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலக எரிப்பு உட்பட வடக்கில் நடைபெற்ற அழிப்புக்கள், பூர்வீகத் தமிழ் மக்களின் உரிமைக் கோரிக்கைமீதான அக்கறை, நல்லெண்ணங் கொண்ட சிங்களவர் சிலரின் கருத்துகள் முதலியன, நாவலில் நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. நினைவில் தங்கும் சிறிய சிறிய பாத்திரங்களும் நன்கு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

000

1. தமிழருக்கெதிரான கலவரச் சூழல்பற்றிய சில உதாரணங்கள் :

பாலச்சந்திரனும் மகன் ஜெகனும் தொலை விலுள்ள கிராமத்தின் வீட்டிலிருந்து கொழும்பு அலுவலகத்துக்கு, 104 ஆம் இலக்கப் பேருந்தில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்; அவரது கூற்றாக

வருவது :

//எனக்கு முன்சீட்டிலிருந்தவன் அவனுக்குப் பக்கத்திலிருந்தவனைக் கேட்டான்: “கத்தரகம் வந்த யாத்திரிகனை திஸ்ஸமஹாராமையில் வைத்து வெட்டி சாய்த்துவிட்டாடகளாமே தெரியுமா?”

பக்கத்திலிருந்தவன் பேசவில்லை.

“இந்தியாக்காரன் ஏன் நம் நாட்டுக்கு வரவேண்டும்?”

பதில் இல்லை. யாரும் பேசவில்லை. பேச்சை வளரக்க முடியவில்லை. ஜகன் என்னைப் பார்த்தான். நான் தெரியாதது போலிருந்தேன்.

கடந்த இரண்டு வாரங்களாக இந்தப் பேய் இரண்டாவது நிழல்போல் இரவும் பகலும் என்னை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த தூர் விசத்தின் நிழல் எங்கள் வீட்டுக்குள் புகைப்படலத்தைக் கொண்டுவந்ததை நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். //பக். 14 - 15

**

//சதாசிவம் வெளியில் நின்று கணேசலிங்கத்தை கைகாட்டிக், கூப்பிட்டான். வந்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் வத்தளையில் ஒரு ஞமில் தங்கியிருந்தார்கள்.

“எப்படி நிலைமை” என்று கேட்டேன்.

“ஒரு மாதிரியாத்தான் இருக்கு. நிச்சயமா சொல்ல முடியாது சார். போலிசும் மிலிடரியும் சுத்துராங்க. நேத்து அந்திக்கு கீரைத் தோட்டத்து ஆட்களை காதையாங்க அடிச்ச விரட்டிவிட்டானாங்க. பஸ் ஸ்டான்டில் ஒரு தமிழ்க் கிழவனை அடிச்சாங்க. போலிஸ்காரன் சும்மா பாத்துகிட்டு போனான்.”

இது சதாசிவத்தின் விளக்கம்.

“கணேசலிங்கம் சொல்லுங்க.”

“சார் பெண்கள் ஜாஸ்தியா நடமாட்டமில்லை; பிள்ளை களைக்கூட பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகவிடாமே வீட்டிலேயே நிப்பாட்டிருக்காங்க. பெண்கள் றோட்டுக்கு வரும் போது பொட்டு வைக்கக்காணம்.”

“பேலியகொடையில் எப்படி?”

“எரிந்த கடைகள் அலங்கோலமாய் கிடக்கு. சொந்தக் காரங்க யாழ்ப்பாணத்துக்கு போயிட்டாங்க. சாக்குக் கடை நாடார் முகாமுக்கு வந்திட்டாரு.” //பக். 17 - 18

**

காவத்தை மாதா கோவில் பணியாளர் சந்தியாகு, கலவர விபரங்களையும் தனது அரசியல் கருத்துகளையும் எழுதி, நீண்ட கடிதமொன்றைச் சந்திரனிடம் கொடுக்கிறார்; அதிலுள்ள சில பகுதிகள் :

//... கடந்த சில நாட்களாக என் மனைவியும் அழுத கண்ணீர் இவ்வளவு அவ்வளவென்பதில்லை. வீடு, வாசல், தேடிய பொருள் எல்லாம் இழந்தோம்! இந்த என் சந்ததிக்கு உயிர் கொடுக்கவந்த மகனை இழந்தோம். இந்த சொல்லொணா துயரம் எங்களுக்கு மாத்திரம் வரவில்லை. இந்த அநீதிகள் தமிழ்பேசும் இனத்துக்கே சொந்தமாகிவிட்டது. இந்த நிஸ்ரோங்களை கண்ணால் கண்டும் மனத்தால் உணரும்போதும், மனித இனத்தின் கருணையில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லாமல் போகுமோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. தார்மீகம், தர்மீஸ்டர் எல்லாம் வெறும் பேச்சா? //பக். 78

**

// 16ம் திகதி வரும் கோவில் உற்சவத்திற்காக ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருந்தோம். அதோடு 40 பிள்ளைகள், 14 வயதிற்குட்பட்டவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்குப் பாடம் சொல்லிக்கொள்ள வந்திருந்தார்கள்.

... பெடல்மதுளையிலிருந்து காவத்தைக்கு வன்செயல் பரவி வருவதாய் செய்திவந்தது. காலை 11 மணியிலிருந்து டவுனிலுள்ள தமிழ் வியாபாரிகள், கடைச் சிப்பந்திகள், இதர ஜனங்களும் தங்கள் உயிரையும் உடலையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள கோவிலில் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். சிலரைப் போலீஸ் காரர்களே கூட்டிக்கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

... 3 மணிக்கு குண்டர்கள் கூட்டம் சிங்களவர்களுக்கு ஜே கோஷம் எழுப்பிக் கொண்டு வந்தது. ஒரு போலிஸ்காரன் துவக்கோடு அவர்களுடன் வந்தான். இதைக் கண்ட நான் பதறிக்கொண்டு கோவிலுக்கு ஓடிப்போய் படிக்க வந்திருந்த பிள்ளைகளை ஒரு அறைக்குள் போட்டு யூட்டி, நானும் அவர் களோடு இருந்தேன். காதையர் கூட்டம் கோவில் கதவை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து, “தெமளு எங்கே” என்று சப்தமிட்டார்கள். பிள்ளைகள் நடுங்கி ஒருவரையொருவர் கட்டிப் பிடித்தவாறு வாயைப் பொத்திக்கொண்டு அழுதார்கள். //பக். 85-86

**

(யாழ்ப்பாணத்தில்) // சென்ற மாத இடைத் தேர்தலில் ஊக்கிய தேசிய வேட்பாளர் தியாகராசா இனத்தெரியாத ஒரு நபரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். இந்தக் கொலை காரனை இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இதற்குப் பின் மூன்று போலீஸ்காரர்கள் கூட்டத்தில் வைத்து சுடப்பட்டார்கள். இந்தச் சம்பவம் நடந்த 10 நிமிடங்களுக்குள்ளே ஏதோ திட்டமிட்டது போல் கடைகளும் வீடுகளும் போலீஸ்காரர்களைப் போன்ற நபர்களால் தாக்கப்பட்டு தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. இந்த வெறியாட்டத்தில் வெளிப்பகுதியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட குண்டர்கள் முழுக்க முழுக்கக் கலந்து கொண்டார்களாம்!

இணையற்ற வாசிகசாலை தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. அறிவுப் பொக்கிஷங்கள் சாம்பலாக்கப்பட்டன. கொடும் சர்வாதிகாரிகள் தங்கள் நாட்டு கல்விமான்களையும் புலவர் பெருமக்களையும் தேசபக்தர்களையும் சுட்டுக்கொண்டு அவர்கள் புதைகுழிகள்மேல் சரித்திரம் படைத்திருக்கிறார்களாம்.

வாசிகசாலையைச் சுட்டெரித்தது இதற்கு ஒப்பானதாகும்.

//பக். 81 - 82

000

2. ஈழத் தமிழ்ப்பற்றிய பார்வை சில இடங்களில் பதியப்பட்டுள்ளது. சந்தியாகு தனது கடிதத்தில், //“ஈழப் பிரச்சனைக்கும் மலைநாட்டுத் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கும் எந்த விதமான தொடர்புமில்லை என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை! நமது பிரச்சனை வேறு. எனினும் அவர்களை ஒதுக்கிவைத்துப் பேசுவது இழுக்கு. அவர்கள் இந்நாட்டின் பழங்குடி மக்கள்.” // பக். 78 - 79

**

அயலவரான அபயரட்னாவுக்கும் பாலச் சந்திரனுக்கும் உரையாடல் நடக்கிறது.

// “இந்த ஈழப்பிரச்சனை தீர்ந்தபாடில்லை. பயங்கரவாதிகள், புலிக்கூட்டத்தார், கொலைக்கூட்டத்தார் எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஒரு முடிவு வராமல் செய்கிறார்கள். போலிஸ்காரர்களை கொலைசெய்தால் பிரச்சனை தீர்ந்துபோகுமா?”

தலையை ஆட்டினேன்.

“நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேராதவர், உங்கள்

அபிப்பிராயம் என்ன?"

"என்னுடைய அபிப்பிராயம் நாளுக்கு நாள் மாறி வருகிறது."

"அப்படியென்றால் நாடு பிரிப்பது உங்களுக்கு சம்மதமா. நீங்கள் அதற்கு ஆதரவா?"

"முற்றிலும் இல்லை. எங்கள் பிரச்சனை வேறு! அவர்கள் பிரச்சனை வேறு."

அப்படியென்றால் உங்கள் அபிப்பிராயம் எந்த வகையில் மாறிவிட்டது?"

"பயங்கரவாதிகள், புலிக் கோஷ்டிகள், பகல் கொள்ளைக்காரர்கள் மத்தியில் இன்று யாழ்ப்பாண மக்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டு பெரும் அவஸ்தைப்படுகிறார்கள். அதோடு போலிசார் கொலைக்கு இலக்காவதற்கும் பெரிய திருட்டுக்கள் போவதற்கும் பொதுமக்கள் பொறுப்பா? யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தக் கோஷ்டிகள் எப்படித் தோன்றின. அதற்கு யார் காரணம் என்ன என்பதை யாராவது தெரிந்துகொண்டோமா? இதைப் பற்றி ஆராய்ச்சி, ஆய்வு நடத்தப்பட்டிருக்கின்றனவா? யாழ்ப்பாணத் தாருக்காக நான் வக்காலத்து பேசவில்லை. உண்மையென்பதை சிங்கள மக்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா?" // பக். 93 - 94

**

3. கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட தோட்டப்புற மக்களில் பலர் தமிழகம் செல்ல விரும்புகின்றனர்; வடக்குப் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று வாழவும் விரும்ப வில்லை. இந்தியக் கடவுச்சீட்டை 500 ரூபாவுக்குப் பெற்றுவிடலாம் என்ற சிலரின் பேச்சை நம்புகின்றனர். இலங்கைப் பிரசாவுரிமை பெற்றவர்களும் இவ்வாறு செல்ல விரும்பி, தமது பிரசா உரிமையை நீக்கித் தரும் படி தொழிற்சங்கத்தைக் கேட்கின்றனர். அவ்வேளை, தொழிற்சங்கவாதியும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினருமான ராஜன் சொல்வது முக்கியமானது :

"முன்பின் தெரியாத ஊருக்கு போறது நல்ல முடிவு இல்லே! இனக்கலவரம் எல்லா ஊரிலேயும் இருக்கு. அது காலரா, பேதி மாதிரி வந்து மறையும். அதுக்கு நாம மருந்து தேடணும்! இலங்கை நாம பிறந்து வளர்ந்த நாடு. நம்ம பாட்டன், பூட்டன்

இந்த நாடு செழிக்க உடலையும் உயிரையும் குடுத்திருக்காங்க! பயந்து ஓடுறதினாலே பிரச்சனை தீராது. எத்தனையோ நாடுகளே நம்ம ஆள்கள் குடியேறியிருக்காங்க! சண்டை, சச்சரவு, குழப்பம் இருக்கத்தான் செய்யுது. அவுங்க எல்லாம் இந்தியாவுக்கு திரும்ப ஓடலே! எத்தனை சோதனை, கஷ்டமெல்லாம் வந்தும், அதையெல்லாம் சமாளித்து மனிதராக வாழறாங்க! கடைசியா ஒன்னு சொல்றேன்! சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் காலவரையாச்சு. இனிமே யாருக்கும் இந்திய பிரஜாவுரிமை கிடைக்காது. // பக். 66

000

4. சி. வியின் மொழிநடை வித்தியாசமான அனுபவத்தைத் தருவது.: அவர் முதலில் ஆங்கிலத்திலேயே பெரிதும் எழுதியவர்; பிறகுதான் படைப்புகளைத் தமிழிலும் எழுதத் தொடங்கினார் - அதன்காரணமாக இந்த வித்தியாசமான தன்மை வெளிப்படுகின்றதென நினைக்கிறேன். அவரது சித்திரிப்புக்கு சில உதாரணங்கள் :

//பாத்தும் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தேன். சித்ரா லாம்பும் கையுமாக நின்றாள்.

"பாத்தருமக்குப் போகவேண்டுமா?" என்றேன்.

"இல்லை. தாழ்வாரத்தில் இருந்து பனித்தண்ணீர் விழுகிறது. சிமிந்தி வழக்கும். இப்படி வாருங்கள்."

என் கையைப் பிடித்தாள். அந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவளது அடர்ந்த தலைமயிர், நெற்றி, புருவங்கள், புகைபோன்ற ஆழமான கண்கள், கச்சிதமான மூக்கு, அந்த இரகசியம் நிறைந்த உதடுகள், படுக்கை அங்கிக்குள் ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் அவளது உடல், 26 வருடங்களுக்கு முன் உள்ளத் திற்குள் எரிமலையைக் கிண்டி விட்டன. பாலில் குளித்த பூரண சந்திரனுக்கும் எங்கள் உறவுக்கும் எவ்வளவு நெருக்கம். அவளுக்கு எத்தனை கவிதைகளை எழுதிக் கொடுத்தேன். ஆசையின் மது இன்று அன்பின் தேனாய், வார்த்தைக்கு அப்பாற்பட்டதாகிவிட்டது. அதன் அலைகள் எங்கள் மூவரையும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன. // பக். 7

**

//புண்பட்ட மனதிற்கு சாந்தி தேடி பிறந்த

இடத்திற்கு, வளர்ந்த வீட்டிற்கு வந்தேன். பாலையனத்தில் வழி தப்பிய பிரயாணி, தாகம் தணிக்க கிணறு தேடிப் போவதுபோல என் பால்ய சிநேகிதி கண்ணம்மாளைக் காண வேகமாய் நடந்தேன். பழைய கரத்தை றோட்டு; எனது 7 வயதிலிருந்து என் கால்பட்ட பாதை இருட்டிலும் என்னை பள்ளம், முடக்கு, கல்பாறை இவைகளைக் காட்டி வரவேற்றது. பத்துக் கடைகளைக் கொண்ட கடைவீதி தூங்கி விழித்தவனைப் போல் தோன்றியது. அதற்கு நேர் கீழ் லயன்களின் உருவம். அவைகளைத் தாண்டி தபால் கந்தோர். உயர்ந்த பெரிய தேயிலை ஸ்டோர், அதன் தேன்கூடு போன்ற நூற்றுக் கணக்கான ஜன்னல்களின் லைட் வெளிச்சம். ஜங் ஜங் என்ற எஞ்சின் சத்தம், தேயிலை மணம் இவை களைப் பார்த்து, கேட்டு, நுகர்ந்தவாறு நடந்தேன். பார்க்குமிட மெல்லாம் ஈயக் கறுப்புக்குன்று. //

000

5. பல இடங்களில் நுட்பமான அவதானங்களின் வெளிப்பாடுகளைக் காணலாம். :

//"... ஏன் இப்படி உன் முகம் வாடிப்போய் இருக்கிறது?"

"ஒன்றுமில்லை. ஐகன் சீக்கிரம் வா." என்று மழுப்பிக் கொண்டு எழுந்து போய்விட்டாள்.

நான் பெருமூச்சுவிட்டேன். எழுந்தேன். சித்ரா வழக்கம்போல் மாதாவின் விளக்கிலுள்ள எண்ணெய்யைத் தொட்டுக்கொண்டு வந்து என் நெற்றியில் வைத்து "ஒன்றும் வராது, இருட்டுமுன் வாங்கள்." // பக். 13

கலவரச் சூழலில், தமிழனான கணவன் பற்றிய சிங்களப் பெண்ணின் அச்சம் இங்கு வெளிப்படுகிறது.

**

// எனது இடதுபக்கச் சுவற்றில் பதித்திருந்த ஆல்டரில் மாதாவின் சிலை, கருணை ததும்பும் முகம். அதை நிறைவுபடுத்த சிறு கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் நிரப்பிய எண்ணெய்யில் திரி பிரகாசித்தது. லேசாய் அந்த வட்டத்துள் மிதந்தது. நான் மாரியம்மன் திருவிழாவின்போது தெப்பத் தேர் பார்த்ததை ஞாபகப்படுத்தியது. // பக். 8

**

தொழிற்சங்கவாதியான ராஜனை மலைநாட்டிலிருந்து வந்த மூன்று தமிழ்த் தொழிலாளர் சந்திக்கின்றனர்.

//பழனிமுத்து சற்றுத் திடமான ஆள். சவரம் செய்துகொள்ளாத முகத்தில் லேசாய் நரை கண்டிருந்தது. அவருடைய இரண்டு நண்பர்களைப் போல் அவரும் சாரம் கட்டியிருந்தார். அநேகமாய் சிங்களர்களைப் போல் இருந்தார்கள்."// பக். 61

சூழலின் தாக்கத்தில் ஏற்பட்டுவரும் கலாசார மாற்றம் வெளிப்படுகிறது!

**

//... சில இடங்களிலே நம்ம தமிழ் பேசுற தில்லையே. வேலை தேடி அலுத்துப் போயிட்டாங்க" என்றார் ராஜன்.// பக். 66

இந்தியா திரும்பியவர்கள், வேறு பிறமொழி மாநிலங்களில் குடியேற்றப் பட்டுள்ள சூழலும் உள்ளது!

**

// சித்ரா குழந்தையை என்னிடம் நீட்டினாள். வாங்கி அணைத்துக்கொண்டேன். பால் மணம், சோப்பு மணம், பெளடர் மணம், குழந்தை மணம். தேசிய மொழி தெரியாத, தமிழ் சிங்களம் தெரியாத தெய்வக் குழந்தை. அதன் ஸ்பரிசம் என் உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்தது. // பக். 71

குழந்தையின் பெற்றோர் திலகரட்ண, வருணி ஆகிய சிங்களவர்!

**

(கண்ணம்மா) // சிரித்தாள். நானும் சிரித்தேன், அழகாக இருந்தாள்.

"நல்ல சிரிப்பு" என்றேன்.

"நல்ல சிரிப்பு. எத்தனை, எத்தனை காலம் பாத்த சிரிப்பு. லயத்திலே, பெரிய வீட்டிலே, பள்ளிக்கூடத்திலே, தோட்டத்துக்குள்ளே நீங்க பாத்த சிரிப்பு! இப்ப கொழும்பு சிரிப்பையும்

பாத்திட்டீங்க மாஸ்டர். பொம்பளைக்கு ரொம்ப ஞாபகம் மாஸ்டர்!"// பக். 101

**

// "அது போகட்டும். வெள்ளிக்கிழமே உங்க வீட்டு அம்மானே நல்லா பாத்தேனே. ரொம்ப மெடுக்கா சிங்கள நடே போட்டு உங்களோட போச்சே."

"அதென்ன சிங்கள நடே" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டேன்!

"சிங்கள ஆளுக நடக்கிறதையும் தமிழ் ஆளுக நடக்கிறதையும் பாத்தா தெரியும். அவங்க சொந்த வீட்டுக்குள்ளே நடக்குற மாதிரி நடக்குறாங்க. நம்ம பரக்க பரக்க பார்த்து நடக்குறோம்."

"வெறும் பயம்தான் கண்ணம்மா! நாம் படிச்சது ஞாபகமிருக்கா, தமிழனென்று சொல்லடா...?"

"ஆமா, தலை குனிஞ்சு நில்லடா" என்று சொல்லிவிட்டு கணீரென்று சிரித்தாள்.// பக். 102

**

பாலச்சந்திரனும் கண்ணம்மாவும் ஒரு "சுபே"யில் தேநீர் அருந்திவிட்டுப் புறப்படும்போது, அங்கிருந்த வசதியான ஒரு பெண் அடையாளங்கண்டு வந்து கதைக்கிறாள். அவள் போனபிறகு கண்ணம்மா சொல்கிறாள் :

// "அவளும் நம்ம ஆள்தான், யாளப்பாணத்தி மாதிரி பேசறாள்" என்றாள்.// பக். 104

**

மூன்று நாள் பத்திரிகைகள் மேசைமேல் இருந்தன. ஆங்கிலப் பத்திரிகையை எடுத்துப் பார்க்கிறார் பாலச்சந்திரன். ஜனாதிபதி, பிரதம மந்திரி, பொலிஸ் - மிலிற்றரி அதிகாரிகள் இரத்தினபுரி, காவத்தை, பெல்மதுளைப் பகுதிகளில் வன்செயலால் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களைப் பார்வையிடும் படங்கள் இருந்தன.

//நீலகாம தோட்டத் தொழிலாளி சுப்பையாவை, ஈழம் என்றால் என்ன என்று ஜனாதிபதி கேட்பதும், எனக்கு தெரியாதென்ற பதிலும் இருந்தன.

ஈழம் தெரியாதவர்கள் தாக்குண்டதைப் பார்த்த ஜனாதிபதி வருந்தியிருக்க வேண்டும்.

ஒரு பெரியம்மாள் தன் பெட்டைக் கோழியும் முட்டைகளும் பறிபோனதை முறையிட்டதற்கு, கோழியும் கொடுப்போம் முட்டையும் கொடுப்போம் என்றார் என்று, பத்திரிகை சொன்னது.

நூற்றி ஐம்பது வருடங்கள் சம்பாதித்தது ஒரு கோழியும் முட்டைகளும் தானே!// பக். 105

0 0 0

பாலச்சந்திரன், சித்ரா. ராஜன். சந்தியாகு ஆகிய பத்திரிகள் கூடுதலாக மனதில் தங்குகின்றன. சந்திரனின் இளமையில் உணர்வுக்கு நெருக்கமான கண்ணம்மா, பசுபதி ஆகிய பெண் பத்திரிகர்களும் நினைவில் பதிக்கின்றன. சிறு பத்திரிகளான மனோகரி, ஜகன், மெண்டிஸ் அம்மையார், முன்னாள் கிறிசுத்த வீரர் பொலக், சென். ஜோன் பொஸ்கோ உப அதிபரான குணரட்ண, முதலியார் மொனராவளை, ஆசிரியை மிஸ் மல்தெனிய, வீட்டு வேலையாளர் சந்தனம், அடிக்கடி சந்திக்கும் அயலவரான அபயரட்ன முதலியோரும் மனதின் கவனவட்டத்துள் வருகின்றனர்!

**

துயரங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையாயினும், "கொஹா" வானம்பாடி புதிய நாளை வரவேற்பது போல் - நம்பிக்கையின் செய்தி நாவலில் கிடைக்கிறது! நாவலின் இறுதிப் பகுதியில் வரும் வரிகள் இவை :

// ... ராஜன் ஜெகனிடம் சொன்னது உண்மையிலும் உண்மை. மலைநாட்டு மக்கள் தைரியத்தையும் வீரத்தையும் வளர்க்கவேண்டும்.

மனிதன் சூழ்நிலைக்கு தக்கவாறு நடந்துகொள்வது இயல்பு. இன்று புறமுதுகு காட்டி ஓடுகிறவன் நாளை வந்து சண்டைசெய்வான் என்பது இதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

... மனிதன் தூசியாக்கப்பட்டபோது, அந்த தூசியிலிருந்து புனர்ஜன்மமெடுத்து வரும் தனித்துவம் மனிதனுக்கு மாத்திரமுண்டு என்பதை, நான் எங்கோ வாசித்த ஞாபகம். //

பி. கு. சில இடங்களில் வரும் கருப்பு எழுத்திலான அழுத்தம், என்னால் இடப்பட்டது.

14.01.2023

வாழிடத்தைக் காக்கும் வெஞ்சினம் கொண்ட குருவி

■ அருண்மொழிவர்மன் ■

தொடர்ச்சியாக தத்துவங்களையும், கோட்பாடுகளையும், அபுனைவு நூல்களையும் தொடர்ந்து தேடித்தேடி வாசித்தும் வருபவர்.

தேவகாந்தன் எழுதி இதுவரை 12 நாவல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன, இவற்றில் லங்காபுரம், கதாகாலம், யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம், கனவுச் சிறை, கலிங்கு ஆகியன அரசியல் பின்புலத்தினைக் கொண்டு கதைசொல்லும் பிரதிகளாக அமைகின்றன. ஒடுக்குமுறைகள் குறித்தும் அவற்றுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் குறித்தும் பேச்சுக்களிலும் எழுத்துகளிலும் மிகவும் அரிதாகவே நேரடியான தனது கருத்துகளைப் பதிவுசெய்திருக்கும் தேவகாந்தனின் நாவல்களில் பெரும்பாலானவை ஒடுக்குமுறைகள் குறித்த கறாரான பார்வைகளையும் பதிவுகளையும் கொண்டவையாக இருப்பது குறிப்பிடவேண்டியது. இவற்றில் லங்காபுரம், கதாகாலம் ஆகியன முறையே இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவற்றின் மறு வாசிப்புகளாக அமைகின்றன. யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம், கனவுச் சிறை, கலிங்கு ஆகியன ஈழத்தில் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான தமிழர்களின் போராட்டங்களைக் கருவாகவும் களமாகவும் கொண்ட Triology ஆகச் சொல்லத்தக்கன. இந்நாவல்களை இவ்வடிவில் எழுதவேண்டும் என்கிற திட்டமிடலும் எழுதுவதற்குத் தான் திட்டமிடவில்லை என்று தேவகாந்தன் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் என்றாலும் இந்த மூன்று நாவல்களும் ஒருமித்து 1800 - 2015 வரையான

தமிழின் முக்கியமான கதைசொல்லிகளில் ஒருவரான தேவகாந்தன் தனித்துவமான மொழியாலும், தேர்வு செய்யும் வித்தியாசமான களங்களாலும், தனது புனைவுகளுடாக சம்பவங்களையும் கருத்தியலையும் ஊடுநூலும் பாவுநூலுமாய்க் கலந்துபின்னும் ஆற்றலாலும் அறியப்பட்டவர். காவியங்கள் மீதான அவரது தாடனத்தையும் அவற்றை ஈடுபாட்டோடு கற்றுத் தெளிவதற்கான அவரது முனைப்புகளையும் அவருடனான உரையாடல்களின் வழியே அறிந்திருக்கின்றேன். கிட்டத்தட்ட 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ச்சியாக எழுதிவரும் தேவகாந்தன், மிகுந்த தேடலுடன்

நீண்ட காலப்பகுதிகள் வரையான மக்களின் கதையைச் சொல்கின்றன.

இந்த Triology இன் முதலாவது நாவலாக யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம் அமைகின்றது. இரண்டாவது பகுதியான கனவுச் சிறை, தமிழர்கள் மீதான இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டத்தின் தொடக்கத்தையும் இயக்கங்கள் உருவாகி பின்னர் அவை தம்மிடையே முரண்பட்டுச் சிதைந்துபோன வரலாற்றையும் கூறி, ஈழ போராட்டத்தின் ஆன்மாவின் வீழ்ச்சியைச் சொல்கின்றது. Triology இன் மூன்றாவது பகுதியான கலிங்கு, சமாதான காலத்திலிருந்து மீண்டும் யுத்தம் தொடங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து தொடங்கி ஈழத்தமிழர்களின் தேசிய இனவிடுதலைப் போராட்டம் ஆயுத ரீதியாக முடிவுக் கொண்டுவரப்பட்டதையும் அதற்குப் பின்னராக நிகழ்ந்த சமூக வீழ்ச்சியையும் சொல்கின்றது. இந்த மூன்று நாவல்களிலும் இடம்பெறும் உரையாடல்கள் முறையே இடது சாரிய / மார்க்சிய, தேசிய வாத, ஆன்மிகச் சட்டகங்களில் நிகழ்வதுவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டிய ஒரு அம்சமாகும்.

யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்

யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம் நாவல் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இது யுத்தத்தின் கதை அல்ல, யுத்தம் உருவானதன் கதை என்று குறிப்பிடுகின்றார் தேவகாந்தன். 1800 ஆம் ஆண்டளவில் மெல்ல மெல்ல தன்னெழுச்சியான முனைப்புகளினால் உருவான குடியேற்றங்களின் தோற்றம் தொட்டு, பின்னர் சமூக வளர்ச்சியுடன் சேர்ந்துக் குடியேற்றங்களும் பரவலாகிச் செல்லுகின்றதையும் அதே சமயம் திட்டமிட்ட முறையில் பேரினவாத அரசினால் நடைமுறைப்படுத்த குடியேற்றத் திட்டங்களும் பின்னாளில் அதிகரித்துச் செல்கின்ற காலப்பகுதியையும் இந்த நாவல் கொண்டுள்ளது. இந்நாவலின் முதலாம் பதிப்பு 2003 இல் பூபாலசிங்கம் பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்தது.

கோ. கைலாசநாதன் வரைந்த அதன் அட்டைப்பட ஓவியம் குறித்து நூலில் “வாழிடத்தைக் காக்கும் வெஞ்சினம் கொண்ட குருவி” என்று குறிப்பிட்டு நன்றி தெரிவித்துள்ளார் தேவகாந்தன். உண்மையில் இந்நாவலே வாழிடத்தைக் காக்கும் வெஞ்சினம் கொண்ட மனிதர்களின் கதைதான். வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக புதிய இடங்களுக்குச் சென்று அங்கே வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்து நிலை பெற்ற மக்கள் அவர்களுக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறை களுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுகின்ற கதைகளின் தொகுப்பாக யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம் அமை கின்றது. குறிப்பாக 1950கள் முதல் ஈழத்தில் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிராகக் கிளர்ந்தெழுந்த மக்கள் தீண்டாமை ஒழிப்புக்கான போராட்டத்தில் ஒன்றிணைவதை இந்நாவல் பதிவுசெய்திருக்கின்றது. “சங்காணை, அச்சவேலி, சுன்னாகம், பருத்தித்துறை, கரவெட்டியென்று வடமாகாணத்தின் பல்வேறு இடங்களில் பரவிவரும் சாதிக் கலவரங்களினால் ஒரு வெடிச் சத்தம் பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்தியிருந்த காலம் அது, அத்துடன் மந்துவில் பக்கமாயும் எழுந் திருக்கின்றது” என்று சாதியத்துக்கு எதிரான ஆயுதம் ஏந்திய போராட்டத்தின் தொடக்கம் பதிவுசெய்யப் பட்டிருக்கின்றது. இன்றைய வாசிப்பும், சொற்களின் பிரயோகம் பற்றிய பிரக்ஞையும் “சாதிக் கலவரம்” என்று குறிப்பிடுவதை சாதியத்துக்கெதிரான போராட்டம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம் என்று என்பதையும் சேர்த்தே வாசித்துக்கொள்கின்றன.

சாதியத்துக்கு எதிரான ஆயுதப் போராட்டம் தொடங்கிவிட்ட அன்றைய காலத்திலும் “காலப் போக்கில் எல்லா சாதீய ஏற்றத் தாழ்வுகளும் மறைந்து விடுமென்று அவர் உளமார நம்பின” கதாபாத்திரங்கள், சாதிய ஒடுக்குமுறையை பாத யாத்திரைகள், சட்டப் போராட்டங்கள் போன்றவற்றின் மூலமாக ஒழித்து விடலாம் என்றும் நம்பிக்கொண்டுதான் இருந்திருக் கின்றன. புரட்சிகரமான வேலைத்திட்டம் பற்றிய

தொலைநோக்குப் பார்வையொன்று இல்லாத ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் சட்ட ரீதியான போராட்டங்களும் பாத யாத்திரை போன்ற அகிம்சாவாத அணுகுமுறைகளும் போராட்டக்காரர் களைத் தணிவிப்பதற்கான உபாயமாகவே அமைந்து விடும் என்பதையே வரலாறு எமக்கு மீண்டும் மீண்டும் நினைவூட்டுகின்றது.

அதேசமயம் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டத்தின் வன்முறையை ஆயுதமாக எடுத்த ரத்தினம் என்பவர் கொலைசெய்யப்படுகின்றபோது அதுகுறித்த சீனச் சார்புக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அணுகுமுறையைப் பற்றி உரையாடும் ரகுநாதன், தேவராசனிடம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறான் “தனி மனிசரை அழிக்கிறது மூலம் சமூக விடுதலையை வெண்டெடுக்க ஏலாதெண்டு அது (கட்சியின் கருத்து நிலை) சொல்லுது. எந்தச் சமூகக் கொடுமையையும் மக்களின்ர போராட்டத்தாலைதான் அழிக்க ஏலு மெண்டது அதுகின்ற வாதம். அப்படியிருக்கேக்கை, தனிநபர் அழிப்பிலை நம்பிக்கையும், கட்சித் தொடர்பு ஈடுபாடு அனுதாபம் எண்டு எதுவும் இல்லாதிருந்த ரத்தினத்தின்ர கொலை, தன்ரை சமூகத்தின்ரை நலனிலை அக்கறையுள்ள சராசரிக்கும் கொஞ்சம் கூடிய ஒரு தனி ஆளின்ர கொலையாய் மட்டுமாயே இருக்க ஏலும். கட்சி இவயளப் பெரிய தியாகிகளாய்க் கொண்டாடியிடாது”.

இந்த நாவலில் வருகின்ற ரகுநாதனுக்கும் தேவராசனுக்குமான உரையாடல்கள் நாவலின் உயிர்ப் பான பகுதியாக அமைவதுடன் அன்றைய சமூக அரசியல் செல்நெறியை எடுத்துச் சொல்வதாகவும் அமைகின்றன. குறிப்பாக இயக்கமொன்றைக் கட்டி யெழுப்புதல், அமைப்பாக்கம் ஆகிய நோக்குகளுடன் செயற்படுகின்ற ரகுநாதன், சந்தியாப்பிள்ளையுடன் இணைந்து தன் நண்பன் தேவராசனுடன் செய்கின்ற உரையாடலை இடதுசாரிக் கட்சியைச் சேர்ந்த ரகுநாதன், சந்தியாப்பிள்ளை - தமிழரசுக் கட்சிச்

சார்பான கருத்துநிலையுடைய தேவராசன் என்ற பின் புலத்தில் வைத்துப்பார்ப்பது நல்லதோர் வாசிப்பைத் தருகின்றது. மேலும் ஈழத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்புக் கான போராட்டம் வெற்றிகரமாகவும் காத்திரகரமாக வும் அமைவதற்கான காரணிகளில் ஒன்றாக வெவ்வேறு அரசியல், கருத்துநிலை, வர்க்க, சாதியப் பின்புலங் களைக் கொண்டவர்களை ஒன்றிணைத்து “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம்” உருவாக்கப்பட்டதைச் சொல்வதுண்டு; நாவலில் சந்தியாப்பிள்ளை தேவ ராசனிடம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார், “எங்கட சமூக நிலையைப் பற்றியும் நீர் கொஞ்சம் அக்கறைப்பட வேணும், கெதியில தீண்டாமைக் கெதிரான வெகுஜன இயக்கமெண்டும் ஒரு அமைப்பு துவங்க இருக்கு. எந்தச் சாதியிலை இருக்கிறவையும் இதில சேரலாம். மனச்சாட்சி இருக்கிறவைக்கான ஒரு அமைப்பு இது. இப்ப பாரும் உங்கட அரசியல் ஈடுபாடு தமிழரசுக் கட்சியோட என்றாலும் சாதிக் கொடுமைக் கெதிராய் இந்த அமைப்பிலை தாராளமாய்ச் சேந்து உழைக்கலாம். உங்கட சாதி ஆக்களை இந்த விஷயத் தில நெருங்கவே ஏலாமல் இருக்கு. எனக்கெண்டால் ஏனெண்டு விளங் கேல்லை”. இங்கே சந்தியாப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்ற “உங்கட சாதி ஆக்களை இந்த விஷயத்தில நெருங்கவே ஏலாமல் இருக்கு” என்பது மிகவும் கனதியான கூற்று, ஏன் நெருங்கவே ஏலாமல் இருக்கு என்பது பற்றிய தேடலே “சமூக சலுகைகள்” பற்றிய புரிதலையும் பெரியாரியம் நோக்கிய நகர்வையும் எனக்கு ஏற்படுத்தியது.

நாவலில் இடது சாரி நிலைப்பாடு கொண்ட, ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போராடுவதன் மூலம் சமூக விடுதலைக்காகச் செயற்படுகின்ற பாத்திரமாக ரகு நாதனின் பாத்திரம் உள்ளது. பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கோவிலில் நடைபெற்ற தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் முன்னிலைப் பாத்திரம் வகித்தவர் களில் ஒருவனாகவும் ரகுநாதன் இருக்கின்றான், அதே நேரம் இன ஒடுக்குமுறை குறித்தும் தெளிவான

நிலைப்பாடுடையவனாக அவன் இருக்கின்றான். நாவல் முழுவதும் சிறந்த கரப்பந்து (Volleyball) விளையாட்டு வீரனாகக் குறிப்பிடப்படும் ரகுநாதன், தனது கருத்துநிலைக்காகவும் செயற்பாடுகளுக்காகவும் இளைஞர்களைத் திரட்டுவதற்காக உபாயங்களில் ஒன்றாக விளையாட்டையும் விளையாட்டுச் சங்கங்களையும் பயன்படுத்துகின்றான். நாவலின் பிற்பகுதியில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் செயற்பாடுகள் ஒடுக்கப்பதற்குப் பின்னரான நிலைமையில் தேவராசனுக்கும் ரகுநாதனுக்குமான பின்வரும் உரையாடல் மிகவும் நுட்பமாக அவதானிக்க வேண்டியது,

ரகுநாதன்: அண்ணா, உயிரோடை இருக்கேக்கை இதை நீ சொல்லியிருந்தால் நானும் கேட்டிட்டு அசண்டையீனமாய்த்தான் விட்டிட்டு இருந்திருப்பன். சங்கம், கட்சி, கொள்கையெண்டு எவ்வளவோ உழைக்க எனக்கு வெறி இருந்தது அப்ப.

தேவராசன்: இப்ப

ரகுநாதன்: அந்த அளவுக்கு இல்லை, வொலிபோல் ரீமில் கனபேர் இல்லை, என்ற வயசிலையுள்ள பாதிப்பேர் ஊரிலை இல்லை, மிச்சம் பாதிப்பேருக்கு எதுவும் அக்கறை இல்லை, நான் மட்டும் தனியாய் நிண்டு கொடி பிடிக்க ஏலுமோ இனி

என்ற இந்த உரையாடல் பிரச்சாரம் செய்வதற்கும், ஒன்றிணைப்பதற்கும் அமைப்பாக்குவதற்கும் விளையாட்டுச் சங்கம், சன சமூக நிலைய போன்ற சமூக அமைப்புகள் இயங்கவேண்டியதன் அவசியத்தைப் புலப்படுத்துவதாகவும் அமைக்கின்றது. அதுபோல, நாவலில் இதற்கு முன்னதாக தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் மீது ஆதிக்க சாதியினரால் வன்முறைகள் கட்டவிழ்க்கப்பட்டபோது, தீண்டாமை

ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தினர் அமைப்பை மெளனித்துவிட்டு அதேநேரம் தாம் சிதறிச் சிதைந்து விடாமல் ஒரு வலையமைப்பைப் பேணுவதற்கு எவ்விதம் சனசமூக நிலையங்களும் விளையாட்டுச் சங்கங்களும் உதவின என்பதுவும் “குருந்தடி, மதகடிப் பகுதிகளிலிருந்த வாலிபர்கள் சனசமூக நிலையம், வாசிகசாலை, விளையாட்டுக் கழகம் என்பவற்றின் செயற்பாடுகளும் மட்டும் தங்களை அடக்கிக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று” என்பதாற்புலனாகின்றது.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அரசியற் கருத்துகளை பெரிதாகத் தெரிவிக்காத தேவகாந்தன் இத்தனை நுட்பமான அரசியல் நாவல்களை எழுதியிருக்கின்றான் என்பது உண்மையில் ஆச்சரியமாகவே இருக்கின்றது. அவருடனான ஆரம்பகால சந்திப்புகளில் கோப்பிக் கடைகளில் இரண்டடி நீளமும் இரண்டடி அகலமும் கொண்ட மேசையில் எதிர் எதிராக இருந்தபடி நீண்டநேரம் இருந்து உரையாடத் தொடங்குவோம்; ஆனால் அவர் பேசுவது எதுவும் கேட்காது என்று சொல்லுமளவு மிக மிக மெல்லிய குரலில் பேசுவார் தேவகாந்தன், ஏதோ ஒரு சாக்கைச் சொல்லி அவருக்குப் பக்கத்தில் வந்தமர்ந்து அவர் பேசுவதைக் கேட்பேன், அப்போதும் கூட உன்னிப்பாகக் கேட்டால்தான் அவர் பேசுவது கேட்கும்; அப்படியான தேவகாந்தனின் நாவல்கள் அரசியலை அழுத்தமாகப் பேசுவதாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியது. நாவலில் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு வரும்;

“(தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் போராட்டத்தால்) வேறொரு எதிர்பாராத நன்மை விளைந்தது. அதன் நான் வெகுவாய்ச் சிலாகிக் கின்றேன். போராட்ட த்துக்கான தீரத்தை அது தமிழ் மக்களிடையே விளைத்தது”;

சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான போராட்டங்கள் தந்த தீரமென்கிற அக்கினிக் குஞ்சினை நாம் சரியாகக் கையாளாமல் எங்கோ தூக்கி எறிந்து விட்டோம் என்றே இப்போது நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. †

தேவகாந்தன்:

2003இல் இலங்கையில் பூபாலசிங்கம் பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது எனது “யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்” நாவல். 1800களின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஒரு சமூகத்தின் கதையைச் சொல்லத் துவங்கி, அதன் வளர்ச்சி பெருக்கம் காரணமாய் அது விரிந்து விரிந்து புதிய குடியேற்றங்களைத் தேடி நகர்கிற 1970களில் இனங்களின் முறுகல் நிலையாக அது எவ்வாறு ஆகிறதென்பதை ஒரு மார்க்சீயப் பார்வையுடன் கலாபூர்வமான நாவலாக்கியிருக்கின்றேன். சுமார் இருநூற்றைம்பதாண்டுக் காலக் களத்தில் ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சி எழுச்சி தேய்வின் கதையையும், இலங்கை இனப் போராட்டத்தின் முதன்மையான காரணத்தையும் மிக இறுக்கமான மொழியில் சொன்ன தமிழ் நாவல் அது.

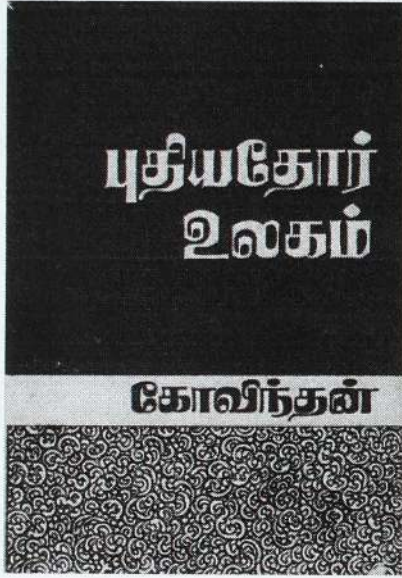
“யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்” பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் புதிதாக அமையும் ஒரு சமுதாயம் வளர்ந்து பெருகி புதிய குடியேற்றங்களை அமைக்கும் காலத்தில் எவ்வாறு வேலையின்மை, குடும்ப வாழ்வுக்கு போதிய வெளியின்மை போன்ற காரணங்களின் நிர்ப்பந்தத்தில் சிதறி புதிய குடியேற்றங்களாக அமைகிறபோது, இதே காரண நிர்ப்பந்தங்களில் புதிய குடியேற்றங்களைக் காணும் இனங்களுடன் எவ்வாறு பொதுப் பிரச்சனைகளாக, முரண்களாக அவை வெடிக்கின்றன என்பதை நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“யுத்தத்தின் முதலாம் அதிகாரம்” உண்மையில் தமிழ்-சிங்கள யுத்தத்தின் முதலாவது அத்தியாயம் (The First Chapter of the War) என்ற அர்த்தத்திலில்லை, யுத்தத்திற்குக் காரணமாயமைந்த முதன்மைக் காரணி (The Prime Cause Behind the War) என்ற அர்த்தத்திலேயே அதில் பயில்வாகியிருக்கிறது.

- 2018 இல் அரவிந்தனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நேர்காணலில் இருந்து

புதியதோர் உலகம் உள்ளும் புறமும்

■ ரவி (சுவில்) ■

புதியதோர் உலகம் நாவலின்; முதல் பதிப்பு 1985 இல் தீப்பொறி குழுவினரால் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் இந்நூலை பிரதிகள் செய்து, தானே அதை நூலாகக் கட்டி தோழர் சபாலிங்கம் பாரிஸ் இல் விநியோகித்தார். இதன் இரண்டாவது பதிப்பு 1997 இல் வெளிவந்தது. இதை தீப்பொறிக் குழுத் தோழர்கள் விடியல் பதிப்பகத்தினூடாக வெளியிட்டிருந்தார்கள். (புத்தக வடிவமைப்பை நான் செய்திருந்தேன்). இப்போ மூன்றாவது பதிப்பாக தமிழகத்தின் சிந்தன் பூக்ஸ் 2023 இல் வெளியிடுகிறது. 37 வருட காலத்தின் பின்னும் இந்த நூல் மறுபதிப்பாக வருவது அதன் முக்கியத்து

வத்தை காட்டுகிறது. இலக்கியத் தளம் என்பதைவிட அரசியல் தளத்தில் அதன் பேசு பொருள் இப்போதும் பொருந்துவனவாக இருப்பதே அதற்குக் காரணம்.

இந்நாவலை எழுதிய கோவிந்தன் (டொமினிக், கேசவன்) தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் மத்தியகுழு உறுப்பினராக இருந்தவர். அதைவிட அவர் அன்றைய கால வெளியில் குறிப்பிடத்தக்க மார்க்சியப் பார்வை கொண்டிருந்த ஒரு மனிதர். வடக்கு கிழக்கில் கழகத் தோழர்களுக்கு அரசியல் பாசறைகள் நடத்தியவர். த.ம.வி.கழகம் 1983 இல் அடைந்த திடீர் வளர்ச்சிக்கு இவர்கள் போன்ற -ஒப்பீட்டளவில் தேர்ந்த அரசியல் பார்வையும், நேர்மையும், மக்கள் சார்ந்த அணுகுமுறையும், பிரக்ஞைபூர்வமான உழைப்பும் கொண்ட - தோழர்களே காரணம். அது வீங்கிய அதே வேகத்தில் 1985 இல் வெடித்தும் சிதறியது.

இக் காலகட்டத்துள் நடந்த இயக்கத்தின் துரித உள்ளக மாற்றங்களிலிருந்து பிறந்த கதைதான் புதிய தோர் உலகம் நாவல். அது உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. புனைவையல்ல. இக் காலகட்டம் நானும் பின்தளத்தில் (தமிழகம்) பயிற்சி முகாமில் இருந்ததால் இதன் உண்மைத்தன்மையில் எனக்கு எந்தச் சந்தேகமுமில்லை.

இந்நூல் இலக்கியம் அரசியல் என்ற இரு பரிமாணங்களில் விரிந்தாலும் அது எழுதப்பட்ட நோக்கம் த.ம.வி.கழகத்துள் நடந்த உள் அராஜகங்களையும் ஜனநாயகமின்மையையும் மக்கள்முன் தாமத மின்றி முன்வைப்பதாகும். நீங்கள் வெளியில் நின்று

பார்த்து பிரமிப்பது போன்ற அமைப்பல்ல அது, உள்ளே சிதைந்துகொண்டிருக்கிற அமைப்பு என மக்களுக்கு செய்தியை அறிவித்த நூல் அது. ஒரு தலைமறைவு இயக்கத்தின் துண்டுப் பிரசுரம் போல இந்த நூலும் இரகசியமாகவே விநியோகிக்கப்பட்டது.

1985 பெப்ரவரியில் நடந்த மத்தியகுழுக் கூட்டத்தின் பின் உட்கட்சிப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கையை முற்றாக இழந்தும் அதன் உளவுப்படையிடமிருந்து தப்பவேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையும் கொண்ட சில மத்தியகுழு உறுப்பினர்களும் தளத்திலிருந்த முன்னணிச் செயற்பாட்டாளர்களும் தலைமறைவாகினர். தம்மை தீப்பொறிக் குழு என அடையாளப்படுத்திய அவர்கள் இந் நூலினூடாக இயக்கத்தை அம்பலப்படுத்துவதை செய்தார்கள். அத்தோடு தமிழீழ விடுதலையில் தாம் தொடர்ந்து செயற்படுவோம் என பிரகடனமும் செய்தார்கள். மக்களுக்கு விடுதலையில் நம்பிக்கையீனம் வந்துவிடாதபடி மிக அவதானமாக இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படியோ பின்னரான காலங்களில் அந்த தீப்பொறி அமைப்பும் உருக்குலைந்து போனது ஒரு முரண்நகையாக அமைந்தது. இதன் ஆசிரியர் கோவிந்தன் அவர்கள் 1991 மே 17ம் தேதி புலிகளால் கடத்தப்பட்டு பின் இல்லாமல் ஆக்கப்பட்டார். அதன்பின்னரும் மீண்டெழு முயற்சித்த தீப்பொறி (தமிழீழ மக்கள் கட்சி) அமைப்புக்குள் ஏற்பட்ட உள்ளக முரண்பாடுகளானது அந்த அமைப்பையும் இல்லாமலாக்கியது. இதற்கான பிரதான காரணமாக அந்த அமைப்புக்குள் நிகழ்ந்த (புலிகளின்) ஊடுருவல் இருந்தது என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டும் உண்டு.

இந் நூலின் முக்கிய பாத்திரம் சங்கர். அவரது தந்தை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்தவர். சங்கர் தளத்தில் அரசியல் வேலை செய்து, பின் பின்தளத்துக்கு (தமிழகத்துக்கு) பயிற்சிக்காக செல்கிறான். இடையில் பயிற்சி முகாமிலிருந்து சென்னையிலுள்ள கழகக் காரியாலயத்தில் பணிபுரிய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. பின் விசாரணைக்காக B-முகாம் சவுக்கம் காட்டினுள்

ளிருந்த சித்திரவதைக் கொட்டிலுக்குள் சிறை வைக்கப் படுகிறான். அங்கிருந்து தப்பியோட உதவி கிடைக்கிறது. ஒருவாறு தப்பிவிடுகிறான்.

நமது தோல்விக்கான மிகப் பெரும் பாடத்தை கற்றுக்கொள்வதற்கான பல தளங்கள் இந்நூலினுள் காணக் கிடைக்கின்றன. அந்த வகையில் இந்நூல் தனியே த.ம.வி.கழகத்தையும் தாண்டி ஒரு விடுதலைப் போராட்ட அமைப்பு சந்திக்க வேண்டியிருக்கிற சவால் களை அடையாளம் காட்டுவதாலேயே கழகம் இல்லாமல் போனபின்னும் கூட இந்நூல் அதன் வாழ்காலத்தை இளமையாகவே வைத்திருக்கிறது. தமிழ்ச் சினிமாபோல ஏதோ கழகத்துள் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கிடையிலான போராட்டம் என்ற மாதிரியான எளிமைப் படுத்தப்பட்ட வடிவத்துள் நாம் சுழல முடியாது என்பதை பிரதி கட்டுடைக்கிறது.

கழகம் இடதுசாரியக் கண்ணோட்டம் கொண்டவர்களை கொண்டிருந்ததால் தளத்தில் அரசியல் சிந்தனையில் அது முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் செயற்பாட்டில் ஒரு பிரக்ஞைபூர்வமும் கொண்ட தோழர்களை அது தன்னகத்தே உருவாக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதற்கான நிர்வாகக் கட்டமைப்புகளும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. பெண்களினது பங்களிப்பும் முக்கியத்துவப்படுத்தப் பட்டது. ஆனால் பின்தளம் அப்படியிருக்கவில்லை. அங்கு வெளிப் படைத்தன்மை இருக்கவில்லை. இடதுசாரியத்தன்மை குறிப்பிட்ட நபர்களோடு மட்டும் குறுகியிருந்தது. இராணுவப் பயிற்சியாளர்களிடமும் பயிற்சி எடுத்தவர்கள் பலரிடமும் இடதுசாரியத்தன்மை அறவே இருக்கவில்லை. இந்த விடயங்கள் இந் நூலில் வரும் சம்பவங்கள் உரையாடல்கள் மூலம் வெளிக் கொணரப்படுகிறது.

சமூகத்தின் பண்பாட்டிலும் (பாடசாலை, குடும்பம்) போன்ற சிவில் சமூக அமைப்புகளிலும் இயல்பாக ஊறியிருக்கும் வன்முறையின் கூறுகளும் அதற்கான அதிகார நிலைகளும் மனப்பான்மையும்

ஏற்பு அல்லது ஜீரணிப்பும் என உலாவிய வன்முறைக் கூறுகள் இங்கு விடுதலை இயக்க முகாம்களினுள்ளும் உலவவே செய்தன. அது இராணுவத்தை மேன்நிலையில் வைத்ததன் மூலம் வளர்ந்தது என்பதைவிடவும் தனது உளவியல் சிக்கலை (பழிவாங்கும், தண்டனை வழங்கும், அதில் இன்பம் காணும் மனவமைப்பை) தீர்த்துக் கொண்டது என்பதே உண்மை என்பது இந் நூலில் வரும் சித்திரவதை முகாம் நவடிக்கைகளில் மட்டுமல்ல கடைசி மத்திய குழு விவாதத்திலும் இந்தப் போக்கு வெளிப்பட்டதை காண முடிகிறது.

த.ம.வி.கழகத்தின் தலைமை இடதுசாரியத்தை ஒரு அடையாளமாக வைத்திருந்ததே அல்லாமல், இடதுசாரிய நடைமுறையில் கறாரானதாகவோ சிந்தனைமுறையில் தூர நோக்குடனோ செயற்பட வில்லை என்பதையும் இந்நூலில் காணலாம். தோழர் உமாமகேஸ்வரன் என்ற வார்த்தை பெரிசு, பெரியையா என்ற வார்த்தைகளால் இடம்பெயர்க்கப்பட்டது. தலைமை (செயலதிபர்) இதுபற்றி கவலைப்படாமல் அல்லது அதை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டு இருந்த தோடல்லாமல், இராமநாதன், தேவன் போன்ற பாத்திரங்களின் ஊதாரித்தனம் மற்றும் நடத்தைகள் எல்லாவற்றிலும் நசிந்து கொடுத்ததை நூலாசிரியர் சொல்லிச் செல்கிறார். கழகத்துக்கு ஆயுதங்கள் பெறுவதற்காக வெளிநாட்டு கழக உறுப்பினர்கள் சிலர் போதைப் பொருள் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டதைக்கூட செயலதிபர் கறாராக அணுகவில்லை. மாறாக அதை அவர் அனுமதித்தார். வெளிநாட்டு கழகப் பிரமுகர்கள் பின்தளம் வரும்போதெல்லாம் எப்படி ஊதாரித்தனமாக நடந்துகொண்டார்கள் அதில் இராமநாதன் தேவன் போன்றவர்கள் எப்படி தோய்ந்தெழுந்தார்கள் என நூல் உதாரணங்களினூடாகச் சொல்கிறது. இவ்வாறான விடயங்களில் கண்டும் காணாமல் இருந்துவிடுவது என்ற சந்தர்ப்பவாத நிலைப்பாட்டை செயலதிபர் எடுத்த சம்பவங்கள் இந் நூலில் வருகின்றன.

உளவுப்படையின் செயற்பாடுகள் செயலதிபருக்குத் தெரியாமல் செய்யப்பட்டது என்றவாறாக

படம் காட்டப்பட்டது. ஆனால் அந்த உளவுப்படையை செய்யும் சித்திரவதைகளில் ஒன்றாக தலைகீழாக கட்டி தொங்கவிட்டு தாக்கும் முறை இருந்தது. அந்த தலைகீழ் நிலையை உளன்றி என அழைப்பர். செயலதிபர் ஏற்கனவே குமுகாயம், கமுக்கம் என பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து உருவியெடுத்து சொற்களை பாவிக்கும் பழக்கமுள்ளவர். அந்த வழியிலேயே உளன்றி என்ற தூய தமிழ்ச் சொல்லும் செயலதிபருடாக பயன்பாட்டுக்கு வந்ததென இந்நூலில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அதன்மூலம் அவருக்குத் தெரிந்தே இந்த சித்திரவதைக் கூடம் இயங்கியது என்பதை நூலாசிரியர் புரிய வைக்கிறார்.

அரசியல் செயலர் கலாதரன் (சந்ததியார்) ஒரு இடதுசாரியச் சிந்தனையாளரும் செயற்பாட்டாளரும் ஆவார். அவரும் செயலதிபரும் கடந்தகால கூட்டுச் செயற்பாடுகளினூடாக மிக நட்பாகவும் நெருக்கமாகவும் இருந்தவர்கள். கூட்டாகவும் பல முடிவுகளை ஆலோசித்து எடுத்தவர்கள். மேற்கூறிய சீர்கேடுகளை அல்லது முரண்செயற்பாடுகளை கலாதரன் செயலதிபரிடம் முன்வைத்தார். முடியாதபோது மத்திய குழுவரை அதை கொண்டுசென்று போராடினார் என்பதையும் நாவல் சொல்கிறது. பின் கலாதரன் - கழகத்தின் பலமான ஒரு கட்டுமானமாக உருவாகிய-உளவுப்படையின் அராஜகத்துக்கு பலியாகிறார்.

ஆரம்பகாலத்தில் சுந்தரம் என்ற த.ம.வி.கழகத் தோழர் புலிகளால் சித்திரா அச்சகத்தில் வைத்து சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். நமது விடுதலைப் போராட்டத்தில் குட்டிமணி, செட்டி போன்ற கள்ளக்கடத்தல் தாதாக்கள் மற்றும் ஊர்ச் சண்டியர்கள் என்பவர்களின் பாத்திரம்-அவர்களது தொழில் சார்ந்து- பொலிஸ் உடன் மோதிய பின்னணி கொண்டதால் பெயர் பெற்றவை. ஆயுதங்களை பாவிக்கவும் அவர்களில் பலருக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் இவர்கள் புதிதாக எழுந்த ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஆரம்பகால முன்னோடிகளாக ஆகிய சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம். இவ்வாறே சுந்தரத்துடன் திரிந்த குழு-அவரது கொலைக்குப் பின்- சுந்தரம் படைப் பிரிவு

என அழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் கழக இராணுவ கட்டமைப்பினுள் ஒரு பிரிவு அல்ல. அரசியலிலும் இராணுவத்திலும் ஒருசேர ஈடுபாடு கொண்டு இயங்கியவர் சுந்தரம். தலைமைப் பண்புக்குரிய எல்லா அம்சங்களும் கொண்டவர் என கழகத்தினுள் நல்ல பெயரொன்று இருந்தது. ஆனால் அவரது விசுவாசிகள் சுந்தரத்தின் கொலைக்கு பழிவாங்கும் வெறி கொண்டவர்களாகவும், இடதுசாரிய போராட்டம் குறித்தோ விடுதலை அரசியல் பற்றியோ எந்த அக்கறையுமில்லாதவர்களாகவும் இருந்தவர்கள். கழகத் தலைமைக்கு அடிவருடிகளாக இருந்த அவர்களில் சிலர் மத்திய குழுவிலும், தளத்தில் இராணுவப் பிரிவு பொறுப்புகளிலும் பலமானவர்களாக மாறினர். உளவுப் படையிலும் அவர்களே இருந்தனர். கழகத்துள் நிலவிய இராணுவ வாதத்துக்கு முகாம்களில் பயிற்சி எடுத்தவர்கள் அல்ல பொறுப்பாளர்கள். இந்த லும்பன்களே பொறுப்பானவர்கள். இதை இந்த நூல் அழுத்த மாக முன்வைக்கவில்லை.

அத்தோடு B-முகாமின் பொறுப்பாளர் (மதன்) தப்பியோடி பின் பிடிபட்டு முகாமுக்கு அதி காலை இழுத்துவரப்பட்டு முகாம் தோழர்கள் முன்னிலையில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டதில் மேற்கூறிய லும்பன்களே ஈடுபட்டவர்கள். அந்த சம்பவத்தை கண்ணால் கண்ட 300 க்கு மேற்பட்ட தோழர்களில் நானும் ஒருவன். எந்த முகாம் தோழருமே அதில் சம்பந்தப்படவில்லை. ஆனால் இந்த நூலில் முகாம் தோழர்களும் தாக்கியதாக கூறப்பட்டிருப்பது அதிர்ச்சி யாக இருந்தது. அதில் எந்த உண்மையும் இல்லை. அதை ஆதாரப்படுத்த, துணிவு காணாது என ஒரு "சோண கிரியை" (மோசமான வார்த்தைப் பிரயோகம்) அழைத்து அடிக்க விட்டார்கள் என்கிறார் நூலாசிரியர். நாவல் என்ற இலக்கிய வகைமைக்குள் இதை ஒரு புனைவாக விட்டுவிடலாம். ஆனால் அரசியல் ரீதியில் மிகப் பெரிய கருத்து மாற்றம் ஒன்றை அது செய்து விடுகிறது என்பதால் அதுபற்றி குறிப்பிட்டாக வேண்டும். உண்மையில் அது அந்த இடத்தில் நடந்தது

அல்ல. மதன் உள்ளறியில் தொங்கவிடப்பட்ட பின்னரே அந்த கொட்டிலுக்குள் (நாலாம் மாடி) நிகழ்த்தப்பட்ட கொடுமை அது. தாக்குவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர் என்னுடன் இருந்த தோழர் என்ப தோடு அத்தாக்குதல் பகலில் மூடிய கொட்டிலுக்குள் நடந்தது. (அந்தக் கொட்டிலுக்கு அருகாமையிலிருந்த பயிற்சி முகாம் -முகாம்- மூலையில் நான் வழமை யான சென்றி பொயின்ற இல் நின்றிருந்தேன்).

இயக்கங்களுக்கு இடையில் தளத்தில் ஒற்றுமை நிலவியது என்பது நானும் அனுபவித்த ஒன்றுதான். முரண்கள் வந்துவிடாதபடி அரசியல் பிரிவுத் தோழர்கள் மிக எச்சரிக்கையாகவே இருந்தனர். மக்களும் எல்லா இயக்கத்தவர்களுக்கும் ஆதரவு, அடைக்கலம் கொடுத்ததும் உண்மை. சிறையில் அகப்பட்டிருந்த எல்லா இயக்க தோழர்களுக்கு இடையிலும் ஒற்றுமை இருந்தது என்பதையும் இந்நூல் தெளிவாக முன்வைக்கிறது. இந்த எல்லா நேரம்சங்களும் எப்படி உருத்திரளத் தொடங்கியிருந்தது என்பதை நாவலில் நாதன் என்ற கதாபாத்திரத்தினூடாக தெளிவாக முன்வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த நேரம்சத்துக்கு இடையூறாக இருந்ததில் புலிகள் தரப்பில் அதன் தலைவர் த.வி.ம.கழகத்தின் தலைவருக்கு ஆரம்பத்தில் வழங்கி யிருந்த மரணதண்டனைத் தீர்ப்பும் அதை பாண்டி பஜாரில் நடைமுறைப்படுத்த எத்தனித்து தோல்வி கண்டதும் ஒரு காரணம் எனில், மறுபக்கம் சுந்தரத்தின் கொலைக்கு பழிவாங்கத் திரிந்த சுந்தரம் படைப்பிரிவு லும்பன்கள் மறுபக்கக் காரணம். இந்தக் குழுவை கழக இராணுவம் என்ற பொதுமைப்படுத்தலுக்குள் இந்நூல் கடந்துசெல்வதாகத் தோன்றுகிறது.

இந் நூலில் ஒரு தொகை பாத்திரங்கள் வந்து போகின்றன. அதை ஒருவர் வாசகர் கதையாக வாசிப்பதில் சிரமம் ஏற்படும். ஆனால் நூல் அதைத் தாண்டிச் சென்று சமூகமனநிலைக்குள் ஊடுருவுவதால் இந்நூல் அரசியலாளர்களை மட்டுமல்ல, எல்லா வாசகர்களையும் காலம் தாண்டியும் உள்ளிழுத்து விடுகிறது. அது மக்களை எதுவும் தெரியாத

மந்தைகளாக உருவகிக்காமல் மக்களை ஆதாரசக்தி களாக நிகழ்வுகளினூடாக முன்நிறுத்துகிறது. அது எவ்வாறு போராட்டத்தோடு மாற்றமடைந்து பொதுப் புத்தியின் மட்டத்தை உயர்த்துவதிலும் சமூகப் பிரக்ஞையை (கூட்டுப் பிரக்ஞையாக) கட்டியமைப்பதிலும் சென்றுகொண்டிருந்தது என்பதை (தளத்தில்) பாத்திரங்களினூடாக வெளிப்படுத்துகிறது. சங்கரின் அம்மா, சங்கரின் காதலி நிர்மலா, அவளது தாய் தந்தை, நாதனுக்கு உதவிய வயோதிப தம்பதிகள் என்பவர்கள் இந்த உருமாற்றத்தை அடைவதை நாவல் அழகாக முன்வைத்திருக்கிறது. அந்த பரிணாம வளர்ச்சியை இலக்கிய நயத்துடனும் அரசியல் இயங்கியலுடனும் எழுதிச் செல்கிறார் நூலாசிரியர். இந்த அம்சம் நாவலின் அழகியல் எனலாம். விடுதலை உணர்வு எவ்வாறு வர்க்க வேற்றுமைகள் தகர்கிற பொதுப்புள்ளியை வந்தடை கிறது என்பதை நிர்மலாவின் பாத்திரத்தினூடாக நூல் வெளிப்படுத்துகிறது.

இவ் விடுதலைப் போராட்டம் படிப்படியாக பெண் விடுதலை நோக்கிய ஆளுமைகளை உருவாக்கத் தொடங்கியதற்கு கீதா ஒரு உதாரணம். அவளது போராட்டக் குணமும் வெளிப்படைத்தன்மை வாய்ந்த பேச்சுகளும் நேரடியாக விவாதிக்கும் தன்மையும் நூலில் வெளிக்கொணரப்படுகிறது. மகளிர் அமைப்பு உருவாக் கங்களும் செயற்பாடுகளும் மட்டுமன்றி சிறைப் பிடித்துச் செல்லப்பட்ட தமது பிள்ளைகளை விடு விக்கக் கோரி தாய்மார் வீதிக்கு இறங்கத் தொடங்கிய சமூக அசைவியக்கத்தையும் நூல் பேசுகிறது.

ஒரு விடுதலை அமைப்பு என்பதுள் கூட்டுப் பிரக்ஞை மட்டுமல்ல தனிப் பிரக்ஞையும் முக்கிய மானது. இது எல்லாவகை போராட்டங்களிலும் புரட்சிகளிலும் மிக அவசியமானது. ஒரு பொது இலக்கை அடைய கூட்டாக ஒன்றுபடுகிற கூட்டுப் பிரக்ஞை அல்லது கூட்டுருவாக்கம் என்பது அந்த இலக்கு இல்லாமல் போக சிதைந்துபோய் விடுகிறது. அது சிதைந்த பின்னும் அரசியலையும் அறத்தையும் போராட்டக் குணத்தையும் தாங்கிப் பிடிக்கிற தனிநபர்

வாழ்முறையானது தனிப் பிரக்ஞை (தன்னுருவாக்கம்) இனூடேதான் சாத்தியமாகும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளிலிருந்து வெளியேறியபின் தனது வாழ்நாள் வரை அந்த சமூகம்சார் தனிப்பிரக்ஞையுடன் வாழ்ந்த, வாழுகிற கம்யூனிஸ்டுகளை எம்மில் பலரும் கண்டிருப்போம். உலகில் நடந்த புரட்சிகள் எல்லாவற்றையும் கூட்டுப் பிரக்ஞைதான் சாத்தியமாக்கியது. அது நிகழ்ந்து முடிய அல்லது தோற்றுப் போக கூட்டுப் பிரக்ஞையும் சிதைந்துபோய் விடுகிறது. தனிப் பிரக்ஞையே அதே சமூகம்சார் வாழ்முறையை அவர்கள் தொடர்ச் செய்கிறது. தாம் சார்ந்த அமைப்பின் கூட்டு ஆளுமைக்குள் கடைப்பிடித்தபடி ஆணாதிக்க மனோபாவம் அற்றவர்களாகவும் சாதிய மனநிலை அற்றவர்களாகவும் சக மனிதர்களை தன்போலவே மதித்து நடப்பவர்களாகவும் இருப்பர். போராட்டம் முள்ளிவாய்க்காலில் வீழ்ந்தபின் உதிரியாகிப்போன ஆண் போராளிகள் பலரும் பெண் போராளிகளை திருமணம் செய்ய தயங்கியதற்கான காரணத்தை இங்குதான் தேட முடிகிறது.

இங்கு சங்கரின் அப்பா தனிப் பிரக்ஞை கொண்டவராக வாழ்கிறார். தனது குடும்பத்துள்ளும் அதை கடைப்பிடிக்கிறார். காதலுக்காக தனது வசதி நிறைந்த வாழ்வை நிர்மலா உதறிவிட்டு சங்கரின் வீட்டுக்கு வர எண்ணியபோதும் அவர் இதையே சொல்கிறார். எந்த சொத்துகளுடனும் இங்கு வரக்கூடாது எனவும் தமது இந்த வாழ்நிலையுள் இணைந்து வாழ தயாராக இருக்க வேண்டும் எனவும் அவளை தனது மகளாக தான் பார்ப்பேன் என்பதையும் கறாராகவே சொல்லிவிடுகிறார். அந்த சூழ்நிலைக்குள் வளர்ந்த சங்கரும் அப்படியே ஆகிறான். சங்கர் பயிற்சிக்காக பின்தளம் போவதை அந்தத் தந்தையால் அனுமதிக்க முடிகிறது, ஜீரணிக்க முடிகிறது. இந்த நிலை பயிற்சிக்கு ஓடிப்போனவர்களில் 95 வீதத்தினருக்கும் வாய்த்திருக்கவில்லை.

அத்தோடு இலங்கை முழுவதுக்குமான வர்க்கப் புரட்சியை முன்வைத்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

தோல்வியிலிருந்து அவர் கற்றுக்கொண்ட பாடம் தேசிய இனப் போராட்டத்தை ஆதரிக்க வைக்கிறது. அதன் மூலம்தான் தமிழ், சிங்கள ஒருங்கிணைந்த புரட்சி சாத்தியம் என நம்புகிறார். இதே கோட்பாட்டை த.ம.வி.கழகம் முன்வைப்பதோடு அல்லாமல் இன்னும் மேலே போய் உலகப் புரட்சியின் ஓர் அங்கம் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் என மிகைப்படுத்தி சிலாகித்தது. கழக இலச்சினையிலும் அதையே பிரதிபலித்தது. அதே மிகையை அதிலிருந்து வெளியேறிய தீப்பொறிக் குழுவும் கொண்டிருந்தது என்பதை நூலும் வெளிக்காட்டுகிறது.

“யுத்தம் என்பது இரத்தம் சிந்தும் அரசியல் அரசியல் என்பது இரத்தம் சிந்தாத யுத்தம்”

என வடமாகாண அமைப்பாளர் கோபாலன் முன்வைக்கிற விளக்கம் பொதுவாக சரிதான். ஒடுக்கப் படும் சக்திகளின் போராட்டம் சார்ந்து இந்த மேற்கோளை அணுகுகிறபோது, அது ஆயுதப் போராட்டத்தினதும் நியாயப்பாட்டை வலியுறுத்துவதாக இருக்கும். அது அன்று சரியாக இருக்கலாம். இப்போ இல்லை. அப்போ சோவியத் யூனியன் தலைமையிலான சோசலிச முகாமும் அமெரிக்கா தலைமையிலான முதலாளித்து முகாமும் என இரு துருவங்களாக உலகம் பிளவுண்டு கிடந்த காலகட்டம். அந்த நிலை 1991 இல் தகர்ந்து போனது. பின் உலகமயமாக்கல் கொண்ட ஒற்றைத் துருவ உலக அதிகாரமே நிலவத் தொடங்கி நீடிக்கிறது. இதில் ஆயுதப் போராட்டம் மீதான கேள்விகள் சோசலிச முகாமை நம்பியிருந்த போராட்ட அமைப்புகளின் தோல்வியுடன் எழுத தொடங்கின. 90 களின் பின்னான இந்த 30 வருட காலகட்டம் பூகோள அரசியலில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற மாற்றம் சோசலிசப் புரட்சி என்பதை மறுவரைவு செய்ய வேண்டிய தேவையை கோரி நிற்கிறது.

என்றபோதும் இன ரீதியிலோ சமூக ரீதியிலோ பொருளாதார ரீதியிலோ நிலவுகிற ஒடுக்குமுறைகள் நீங்காத வரையிலும் அதற்கெதிரான போராட்டங்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படும் என்பதற்கு

நடந்த அரபு வசந்தம் மட்டுமல்ல, இலங்கையில் அண்மையில் நடந்த காலிமுகத்திடல் போராட்டமும் ஒரு சாட்சி. தோல்விகளிலிருந்து பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டுதான் வரலாறு முன்னேற முடியும். அந்த வகையில் இன ரீதியிலான ஒடுக்குமுறை நிலவுகிற வரையிலும் புதியதோர் உலகம் நாவல் உயிர்ப்போடு இருக்கும்.

01.01.2023

புதியதோர் உலகம் எழுதிய கோவிந்தன்
(நோபர்ட்- டொமினிக்) முன்னுரையில் இருந்து...

இந்நாவல் கூறும் விடயங்களை சிறீலங்கா அரசு தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தி தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை சிறுமைப்படுத்தும் பிரச்சாரத்தை மேற்கொள்ளலாமே என்ற அச்சம் இந் நாவல் படைக்கப்படும் போது கூடவே எனக்கு இருந்தது. கூடுமானவரை அந்த உணர்வு வாசகர்களுக்கு ஏற்படாத வகையில் நாவல் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த விபரீத அபாயத்தையும் எதிர்நோக்கிக் கொண்டு இந் நாவல் படைக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தது, தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் குறைகள் களையப்பட்டு அது முறையாக முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும் என்ற அக்கறையினாலேயாகும்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் வன்முறையில் நம்பிக்கை கொண்ட ஆயுதமேந்திய போராட்டமாயினும் அது ஒருபொழுதும் அராஜகத்தன்மை கொண்டதாக மாறிவிடுவதை அனுமதிக்க முடியாது. விடுதலைப் போராட்டத்தில் என்றும் மனிதாபிமானமும், மானுட உயிர்ப்பிற்கான ஆவலும் மேலோங்கி இருக்க வேண்டும். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் இவற்றை இழந்து செல்லுமாயின் அது இன்னொரு அராஜகத்திற்கும் ஒடுக்குமுறைக்குமான வழியாகவே அமைந்து விடும்.

சயந்தனின் ஆறாவது ஒரு பார்வை

■ கலாநிதி சு.குணேஸ்வரன் ■

படைப்புகள் 2009 இற்கு முன்பின்னாக வெளிவந்துள்ளன. இவை யாவும் அரசியல் சார்ந்த புனைவுகள் என்ற ஒரு புள்ளியில் சந்திக்கக்கூடியவை.

ஈழத்தில் மண்வாசனை நாவல்கள் வெளிவந்த காலத்தைத் தொடர்ந்து 1950 கள் முதல் மொழியுரிமை மற்றும் இனமுரண்பாடு சார்ந்த பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தியும் பல நாவல்கள் தோன்றின. ஒரு புறத்தில் தமிழ்த் தேசிய ஆதரவு சார்ந்த எழுத்துகளும் மறுபுறத்தில் இயக்க உள்ளரசியல் முரண்பாடுகளைப் பேசிய படைப்புகளும் இன்றுவரையிலும் தொடர்கின்றன. அதேவேளையில் இரண்டு போக்குகளுக்கும் அப்பால் மாற்றுச் சிந்தனை என்ற வகையிலும் கணிசமான படைப்புகள் வந்துள்ளன. அவற்றுள்ளும் நுண்ணரசியலை வெளிப்படுத்தும் வித்தியாசங்களை அறியமுடியும். கருத்தியல் அடிப்படையிலும் புனைவின் தீவிரத்தன்மையிலும் தமிழ்ச்சூழலில் ஈழப்படைப்புகளைக் கவனங்கொள்ள வைத்த பல நாவல்களை இவற்றுக்கு உதாரணங் காட்டலாம். இந்த வகையில் ஒரு பொதுத்தளத்தில் கடந்த காலச் செயற்பாடுகளைப் பதிவு செய்த அல்லது விமர்சித்த நாவல்களின் வரிசையில் வந்து சேரக்கூடியதாகவே சயந்தனின் ஆறாவது அமைந்திருக்கிறது.

1987 முதல் 2003ற்கு இடைப்பட்ட காலத்தைக் களமாகக் கொண்டு ஆறாவது நாவல் இயங்குகின்றது. இரண்டு சமாதான ஒப்பந்தங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலங்களிலுங்கூட தமிழ்மக்கள் எவ்வாறான இன்னல்களை அனுபவித்தார்கள் என்பதனையே நாவலின் கதைக்காலம் குறிக்கின்றது.

“நிகழ்கால நடப்பியலைச் சித்திரிப்பதற்கு கடந்த காலத்தின் மீதான விசாரணைகள் அதன் தாக்கங்கள் அதன் மீதான தீர்ப்புகள் கடந்த காலம் முடிந்தேறிவிட்ட ஒன்றா அல்லது இன்னும்

அது நிகழ்காலத்தின் மீது நிழல் விழுந்தி நிற்கிறதா என்பது பற்றிய தெளிவு என்பனவெல்லாம் அவசியமானவை.” (யமுனா ராஜேந்திரன், ஈழத்து அரசியல் நாவல்கள்) என்ற கூற்று கடந்த காலத்தை ஏன் எழுதவேண்டும் என்பதற்கான பதிலாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்தியப் படைகள் இலங்கையில் நிலை கொண்டிருந்த காலங்களிலும் அச்சுறுத்தல்கள், கைதுகள், சித்திர வதைகள் நிகழ்ந்துள்ளன. இந்த நாவலை வாசிக்கின்ற போது அந்தக் காலங்களோடு விடலைப் பருவத்தில் எதிர் கொண்ட அனுபவங்களும் கூடவே நினைவை அச்சுறுத்துகின்றன. அக்காலத்தைக் கடந்த அதிகமான இளைஞர்கள் அனுபவித்திருக்கக்கூடிய பொதுமையான ஒரு போக்காகவே இது அமைந்திருக்கின்றது. இந்த அச்சத்திற்கு இந்திய இராணுவத்துடன் இணைந்து இயங்கிய ஈழத்தமிழ்ப் போராளிக் குழுவும் கூட, காரணமாக இருந்திருக்கின்றது.

மறுபுறம் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்குத் தொடர்ச்சியாகப் போராட்டக்களத்தில் நின்ற தமிழ்ப் போராளிகளும் மக்களுக்கு நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். போராட்டகாலச் சம்பவங்கள், நிர்வாகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு இணங்கி நடக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் ஆகியன இந்நாவலின் கதைகளுக்கு ஊடாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கும் இளைஞர்கள் அச்சுறுத்தப்பட்டனர். தனிமனித சதந்திரம் என்பது அமைப்பின் பெயரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. “இது சரியில்லை அல்லவா?” என்பதுபோல பல பாத்திரங்களின் ஊடாக சயந்தன் வெளிப்படுத்துவார். இயக்கத்திற்கு மொழி பெயர்ப்புப் பணி செய்கின்ற நேரு ஐயாவுக் கூடாகவும் அமுதன் என்ற பாத்திரத்திற்குடாகவும் இந்த வெளிப்பாட்டை கச்சிதமாக சயந்தன் கொண்டு வருகிறார்.

நாவல் இரண்டு தளங்களில் பயணிக்கின்றது. ஒரு புறத்தில் நீர்கொழும்பிலிருந்து இத்தாலிக்குப் படகுப் பயணம் மேற்கொள்கின்றபோது நிகழ்கின்ற சம்பவங்களினடியாகச் சொல்லுதல். மறுபுறத்தில் நனவோட்ட உத்தியாக 1987-2003 காலகூட்ட அரசியல்நிலைமைகளைச் சொல்லுதல்.

1987 - 1990 இந்திய அமைதிகாக்கும் படை யினரின் சமாதான காலமாகவும் அதற்குப் பின்னர் 2003 காலகூட்டம் இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான சமாதான ஒப்பந்த காலமாகவும்

புலம்பெயர்ந்தோர் படைப்புகளில் அரசியல் சார்ந்த உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டனவாக 80கள் முதலே பல புனைவுகள் வெளிவந்துள்ளன. இதற்கு ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் வெளிவந்த ஈழத்தவரின் முன்னோடிப் படைப்புகளை ஒருமுறை நினைவு கொள்ளலாம். மு. தளைய சிங்கத்தின் “ஒரு தனிவீடு” தொடக்கிவைத்த அரசியல் சார்ந்த வெளிப்பாட்டின் தொடர்ச்சியை அருளரின் “லங்கா ராணி”யில் காண முடிந்தது. அதேபோல் கோவிந்தனின் “புதியதோர் உலகம்”, செழியனின் “ஒரு மனிதனின் நாட்குறிப்பிலிருந்து” ஆகியவற்றுக்கூடாக போராட்ட இயக்கங்களின் உள்ளரசியல் பேசப்பட்டது. ஆனால் இவ் விரண்டு போக்குகளைக் கடந்தும் இணைந்தும் பல

இருந்திருக்கின்றன. இந்த இரண்டு காலங்களுக்கு இடையிலும் நடைபெற்ற பல்வேறு சம்பவங்களின் கோர்வையாக இந்நாவல் அமைந்திருக்கிறது.

அமுதன் முதலான இளைஞர்கள் இத்தாலி செல்வதற்காக நீர்கொழும்பிலிருந்து புறப்படுகிறார்கள். படகுப்பயணம் அவர்களுக்கு சோர்வையும் துக்கத்தையும் அச்சத்தையும் கொடுக்கிறது. பயணத்தில் சிறுவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இறக்கின்றான். அவனின் சடலத்தைக் கடலில் வீசிவிட்டுச் செல்லவேண்டிய அவலம் நேர்கிறது. இவர்களோடு பயணம் செய்த பெரியய்யாவும் புயற்காற்றினால் அடித்துச் செல்லப்படுகிறார். இவ்வாறு கடற்பயணத்தில் கூடவந்தவர்களை கண்முன்னாலேயே இழப்பது பயணிகளுக்கு பெரும் அச்சுறுத்தலாக அமைந்திருக்கிறது. இது நாவலின் ஒருகட்ட நகர்வாக அமைந்திருக்கிறது.

நாவலின் மற்றைய நகர்வு நனவோடை உத்தியில் அமைந்துள்ளது. இதனூடாகவே இரண்டு சமாதான காலங்களின் நீட்சிக்கூடான மக்களின் வாழ்நிலை அவலம் சொல்லப்படுகிறது.

பெரும் எடுப்பில் யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு நிகழ்கிறது. அதனால் மக்கள் பெரும் அவலங்களுக்கு உள்ளாகிறார்கள். தில்பனின் இறப்புக்குப் பின்னரான போராளிகளின் தலைமறைவுச் செயற்பாடுகள், நிலாமதியின் கதை, இடம்பெயர்ந்த மக்கள் கோயில்களிலும் தங்குதல், சாதிய வேறுபாடுகள், குடாரப்பு தரையிறக்கம், இந்தியப் படைகளுடன் வரதராஜப் பெருமாள் தலைமையிலான ஈழத் தமிழ்ப் போராளிக் குழு இணைந்திருத்தல், தேவியின் கதை, சமாதான காலம், ஏ9 பாதை திறப்பு, சுகன்யா லோகன் கதை, இந்திய இராணுவம் வெளியேற்றம், முல்லைத்தீவுத் தாக்குதல், விடுதலைப் புலிகளின் நிர்வாகச் செயற்பாடுகள் மற்றும் அரசியற் பணிகள் முதலானவற்றைச் சுற்றி கதைகள் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு எல்லாமே தனித்தனிச் சம்பவக் கோர்வைதான். அச்சம்பவங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நாவலாகக் கூடிய இழை பிரதான பாத்திரமாகிய அமுதனுக்கூடாகவே நிகழ்கின்றது. மற்றைய சில பாத்திரங்கள் தவிர ஏனைய வற்றில் கதைத்தொடர்ச்சியோ சம்பவத் தொடர்ச்சியோ இல்லை. இதனாலேயே வடிவ அடிப்படையில் இது நாவலாக அமையவில்லை என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்

பட்டுள்ளது. அவ்வாறாயின் இது நாவலென்ற வடிவத்தை எங்கே பெறுகிறது என்ற வினா முக்கியமாகின்றது.

“பயணிகள் எதிர்பார்த்திருந்தபடி அவர்கள் இத்தாலி போய்ச் சேர்ந்திருந்தாலும் உட்பிரதியின் தன்மை மாற்றடையாமலே தான் இருந்திருக்கும். மொழியையும் மதத்தையும் இனம்சார் மற்றும் கூறுகளையும் ஒரு ஒற்றைவழிப் பயணமானது தேவைக் கானதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மீதியை ஒதுக்கி வைத்துவிடுகிறது. அது கப்பல் பயணமாக மட்டும் இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆறாவது ஒரு சம்பவக் கோவை நூலாக விருந்து நாவலாக நிமிர்கின்ற இடம் இந்த உட்பிரதிக் கூறினாலேயே நிகழ்கிறது.” (பதிவுகள்) என்று தேவகாந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

இவ்வாறான போக்கை Non linear narrative முறையிலமைந்த கதையெனக் குறிப்பிடுவர். நேர்கோட்டுப் பாணியில் அல்லாது வேறு வேறு சம்பவங்களைக் கூறிச் செல்வது. ஒரு வகையில் அ. முத்துலிங்கத்தின் “உண்மை கலந்த நாட்குறிப்புகள்”, சுஜாதாவின் “ஸ்ரீரங்கத்துத் தேவதைகள்” முதலானவை தமிழ்ச்சூழலில் நல்ல உதாரணங்களாக அமைந்திருக்கின்றன.

இடப்பெயர்வின் காரணமாக உறவுகளை இழந்த அவலம் (படுத்த படுக்கையிலிருந்து நகர முடியாத தாயை விட்டு வந்த சிவராசன் கதை) உள்ளூர் இடப்பெயர்வின் காரணமாக ஒரு சாரார் ஒடுக்குதலுக்குள்ளான மக்களை கோயில்களில் தங்குவதற்கு முட்டுக்கட்டை போடுதல், புலப்பெயர்வின் காரணமாக (படகுப்பயணம்) சொல்ல முடியாத இன்னல்களை அனுபவித்து இறுதியில் எரித்திரியக் கடற்பகுதில் படகு விபத்து ஏற்பட்டு படகில் சென்றவர்கள் உயிரிழத்தல், ஆயுதம் தாங்கிய அனைத்துத் தரப்பினராலும் ஏற்படுத்தப்படும் மரணங்கள், பண்பாட்டு அழிப்பு முதலானவற்றை மக்களின் பக்கம் நின்று சயந்தன் பேசுவது மிக முக்கியமானது.

சண்டிலிப்பாய் அளவெட்டி தாக்குதலுக்குப் பின்னர் இராணுவம் யாழ் குடாவைப் பிடிக்கின்றது. மக்களுடன் இயக்கத்தினரும் வன்னிக்கு நகர்கின்றனர். இந்த இடப்பெயர்வு பெருந்துயர் நிறைந்தது. அதனை ஒரு காட்சியில் சிவராசன் குடும்பத்திற்கு ஊடாக காட்டுகிறார். பாரிசுவாத நோயாளியான தாயாரை பின்னர் சென்று அழைத்துவருவோம் என தனது மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் மனைவியுடன் அழைத்துக்கொண்டு

செல்கிறார். செல்லும்போது தாயாருக்கு அருகில் தண்ணீர்ப் போத்தல் குளிசைகளையும் எடுத்து வைத்து விட்டுச் செல்கிறார். இயக்கப்பொடியள் முகவரியைக் குறித்து வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அங்கு தப்பியொட்டி நிற்கும் யாராவது உதவி செய்யக்கூடும் என எண்ணுகிறான். இவையெல்லாம் யாராவது அம்மா வுக்கு உதவி செய்வார்கள் என்று நம்ப வைக்கிறது. ஆனால் அந்த நம்பிக்கை எவ்வாறு பொய்யாகிப் போகிறது என்பது நாவலின் ஒரு காட்சியில் மனதைக் கல்லாகும்படி சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ஓர் உதாரணத்தை இங்கு காட்டலாம்.

“ஆறு மாதத்தில் றோட்டுகளும் ஒழுங்குகளும் வளவுகளும் அடையாளமே தெரியாமல் மாறியிருந்தன. சருகுகளும் கஞ்சல்களும் குவிந்துபோய்க் கிடந்தன. வீட்டைக் கண்டதும் பொல பொல வென்று கண்ணீர் வந்தது. சிவராசன் படலையடியில் சைக்கிளைப் போட்டுவிட்டு அம்மா என்று கத்திக்கொண்டு கட்டில் அருகே ஓடினார். வளவிற்குள் ஒரு வித்தியாசமான மணம் பரவியிருந்தது. வெளி விறாந்தைக் கட்டிலில் இன்னமும் ஊனம் வடிந்து கொண்டிருந்த எலும்புக் கூடொன்று நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தது. அருகில் சில மருந்து டப்பாக்களும் தண்ணீர் இல்லாத ஐந்து பெரிய க்ளாஸ்களும் இருந்தன. கட்டிலில் புழுக்கள் நெளிந்தன.”

இதனாலேயே “எமது சமூகத்தில் நிகழ்ந்த அவலங்களைப் பேசுகின்ற ஓர் மனச்சாட்சிதான் ஆறாவது” (thuuu.net) என்று அசுரா எழுதுகிறார்.

கொள்கைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்தல் என்பதற்கும் அப்பால் ஒருவன் உயிர்வாழ்வதற்கு எடுக்கக் கூடிய ஆகக்குறைந்த எத்தனங்களை இந்நாவலில் சயந்தன் பதிவு செய்வார்.

“கூடலையில் மத்தியான நேரத்துச் சவம் ஒன்று புகைந்து கொண்டிருந்தது. பிரேதத்தை எரிக்கிறபோது உடனடியாகக் கிளம்பும் மணங்கள் தணிந்திருந்தன. பஸ்ஸிலிருந்து ஆமிக் காரர்களும் மற்றையவர்களும் தொப் தொப் என்று குதித்தார்கள். இவர்கள் அவ்வளவு பேரையும் இழுத்துக் கீழே போட்டார்கள். இருளில் கரிய உருவங்களாக அவர்கள் அசைந்தார்கள்.

எல்லோரும் அப்பிடி அப்பிடியே குப்புறப் படுங்க துப்பாக்கி லோட் செய்யப்படுகிற சத்தம் எதையோ முறிக்கிற மாதிரிக் கேட்டது.

இவனது கிரத்தம் சில்லிட்டு உறைந்ததைப் போல

உணர்ந்தான். அடிவயிற்றுக்குள் குளிர்ந்தது. வாயிலிருந்து எச்சில் தன் பாட்டில் வழிந்து கொண்டிருந்தது. பிறகு இன்னு மொரு வெடியொலி கேட்டது. ஒவ்வொரு சத்தத்தின்போதும் இவன் கண்களை இறுக்க மூடிக்கொண்டான். சத்தங்கள் ஒன்று இரண்டு மூன்று எனத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. அடுத்த குண்டு தனக்கானது என்ற நினைப்பு. ஒவ்வொரு முறையும் உள்ளே ஓடிற்று. ஏழு அல்லது எட்டுக் குண்டுகள் பாய்ந்த பிறகும் இவன் உயிரோடிருந்து அழுது கொண்டிருந்தான்."

துப்பாக்கி மனிதர்கள் இவர்களை தங்களுடன் சேர்ந்தால் உயிருடன் விட்டுவிடுவதாகக் கூறுவது கேட்டு

"அவன் சின்ன இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்தான். இல்லாட்டி வேறை வழி இல்லை எல்லாரும் இப்பொழுதே போய்ச்சேர வேண்டியதுதான். ம். யாரெல்லாம் வாரியள்.. யாரெல்லாம் போறியள்..."

சந்திரன் தான் முதலில் கையை உயர்த்தினான். பிறகு தேவபாலு இரண்டு கைகளையும் சரண்டர் ஆவதைப்போல உயர்த்தினான். மூன்றாவதாக இவனது கை உயர்ந்தது."

உயிர் போகக்கூடிய இறுதிக் கணத்தில் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பம் வாழ்வதற்கான வழியைத் திறக்கிறது. மற்றவற்றையும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. அதனால் ஒரு கட்டத்தில் இந்திய இராணுவத்தினருடன் இணைந்திருந்த தமிழ் ஆயுதக் குழுவினருக்கு ஆதரவாகவும் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் மீண்டும் தப்பித்தலுக்காக விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஆதரவாகவும் செயற்படுகிறான். இவற்றை நாவலின் பல சம்பவங்கள் விபரிக்கின்றன.

இந்நாவல் தொடர்பான விமர்சனங்களில் அதிகமானோர் குறிப்பிடுவது குறித்த காலத்தில் நடைபெற்ற முக்கிய வரலாற்றுச் சம்பவங்களை நாவல் கருத்திற் கொள்ளவில்லை அல்லது சொல்லாமல் விட்டது பற்றி. இதற்கூடாக சயந்தனும் தன்னிலைச் சார்புடன் சில வற்றைத் தவிர்க்கிறாரா என. இது "ஒன்றைச் சொல்வதின் மூலம் எடுக்கும் சார்புநிலைபோலவே, எதுவொன்றையோ பலதையோ சொல்லாமல் விடுவதின் மூலமும் தன் சார்புநிலையைத் தக்க வைக்க முடியும்" (தேவகாந்தன், பதிவுகள்) என்ற கருத்தும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சயந்தன் கூறுவதுபோல் இரண்டு சமாதான காலங்களிலும் கூட அதிகாரங்களினால் மக்கள் எவ்வாறெல்லாம் அலைக்கழிக்கப்பட்டார்கள் என்பதும் சிதைக்கப்பட்டார்கள்

என்பதும் தான். ஒரு புறம் தனிநபர் மீதான கட்டுப்பாடுகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. எப்படியேனும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு ஒழுக வேண்டிய நிலை மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக கொள்கையை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் உயிரை விடவேண்டிய அச்சநிலை ஏற்பட்டது. இவற்றை மிகச் சிறப்பாக இயக்கத்திற்கு மொழி பெயர்ப்புப் பணியைச் செய்யும் நேருஜியா பாத்திரத்திற்கு ஊடாகக் காட்டுகிறார்.

"இயக்கத்தைப் பிடிக்காது. இயக்கம் செய்யிற ஒண்டும் பிடிக்காது. பிறகெதுக்கு இயக்கத்துக்கு வேலை செய்யிறியள்." என்று நான் நேருஜியாவிடம் கேட்டேன். .

அவர் சிம்பிளாக "சம்பளம் தாரியன்" என்றார். அப்படிச் சொல்லும்போது விரல்களால் பணத்தாள்களை எண்ணுவது போல காட்டினார்.

"அப்ப ஆமிக்காரனும் சம்பளம் தருவான். அவனிடையும் போய் வேலை செய்வியளோ" என்று நோட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று கேட்டேன்.

"ஒப் கோர்ஸ்" என்ற சத்தம் பின்னால் கேட்டது.

எப்பொழுதும் இயக்கத்தைக் குற்றம் சொல்லும் நேருஜியா, பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழ்க் கூடல் மேடையில் இயக்கத்தைப் புகழ்ந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்ததை அமுதன் காண்கின்றான்.

கப்பல் பயணம் என்பது எவ்வளவு கொடுமை யானது என்பதற்கு சிறுவனின் சாவும் பெரியய்யாவின் சாவும் எடுத்துக்காட்டாக அமையக்கூடியவை. இறுதியில் கப்பல் எரித்திரிய நாட்டோரக் கடலில் மூழ்கிவிடுகின்றது. அங்கிருந்து மிதந்து வந்த அமுதனின் பிளாஸ்டிக் கால், யுத்தத்தில் காலிழந்த எரித்திரியக் கிழவருக்குப் பொருந்துகிறது. எரித்திரியக் கிழவர் தனது நாட்டின் விடுதலை பற்றிய நிறைய கனவுகளோடு இருந்தவர். இறுதியில் அவரால் என்ன செய்ய முடிந்தது. கடற்கரையில் மீன்பிடிப் படகுக்காரருக்கு சில உதவிகள் செய்து அதிலிருந்து வருவதைக் கொண்டு பிழைத்துக் கொள்ளத்தான் முடிகிறது. இந்தச் சம்பவம் நாவலை வேறொரு கோணத்திற்கு நகர்த்துகின்றது. இந்த இறுதி அத்தியாயம் மிகக் கட்டிறுக்கமாகவும் அர்த்தம் பொதிந்ததாகவும் அமைந்து விடுகிறது. அதிகமாக விடுதலைப் போராட்டங்கள் வெறும் கனவுகளாகவே கலைந்து விடுகின்றன. அவற்றின்

எச்சங்களாக மிஞ்சப் போவன மனிதர்களின் வாழ்க்கைச் சிதைவுகள்தான் என்பதனை இது காட்டுகிறது.

நாவலின் இயல்பான மொழிநடைக்கும் பொருத்தமான இடங்களில் சொற்களைக் கொண்டு கட்டமைக்கின்ற உணர்வு வெளிப்பாடும் மிகச் சிறப்பாகவே அமைந்திருக்கின்றது. நீர்கொழும்பிலிருந்து படகுப் பயணம் தொடங்கியபோது தங்களுடன் சிங்கள இளைஞர்களும் வருகிறார்கள் என்று அறிந்தபோது

"அவர்களும் தங்களோடு வரப்போகிறார்கள் என்பது இவனது மனதை அரிக்கத் தொடங்கியது. அதுவரை ஊறிநின்ற சந்தோசம் கால்களின் கீழே அலை நீரில் மணல் கரைவதைப் போல கரைவதை உணர்ந்தான்." என்று கூறுவது ஒரு வேறுபட்ட மனநிலைதான்.

சிங்களவர்களைப் பார்த்து தமிழர் பயம் கொள்வதும் சிங்களவர் தமிழரைப் பார்த்து ஐயம் கொள்வதுமாகத் தான் இந்தக் காலங்கள் கடந்திருக்கின்றன. இந்த மனநிலை இங்கும் வருகிறது. சூழல்களின் தாக்கத்திலிருந்து உயிர் வேட்கையுடன் தப்பித்தலுக்குரிய காலங்களிலும் கூட படகில் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் வேறுவேறாகத்தான் இருக்கிறார்கள். பண்டாரவைத் தவிர அவ்வளவு இயல்பாக உரையாடல் நிகழவில்லை என்பதைத்தான் நாவல் தெரிவிக்கிறது.

எனவே, ஈழத்து இனவுணர்வுச் சூழலால் மக்கள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு துன்பத்தை அனுபவித்தார்கள் என்பதை ஒரு குறுக்கு வெட்டுமுகமாக இந்நாவல் காட்டுகிறது. இங்கு சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொரு சம்பவங்களும் தனித்தனியாக மக்களின் சமூக பண்பாட்டு அரசியல் வரலாற்றினைக் காட்டக்கூடியவை. விலைமதிக்கமுடியாத உயிர்களையும் மக்களின் நிம்மதியான வாழ்வையும் ஆயுதங்களும் ஆயுததாரிகளும் அதிகாரத்தைக் கையில் ஏந்தியவர்களும் உருத்தெரியாமற் சிதைத்துவிட்டார்கள். அந்தச் சிதைவிலிருந்து மீண்டெழுவதற்கும் மீளவும் இருளில் தள்ளப்படாமல் இருப்பதற்கான எச்சரிக்கைகளைக் காட்டுவதாகவும் ஆறாவது அமைந்திருக்கிறது. எழுத்தாளர் ஷோபாசக்தி கூறுவதுபோல் இது அரசியல் நீக்கம் செய்யப்பட்ட பிரதியாக இருந்தாலும் குறித்த காலகட்ட அரசியலைப் பேசிய பிரதியாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

மெய்யுணர்(த்)தல்: “அப்பால் ஒரு நிலம்” புனைவு மீதான வாசிப்பு

■ தி.செல்வமனோகரன் ■

நாவல் எனும் படைப்பு வடிவம் வாழ்வின் முழுமையைச் சித்திரிக்க முயல்வது. உள்ளுணர்வின் உந்துதலினால் வாழ்வின் அனுபவக்கூறுகளை படைப்பாக்கமாக்குவது. படைப்பாளி தன் மொத்த அனுபவத்தையும் திட்டவாட்டமான வடிவத்தில் தொகுத்துத் தர்க்கப் புனைவாக்கம் செய்கிறார். ஆக, அனுபவத்தின் கூட்டு வழி ஒரு பரிபூரணத்தை நிகழ்த்தும் கலை வடிவம் நாவல் என்றாகின்றது.

இது வாழ்வியற் புலத்தில் ஏற்படும் சிக்கல்களை பிரத்தியட்சப்படுத்தி அவற்றின் விரிவைத் தொடவல்ல சாத்தியப்பாடுகளை உடையதாக இருக்கும். நாவல் வரலாற்றை முன்னிறுத்துவதாக மார்க்ஸியவாதிகளும் காலத்தை ஆதாரசுருதியாகக் கொள்வதாக இருத்தலிய

லாளர்களும் எனக் கோட்பாட்டாளர்கள் தத்தம் கருத்தியலுக்கேற்ப நாவலை விளக்கமுற்படுவர்.

நாவல் அனுபவங்களின் தொகுப்பு, அகப்புற சஞ்சாரங்களின் வழிகட்டமைக்கப்படுகின்றது. அனுபவ இடைவெளிகளில் உள்ள மெளனமே அதன் பேரியக்கம். வாசகர் அம்மெளனவெளிகளில் சஞ்சரிப்பாராயின் அதுவே அந்நாவலின் வெற்றி. நாவல் என்பது வடிவமற்ற வடிவம் தான். அது வாழ்வு முழுமையையும் கொண்டு காலம், இடம், கடந்து ஜீவிதம் செய்கிறது. இதுவே நாவலின் அடிப்படை தத்துவம் என்பர். தத்துவத்தின் அடிப்படை விவாதம். இவ்விவாதம் நாவலில் மானுடசிந்தனையின் குறுக்கு முகமாக அமைகிறது. இதன் வழி நாவல் தரிசனமாகிறது. (காட்சி) அத்தரிசனத்தின் வழி வாசகர் தொடர்புபுகின்றார்.

சிறுகதைக்கும் நாவலுக்கும் இடைப்பட்டது குறுநாவல். குறுநாவல் அளவை வைத்துத் தீர்மானிக்கப்படுவதல்ல. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கதையாடல்களையும் வாசக வெளிகளையும் கொண்டமைவதோடு சிறுகதை போல ஒரு மையத்தைக் கொண்டமையும். இதுவும் விவாத அடிப்படையைக் கொண்டிருக்கும். அதேவேளை இதற்கு காலவரையறை, இடவரையறை உண்டு. ஆதலால் இது குறித்த கூட்டு அனுபவங்களின் வழி கட்டமைக்கப்படுகிறது. இங்கு காலம் பிரவாகிப்பதில்லை. தளர்நடையில் நகரும். அந்தவகையில் குணா கவியழகனின் “அப்பால் ஒரு நிலம்” என்னும் புனைவு ஒரு குறுநாவல்தான்.

தமிழ்ச்சமூகம் எப்பொழுதுமே ஒன்றுபட்டு இருந்ததில்லை. பிளவுறுதலும் மேலும் மேலும் பிளவுறுதலுமான இயல்புடையதாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. நியாயமான தமிழ்த் தேசியவாத நிலையை உணர்ந்து இருந்தபோதும் போராட்டத்தை நியாயமான முறையில்

ஆரம்பித்த போதும் தேசியத்துக்கான ஆதரவு - எதிர்ப்பு எனும் கருத்து நிலைகள் அரசியல் தளத்தில் உருவாக்கின. ஆதரவுத்தரப்புக்குள் எழுந்த போராட்டக்குழுக்களுக்கு இடையிலான மோதல்கள் மற்றும் அக முரண்கள் வலுப் பெற்றன. புலி ஆதரவு - புலி எதிர்ப்பு என்ற தளத்தில் தமிழ்த் தேசிய போராட்டத்தை அணுகினர். மக்களின் நலன், தேவை என்பனவற்றிற்கு அப்பால் போராளிகளை மையப் படுத்திய உரையாடல்கள் பரவலாக முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இலக்கிய படைப்புகளும் தமிழ்தேசிய நோக்கு நிலைக்கு அப்பால் ஆதரவு - எதிர்ப்பு என்ற தளத்திலேயே வாசிக்கப்படுகின்றன. புலி ஆதரவுத்தரப்பு எனக் கட்டம் கட்டப்படுகின்ற படைப்பாளிகளுக்கு இது அரசியல் ரீதியாகவும் இருப்பியல் ரீதியாகவும் மிகுந்த நெருக்கடியை வாழ்வியல் புலத்தில் தந்து விடுகிறது.

யுத்தம் மெளனித்ததன் பின் தேசியத்துக்கு எதிரான அல்லது போராடிய தரப்புக்கு எதிரான குரல்கள் மிகவும் வலுப்பெற்றிருந்த சூழலில் இ அதற்கு மாற்றான குரல்கள் வலிதற்றவையாயும் கலைப் பெறுமானம் குறைந்த இலக்கிய குரல்களாகவும் இருந்த சூழலில் குணாகவியழகனின் எழுத்து இவை இரண்டுக்கும் அப்பால் போராளிகளினதும் போர்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வைச் சித்திரித்து நிற்கின்ற கலைப் பெறுமானம் மிக்க எழுத்துக்களாக வெளிவர ஆரம்பித்தன. நஞ்சுண்டகாடு ஈழத்து இலக்கிய செல்நெறியில் புதிய அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்து வைத்தது. யதார்த்தவாதத் தளத்தில் அழகியல் பெறுமானத்துடன் தனக்கே உரித்தான மொழியில் குணா கவியழகன் நஞ்சுண்ட காட்டைத் தந்தார்.

அவரது “அப்பால் ஒரு நிலம்” புலனாய்வுத் துறையைச் சார்ந்த வேவுக்காரர்களின் கதையை புனைவாக்கித் தருகிறது. பேசாப்பொருளைப் பேசுவதாக, தமிழ்ச் சூழலில் புதிய கதைக்களனைத் திறந்து விடுவதாக, இக்குறுநாவல் அமைகின்றது. செங்கை ஆழியானின் “சாம்பலி” வேவுக்காரர்கள் பற்றிய படைப்பு எனினும் அது ஒரு தட்டையான வெற்றுப் புனைவு. கற்பனைக் கதை. குணா கவியழகன் “வேவு” எனும் கருத்தியலை முன்னிறுத்தி இராணுவம் கிளிநொச்சியைக் கைப்பற்றி முகாம் அமைத்திருந்த சூழலில் முகாமை வேவு பார்க்கும் கதையை களனாகக் கொண்டு குறித்த கால வாழ்வை இ கிளிநொச்சி நிலத்தை பகைப் புலமாகக் கொண்டு நுண்விவரிப்புகளின் வழி புனைகதை ஆக்கியுள்ளார்.

நிலவியல் தளத்தில் கிளிநொச்சிநகர், பரந்தன், ஆனையிறவு எனும் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் ஒரு பகுதி நிலம் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. யுத்த கால போராளிகளின் வாழ்வை - யுத்தத்தின் பின்னான போராளிகளின் வாழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட படைப்புகள் வெளிவந்த சூழலில் இது இராணுவக் கட்டமைப்பில் “வேவு” பெறும் முக்கியத்துவத்தை இராணுவ நடவடிக்கையில் பிரதான மூளையாக புலனாய்வு நடவடிக்கை இருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறது.

இங்கு திணை அரசியல் இல்லை. திணைகளின் கூட்டு அரசியலாக, அக உணர்வு ரீதியிலான ஊடல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், உணர்தல் என்பன அமைதலை - ஈழத்து வாழ்வியல் புலத்தை - போர் நிலத்தை இக்குறுநாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. புறவியல் விடயங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் முதன்மையை விட அக சஞ்சாரத்துக்கு இக்குறுநாவல் முதன்மை அளிக்கிறது. போர்க்களம் சார்ந்த புறவியல் சித்தரிப்புகள் கூட போராளிகளின் அகவுலகின் வழி நிகழ்த்தப்படுகிறது. போராளிகளின் மனவலிமை, போராடும் திறன், தன்னைத் தானே அகரீதியாக வெல்லும் வலிமை, உடலைச் சோர விடாது மெய் உணர்தல் - மெய் உணருந்திறன், பிறரின் அகத்தை உணர்ந்து சொற்களால் வழிநடத்தும் அல்லது வலிமையூட்டுந்திறன் என இது அகலித்தும் ஆழ்ந்தும் செல்கிறது. கணவனை இழந்து ஏதுமற்று எதிலும் தனித்து நின்று போராடி தன்னை தன் குடும்பத்தைக் காத்து நிற்கும் வதனா, போராளிப் பெண்கள், கண்பார்வை இழந்த போராளியை கைப்பிடித்த பெண் என ஆண் - பெண் பேதமின்றி அனைத்து மனிதர்களின் - வடுக்களே வாழ் வாகிப்போன மனங்களின் சஞ்சாரங்களை இக்குறுநாவல் சிறப்புற வெளிப்படுத்துகின்றது.

இக்குறுநாவல் போராளிகளை நியாயப்படுத்த வில்லை. போரின் நியாயத்தைப் பேசுகிறது. போராளிகள் படும் பாடுகளைப் பேசுகிறது. வேவு காலத்தில் எக்கணத்தில் உயிர் விடுவோம் எனத் தெரியாத ஆனால் மரணத்தின் விளிம்பிலே வசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. மக்களின் மகிழ்வின் அடையாளமான “சொக்கலே” உயிரைத் தக்க வைக்கும் பேராயுதமாக இருப்பதைக் கண்டு மனம் திகைக்கிறது. எதிரியின் புலத்தில் வேவுபார்க்கும் போராளிகளின் மரணங்கள் எத்தகைய பேரிழப்பு

என்பதை உணர்த்துகிறது. மணி, வீரன் எனும் போராளிகள் பதினைந்து நாட்கள் எதிரியின் நிலத்தில் வேவு பார்த்த முறை, பயன்படுத்திய உத்திகள், இருத்தல் பற்றிய பிரக்ஞை, உயிரைத் தக்க வைக்க எடுத்த முயற்சிகள், அத்தருணத்தில் தன்னையும் வீரனையும் சமநிலையில் வைத்திருக்க மணி எடுத்த முயற்சிகள், அவனது நகைச்சுவையுணர்வு, போராளிகளுக்கு இருக்க வேண்டிய நுண்திறன், அறிவு, விவேகம், வேகம், விவரங்கள் எனக் கவியழகன் படைப்பைத் தத்ரூபமாக ஆக்கி அளிக்குந்திறன் வாசகரை நாவலுக்குள் முழுமையாக ஈர்த்து விடுகிறது.

அதேவேளை சாதாரண ஜனங்களின் வாழ்வு, போராளிகளின் குடும்பம், காதல் என்பனவற்றின் வழி முன்வைக்கப்படுகிறது. சிவகுமாரன் தம்பதியினரின் காதல் வாழ்வு, இடப்பெயர்வு, சிவகுமாரன் காணாமல் போதல், பல இடப்பெயர்வுகள், பிள்ளைகள் போராளிகள், மாவீரர்களாதல் வறுமையினதும் இழப்புகளின தும் கோரம், வாழ்வியல் அவலங்கள் காட்சிப்படுத்தப் படுகின்றன. லீவில் வீட்டுக்குச் செல்லும் போராளி தன் கடமையை உணர்தல், மனவலிமை, தாய் சகோதரர் அன்பினில் திளைத்தல், தன் பிள்ளைகளுக்காக மட்டு மன்றி மற்றைய போராளிகளையும் தன் பிள்ளைகளாக நினைக்கும் தாய்மையும் அதன் வெளிப்பாடுகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இக்குறுநாவல் சமையல், அழகு, காதல், காமம், அறிவு என வாழ்வின் பல்பரிமாணங்களை யதார்த்தமாக காட்டுகின்றது. காதல் வயப்படும் போராளி தான் விட்ட சிறு தவறுக்காக குற்றவுணர்வுக் குள்ளாதல், கழிவிரக்கம், சக போராளிகளை அறிதல் - புரிதல் எனப் பல மனவிகற்பங்கள் இங்கே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

புலிகளின் இராணுவக் கட்டமைப்பு, படையணிகள், அவற்றின் பொறுப்புகள், தளபதிகள், உசார் ஊசிபோடும் தளபதியின் மாயாஜாலம், அவர்களின் பண்புகள், மனநிலைகள் என்பன இந்நாவலில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வேவுப் போராளிகளின் தனித்துவம், தமக்கான தனிக் கட்டமைப்பை உருவாக்குதல், புதிய திட்டங்களைக் கட்டமைத்தல், கட்டறுத்தல் - ஊடுருவல் - புதிய கட்டமைப்பை உருவாக்கல் என அவர்களின் அகப்புறச் செயற்பாட்டுச் சித்திரங்கள் சிறப்புறக் காண்பிக்கப்படுகின்றன. கவியழகன் தத்துவ உரையாடலாகத் தொடங்கி இலக்கிய மொழிகளைப் பெய்து பின்

பிராந்தியமொழி வழி உரையாடல்களை நிகழ்த்துகிறார். “நாட்கள் நஞ் சூறிக் கழிகின்றன” “வானத்தின் வெளிச்சம் நிலவினில் இல்லை” என ஆங்காங்கே பல வரிகளில் ஜீவிதம் செய்ய வைக்கிறார். வர்ணனைகள் மனதை வருடுகின்றன. அச்சம் கொள்ளச் செய்து பட்டத்தை தருகின்றன. மனம், பல்வேறு கூட்டு உணர்வுகளின் வழி நாவல் முழுதும் இயங்குகிறது.

விளிம்புநிலை விடயங்கள் பல மைய வட்டத்துக்குள் கொண்டு வரப்படுகின்றன. போராளிகளில் எந்த பதவியில் இருப்பவரும் குற்றம் செய்யின் தண்டிக்கப்படுவது, மக்களுக்காகத் தம்மை அர்ப்பணிக்கத் தயாராகப் போராளிகள் இருந்தல், புகழ் தரும் போதை, உடன் இருப்பவரின் மரணத்தால் கலங்கும் மனது, தலைமையின் உளச்சிகிச்சைமுறை, ஆற்றுப்படுத்தல் என இயக்க வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு சிக்கல்களை கவியழகன் இவ்வாறு தன் அனுபவ வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

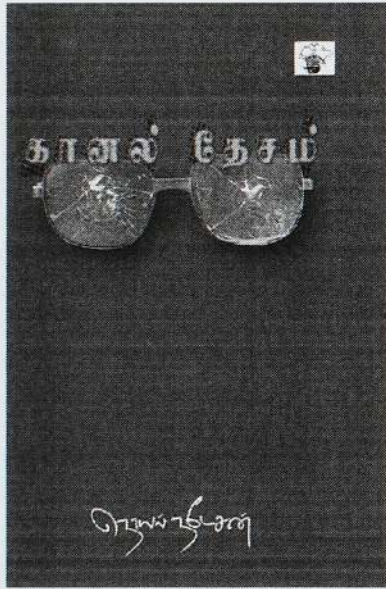
யுத்த மௌனிப்புக்குப் பின்னான தேசியவாதரவு சார் படைப்புகளில் குணாகவியழகனின் மொழி தனித்துவமானது. அதனை இந்த நாவலிலும் காண முடிகிறது. ஆனால் நஞ்சுண்ட காட்டில் இருந்த இறுக்கம், செழுமை என்பன இதில் குறைந்துள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. தரவுகளின் அதீதம், தேவையற்ற நகைச்சுவை விவரிப்புகள் என்பன அதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் ஆகின்றன.

“அப்பால் ஒரு நிலம்” அந்நியன் வசப்பட்ட தமது நிலத்தை மீட்கப் போராடும் போராளிகளினதும் மக்களினதும் பல்வேறு மன உணர்வுகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஒரு போரின் வெற்றி என்பதற்கு பின்னாலிருக்கும் தியாகம், அர்ப்பணிப்பு, உழைப்பு, நுண்திறன், அறிவு, விவேகம், வேகம் என்பனவற்றை அழுத்தி உரைக்கிறது. யுத்த வெற்றியின் அடிநாதம் “வேவு” என்பதையும் அதற்காகத் தம்முயிரைத் துச்ச மென மதித்துப் போராடிய போராளிகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை உணவு, நீர் - மலம் கழித்தல் எனும் செயல்நிலை தொட்டு தப்பித்து வருதல் வரையான விவரிப்புகளின் வழி இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

புறவியல் தளத்தில் போராட்டத்தை கொச்சைப்படுத்தும் இன்றைய சூழலில் அகவியல் தளத்தில் வெளிவந்த முக்கியமான படைப்பாக இந்நாவலை நாம் பார்க்க முடிகிறது.

புலி ஒவ்வாமையில் பிறந்த நொயல் நடேசனின் “கானல் தேசம்” நாவல்

■ இன்பமகள் ■

நிலைப்பாட்டின் மீது அடையாளப்பட்டதன் விளைவாக பிரதியானது விடுதலைப்புலிகள் மீதான காழ்ப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளது.

01. கதைச்சுருக்கம்

இந்தியா ராஜஸ்தானிலுள்ள ஜெய்சல்மீர் கோட்டைக்கு முன்னால் கதை ஆரம்பிக்கிறது. அசோகன் ஒஸ்ரேலியாவிலிருந்து உல்லாசப் பயணியாக அங்கு வந்திருக்கிறான். ஜெனி என்றழைக்கப்படும் ஜெனிபர் என்ற ஜிப்சிப் பெண்ணை அங்கு சந்திக்கிறான். காமலீலைகளில் இருவரும் ஈடுபடுகின்றனர். மறுநாள் அசோகன் சென்னை செல்கிறான். பின்னோக்கு உத்தியில் அவனது சிறுபராயம் கதையில் வருகிறது. யாழ் கொக்குவில்லில் பிறந்தவன். 1987 இல் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரால் பெற்றோர் கொல்லப்பட, சிறுவனான அசோகன் அம்மாச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்து, 1995இல் வலிகாம இடப்பெயர்வின் போது சாவ கச்சேரிக்கு வருகிறான். அங்கு அம்மாச்சி சாவடைய, பெரிய தந்தை தாயின் அரவணைப்பில் வன்னி வந்து, வவுனியா வருகிறான். பெரிய தந்தையின் மகள் கார்த்திகா தங்கைக்குரிய பாசத்தோடு இருக்கிறாள். அவன் கல்வியில் மிகவும் திறமைசாலியாக விளங்குகிறான். அதனை அடையாளங்கண்ட அருட்தந்தை அகஸ்ரின் அவனை வளப்படுத்திவிடுவதாகக் கூறி பெரியதந்தையிடம் (சாதசிவம்) அனுமதி பெற்று மலேசியாவிலிருக்கும் சிற்றம்பலத்திடம் அனுப்பி வைக்கிறார். அந்த சிற்றம்பலம் அவனை ஒஸ்ரேலியாவிலிருக்கும் டொக்ரர் ஒருவரிடம் அனுப்பி வைக்கிறார்.

“அசோகனின் வைத்தியசாலை” என்ற நாவல் மூலமே நொயல் நடேசன் என்கிற படைப்பாளர் எனக்கு அறிமுகமாகிறார். ஒஸ்ரேலியா மெல்போனில் இயங்கும் ஒரு மிருக வைத்தியசாலையை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட கதை அது. ஆசிரியரும் ஒரு மிருக வைத்தியர் என்பதால் அவரால் சிறப்பாக எழுத முடிந்துள்ளது. உருவம், உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றில் மேம்பட்டு நின்ற அந்நாவல் என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. ஆகையால் மிகுந்த எதிர்பார்ப்போடு அவரின் “கானல் தேசம்” நாவலைப் படித்த போது ஏமாற்றமே எஞ்சியது. உருவத்தில் நன்றாக இருக்கும் இந்நாவல் உள்ளடக்கத்தில் மிகவும் பல்வீனமாக உள்ளது. ஆசிரியர் தனது சுய அரசியல்

அசோகன் அங்கு கற்றுத்தேறி வங்கி ஒன்றில் பணி புரிகிறான். தற்போது சிற்றம்பலத்தின் பணிப்பின் பேரில் சென்னைக்கு வந்திருக்கிறான். தென்கிழக்கு ஆசியாவில் ஆயுதக்கடத்தலில் முக்கிய புள்ளியான சிற்றம்பலத்தை ஒஸ்ரேலிய உளவு நிறுவனம் ஒன்று கண்காணித்து வருகின்றது. அவர் மெல்போனில் இருக்கும் அசோகனோடு தொடர்பில் இருப்பதனால் இவனும் கண்காணிப்பு வளையத்துக்குள் வருகிறான். இந்தியா செல்லும் அசோகனைக் கண்காணிக்க ஜெனியை அனுப்புகிறது அந்த உளவு நிறுவனம். அவளே அவனை ராஜஸ்தானில் உறவாடி மயக்குகிறாள். அசோகன் சென்னையில் சாந்தன் என்ற விடுதலைப் புலிப் பொறுப்பாளனை சந்திக்க வைக்கப்படுகிறான். புலிகளின் செயற்பாடுகளில் அவன் இழுத்துவரப்படுகிறான். அருட்தந்தை அகஸ்ரின், சிற்றம்பலம், டொக்ரர் என அனைவரும் புலிகளின் ஆள்கள் எனவும்; திட்டமிட்டே அவனைப் புலிகளுக்காக வளர்க்கப்பட்டதாகக் காட்டப்படுகிறது. அவனுக்கோ புலிகளோடு இயங்குவதில் துளியும் விருப்பமில்லை.

“தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு” என்ற புலிகளின் கிளை நிறுவனம் ஒன்று ஒஸ்ரேலியாவில் இயங்கி வருகின்றது. அந்நிறுவன உறுப்பினர்கள் ஊழல் புரிவதாகவும், அவர்களைக் கண்காணித்து தகவல் வழங்கும் பொறுப்பை அசோகனிடம் சாந்தன் ஒப்படைக்கிறான். வேறு வழியின்றி அசோகன் உடன்படுகிறான். கதையானது நோர்வே மத்தியஸ்த சமாதான காலத்தில் நிகழ்கிறது. அதேவேளை கார்த்திகா இயக்கத்திற்கு சென்று விடுகிறாள். அசோகனை உளவு பார்க்க வந்த ஜெனிக்கு அவன் மீது உண்மையான காதல் ஏற்படுகிறது. புதிய பறவை என்ற திரைப்படத்தில் வருவது போல் 2004 இல் சுனாமி ஏற்படுகிறது. வன்னியில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக ஒஸ்ரேலியாவில் நிதி சேகரிக்கப்படுகின்றது. அது புலிகளுக்கே செல்கிறது. மக்களுக்கு உதவும் சாக்கில் அசோகன் வன்னிக்கு அழைக்கப்படுகிறான். அங்கு சாந்தனைச் சந்திக்கிறான். கார்த்திகாவையும் சந்தித்து அவளோடு ஊடாடுகிறான்.

இராணுவ அதிகாரியான கேணல் மஹிந்த தயார்தன் இராணுவத்திலிருந்து விலகி, புலனாய்வாளர்

னாக மாறி, விடுதலைப் புலிகளுக்கான ஆயுத விநியோகத்தைக் கட்டுப்படுத்த கான்பரா வருகிறான். அங்கு ஜெனியைச் சந்திக்கிறான். அமெரிக்கா ஒஸ் ரேலியா போன்றவற்றின் ஆதரவோடு விடுதலைப்புலிகளின் வலையமைப்பு முடக்கப்படுகின்றது. தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவினர் கைது செய்யப்படுகின்றனர். சிற்றம்பலமும் மலேசியாவில் கைது செய்யப்படுகின்றார். சாந்தனும் கார்த்திகாவும் வன்னியில் காதல் புரிகின்றனர். கார்த்திகா கர்ப்பமாகிறாள். போர் முடிந்த பிறகு அவளை செட்டிக்குளம் நலன்புரி நிலையத்திலிருந்து ஜெனி மீட்டெடுக்கிறாள். சாந்தன் இராணுவ புலனாய்வாளரோடு இணைந்து செயற்படுகிறான். அசோகனும் ஜெனியும் சேர்வதோடு கதை முடிகிறது.

02. நாவலிலுள்ள பாத்திரப் படைப்புகள்.

அசோகன், ஜெனிபர், சாந்தன், கார்த்திகா என்ற நான்கு பாத்திரங்கள் பிரதானமானவை. செல்வி, சதாசிவம், மஹிந்த தயாரத்ன போன்ற பாத்திரங்கள் நூலின் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்திருந்தாலும் அவை கதைக்கு அத்தனை விரிவாகத் தேவையற்றவை. புலிகளை இழிவுபடுத்த மாத்திரமே இவை பயன்பட்டதோடு, கதைக்கு வெளியே துரத்தியபடியும் தெரிகின்றன.

1. அசோகன்

பெற்றோரை இழந்து நிற்கும் அசோகன் கல்வியில் சிறந்து விளங்குகிறான். சிறந்த வாழ்வு பெற்றுத் தருவதாகக் கூறி அருட்தந்தை அகஸ்ரின் (புலிகளின் பிரதிநிதி) அவளை ஏமாற்றி ஒஸ்ரேலியா அனுப்பி வைக்கிறார். பிறகு புலிகள் சார்பாகச் செயற்படும் படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறான். இது நிகழ்ச்சாத்திய மில்லை. விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரையில், முதலில் விசுவாசம்; பின்னர் திறமை என்ற தத்துவத்தில் இயங்குவார்கள். கதையில் அசோகனின் விசுவாசமற்ற திறமையை உபயோகிப்பதாகக் காட்டுவது முரண்தகை. மேலும் இயக்கத்தின் மீது அதிக விசுவாசம் கொண்டவர்களையே முக்கிய வேலைக்காக தூரத்திற்கு அனுப்புவர். கதையில் அசோகனை வைத்து தங்களுடைய ஆள்களையே உளவு பார்ப்பது யதார்த்தமல்ல. ஒரு போதும் நடக்காது!

2. சாந்தன்

சாந்தன் இந்தியாவில் அசோகனைச் சந்திக்கும் போது, தலைவரின் உள்வட்டப் பாதுகாப்புப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர் (பக் 65) எனக் கூறுப்படுகிறது. தலைவரின் உள்வட்ட பாதுகாப்புப் பிரிவில் இருப்பவர் வெளியில் அனுப்பப்படுவதில்லை. பின்னர் அரசியல் துறையிலும், புலனாய்வுத்துறையிலும் இயங்குவதாகக் காட்டப்படுகிறான். சாந்தன் என்ற பாத்திரம் நாவல் பூராகவும் தளம்பல் நிலையிலேயே இருக்கிறது. உரிய முறையில் வரையறை செய்யப்படவில்லை.

3. மஹிந்த தயாரத்ன

//மஹிந்த தயாரத்ன ஆரம்பத்தில் சிப்பாயாகச் சேர்ந்து வடகிழக்கு மாகாணத்தில் பல இடங்களில் போர் புரிந்தான்// (பக் 215). பிறகு 35 வது வயதில் கேணலாக பதவி உயர்வு பெற்று இராணுவத்திலிருந்து விலகி, புலனாய்வுப் பிரிவிற்கு வருகிறான். கேணல் என்பது Commissioned officer வரிசையில் வரும்; அது உயர் பதவி. சிப்பாயாக இணைபவரால் இந்நிலையை ஒரு போதும் எய்த இயலாது. ஒரு சிப்பாயால் (Non Commissioned officer) அதிக உச்சமாக Sergeant major ஆக மட்டுமே வர இயலும். நாவலில் துணைப்பாத்திரமாக வரும் மஹிந்த தயாரத்ன என்ற பாத்திரம் நிராகரிக்கத்தக்கது.

நாவலில் ஜெனிபர் பாத்திரம் சிறப்பாக உள்ளது. அது தவிர்ந்த ஏனைய முக்கிய பாத்திரங்கள் மிகவும் பலவீனமாக உள்ளன. ஆசிரியர் தனக்குப் பிடித்தமான கதையை எழுதுவதன் பொருட்டு கதா மாந்தர்களை வழிநடத்தியுள்ளார். பெரும்பாலான பாத்திரப் படைப்புகளில் ஆசிரியரே வெளிப்பட்டுள்ளார்.

4. சிவப்பு டயறி புலிகளின் மீதான காழ்ப்பு

இது 17ம் அத்தியாயம். விடுதலைப் புலிகளைச் சிறுமைப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஒற்றை நோக்கத்திற்காகவே இவ் அத்தியாயம் எழுதப்பட்டுள்ளது. அத்தியாயம் 17 முதல் 20 வரை (பக் 261 முதல் பக் 320 வரை) நீண்டு செல்கிறது. இவ்விடத்தில் கதை நகராது தேங்கியுள்ளது; நாவலில் துருத்தியபடி தெரிகிறது.

அசோகனின் பெரிய தந்தை சதாசிவம் ஒரு கம்ப்யூனிஸ்ட் //விடுதலைப் புலிகளை இராணுவ ரீதியான ஒரு பாசிஸ்ட் அமைப்பு... அதனை மனித மலத்தைப் போல் அருவருப்புடன் நோக்கும் அவரால்...// (பக் 95) இதுவே அவரின் நிலைப்பாடு. அவரால் எழுதப்பட்டதே இந்தச் சிவப்பு டயறி.

இதில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் சில முரண்களை மாத்திரம் கவனிக்கலாம். ஏனெனில் அவற்றிற்குச் சாட்சி உண்டு. ஏனையவற்றில் "இது நாவல் தானே" எனக் கூறித் தப்பித்து விடும் வாய்ப்பு உண்டு அல்லவா.

வடபகுதி முஸ்லீம்கள் வெளியேற்றம் - புலி எதிர்ப்பு இலக்கியம் படைப்பவரால் தவிர்த்துவிட முடியாத நிகழ்வு அது. இந்நாவலிலும் வருகிறது. யாழ் முஸ்லீமான நியாஸ் தன் அனுபவத்தை சதாசிவத்திடம் கூறுவது போல் அமைந்திருக்கிறது. அவனையும் மேலும் சில முஸ்லீம்களையும் புலிகள் காரணமின்றி வதை முகாமில் அடைத்து வைக்கின்றனர். ஒழுங்கான உணவு கொடுக்காது, நிர்வாணமாக்கிச் சித்திரவதை செய்கின்றனர். காதால் கேட்க முடியாத வசவு மொழியில் ஏசுகின்றனர். பின்னர் வன்னியிலுள்ள துணுக்காய் முகாமிற்கு அனுப்புவதற்குக் கிளாலிக் கடற்கரைக்குக் கொண்டு வருகின்றனர். படகில் இடம் போதாது இருக்கிறது. //டேய் எல்லாரையும் ஏற்ற முடியாது. சோனகத் தெருவில் எடுத்த நகைகளை ஏற்றிவிட்டுத்தான் ஆட்கள்... கீழே நகை மூட்டை தான் அதன் மேல் இருங்கள்...// (பக் 31). சம்பவம் 1990 இன் இறுதியில் நிகழ்வதாக வருகிறது. உண்மையில் அப்போது கிளாலி படகுப்பாதை பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. கேரத்வ சங்குப்பிட்டியே அப்போது பயணப்பாதை. யாழ்ப்பாணமே புலிகளின் நிர்வாகத் தலைமையகம். அப்படி வன்னிக்கு நகைகள் அனுப்பப்படவில்லை. மேலும் யாழ் முஸ்லீம் வர்த்தகர்கள் ஒரு போதும் வன்னிக்கு அனுப்பப்படவில்லை. அவர்கள் தனியாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். உணவு வழங்கலில் எவ்வித குறையுமிருக்கவில்லை. கதையில் காட்டப்படுவது போல் வேறு தமிழ் கைதிகளோடு வைக்கப்படவில்லை. துணுக்காய் வதை முகாமில் கிணறு போன்றதொரு குழியில் நியாஸ் உட்பட ஐவர் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அந்த ஐவரில் ஒருவன் பிரணவன். அவனின் கைவிரல் நகங்கள் அனைத்தும் பிடுங்கப்பட்டிருக்கின்றன. //வன்னிப் படையணியில் மாத்தையாவின் பாதுகாப்பில் நியமிக்கப்பட்டேன். மாத்தைய பிடிபட்டதும் அவரோடு நெருங்கியிருந்த ஏராளமானவர் பிடிபட்டு சித்திரவதை செய்து கொலை செய்யப்பட்டனர். நானும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டேன்// (பக் 315) கதை 1990 இன் பிற்பகுதியில் நிகழ்கிறது. அப்போது மாத்தையா விடுதலைப் புலிகளின் பிரதித்தலைவர். மாத்தையாவின் சம்பவம் நடந்தது 1993 இன் பிற்பகுதி. இவ்வாறான கால முரண்கள் நாவல் பூராகவும் விரவிக் கிடக்கின்றன. பின்னர் புலிகளுக்கு தென்பகுதியில் உதவுவதற்கு உடன் பட்டு நியாஸ் வெளியேறுகிறான். முஸ்லீம்களுக்கு ஐந்து வேளை தொழுகைக்கும் தடுப்பு முகாமில் அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது. இது மட்டுமே ஆசிரியர் புலிகள் மீது காட்டிய தயவு.

5. நாவலில் வீம்புக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள சாத்தியமற்றதும். வன்மம் கொண்டதுமான காட்சிகள்.

1. மாணவரைப் போராளியாக இணைத்தல். கார்த்திகாவும் செல்வியும் அரசியல் பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். பாடசாலை முன்றலில் ஆயுதங்களைப் பரப்பி வைத்து மாணவரின் கற்றல் செயற்பாடுகளை நிறுத்தி வைக்கின்றனர். புலி ஆதரவாளரான பாடசாலையின் அதிபர் இயக்கத்திற்கு செல்ல விரும்பும் மாணவரின் பட்டியலை வழங்குகிறார். //கார்த்திகாவும் செல்வியும் வரிசையாக நின்ற அந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்த போது பலர் துப்பாக்கி தூக்குவதற்கு உடல் பலமானவர்களாகத் தெரியவில்லை... ஊட்டச்சத்து குறைந்து மெலிந்திருந்தனர்... முகாமில் உணவும் பயிற்சியும் கொடுத்த பின் பிரயோசனப்படாதவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்ப முடியும்... இயக்கத்தில் பிள்ளைகள் சேர்வதால் செல்வாக்கு ஏற்படுகிறதென விரும்பிய குடும்பங்களும் இருந்தன... செல்வி சிறிதாக இருந்த பெண்பிள்ளைகள் பருவம் அடைந்து விட்டார்களா என்பதை அவர்களின் அருகில் சென்று விசாரித்து பெயர் பதிந்து கொண்டாள்.// (பக் 199) இயக்கத்திற்கு சேர்ந்த மாணவரை ஏற்றிச் செல்ல சாந்தன் வருகிறான். (சாந்தன் எவ்வாறு இங்கு வருகிறான்? அவன் அரசியல் துறையா? எப்படி

இவனால் சகல துறைகளிலும் இயங்க முடிகிறது? அறவே வாய்ப்பில்லை.) பஞ்சப்பட்ட சிறார்களை இயக்கத்தில் இணைப்பதாக இங்கு காட்டப்படுகின்றது. அதுவும் அதிபரின் ஒத்துழைப்போடு, பாடசாலைக்குள் நுழைந்து கூட்டிச் செல்கின்றனர். கதை 2005இல் நிகழ்கிறது. சமாதான காலத்தில் இப்படியான சம்பவங்கள்நடைபெறவில்லைஎனஉறுதியாகக் கூறமுடியும்.

வன்னியில் பல சிறுவர் இல்லங்கள் தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத்தின் கீழ் இருந்தன. குருகுலம், பாரதி இல்லம், இனிய வாழ்வு இல்லம், புனித பூமி, காந்தி இல்லம் போன்றன ஆதரவற்ற சிறுவர்களுக்காக இயக்கப்பட்டன. தம் பிள்ளைகளை சரியாகக் கவனிக்க முடியாத பெற்றோர்கள் அந்த இல்லங்களின் பராமரிப்பில் அவர்களை ஒப்படைத்த வரலாறும் உண்டு. மந்தபோசனம் அங்கு கிடையாது. மலேரியாவில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டதும் வன்னி. இலங்கையில் முதன் முதலாக மலேரியா ஒழிக்கப்பட்டதும் வன்னியில் தான். அந்த அளவிற்கு அங்கு சமூகச் செயற்பாடுகள் இருந்தன. மேலும் சமாதான காலத்தில் தமழீழ் கல்விக் கழகம் சிறப்பாக இயங்கியிருந்தது. வன்னிப் பாடசாலைகளில் கணித, விஞ்ஞான, ஆங்கில ஆசிரியர்களுக்கு பெருந்தட்டுப்பாடு நிலவியது. கல்விக் கழகம் தாமே சம்பளங்கொடுத்து தொண்டர் ஆசிரியர்களை நியமித்து சேவை வழங்கியது. மாணவரின் கல்வியில் கண்ணும் கருத்துமாக செயற்பட்டு வந்தது.

2. கரும்புலியைக் கர்ப்பாக்கல்

விடுதலைப் புலிகள் கர்ப்பிணியான பெண்ணைத் தொடர்ச்சியாக இராணுவ மருத்துவமனைக்கு அனுப்பி, பின்னர் இராணுவத் தளபதிக்கு எதிராக தற்கொலைக் குண்டுதாரியாக பாவித்தது போன்ற அதிர்ச்சியூட்டும் சம்பவங்களை வேறு வரலாறுகளில் நான் படித்திருக்கவில்லை. மனித சமூகத்தில் மட்டுமல்ல மிருகங்கள் மத்தியிலும் நம்மால் பேசப்படும் தாய்மை என்ற கருத்தாக்கத்தை அத்தகைய செயல் தகர்கிறது. இத்தகைய செயலை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? (பக் 8) - இது என்னுரையில் ஆசிரியர் கூறுவது.

இச்சம்பவம் உண்மையா பொய்யா என ஆசிரியர் ஆராயவில்லை அதை உண்மை என அவர் நம்ப விரும்புகிறார். அதுவே நாவலாக்கத்தில் நெருக்கடியை ஏற்படுத்துகிறது. அந்த விடுதலைப் புலி யுவதி எவ்வாறு கர்ப்பமானாள்? அதற்காக ஆசிரியர் கற்பனை செய்த விதம் மிக வன்மமாகவும், வக்கிரமாகவும், கேவலமாகவும் உள்ளது. எந்தவொரு தார்மீக எழுத்தாளனாலும் இப்படியான செயலைச் செய்ய இயலாது. மன சாட்சியைத் துறந்து விட்டே இதனைச் செய்ய முடியும்.

அத்தியாயம் 22 விடைகொடு செல்வி (பக் 337 348) அத்தியாயம் 23 தற்கொடைப் போராளி (பக் 349 364) மேற்படி இரு அத்தியாயங்கள் பூராகவும் பொருட்பிழை, தர்க்க முரண், காலமுரண் விரவிக் காணப்படுவதோடு வக்கிரமாகவும் உள்ளது.

கார்த்திகா, செல்வி ஆகியோரை புலனாய்வுத் துறை கூட்டிச் செல்கிறது //சிவப்பு நிறத்தில் உயரமாக மீசையுடன் இராணுவ உடூப்பில் சுவரில் சாய்ந்த படிநின்றார்// (பக் 342). அவரோடு சாந்தனும் நிற்கிறான். அந்த உயரமானவர் யாரென எல்லோருக்கும் தெரியும். (அவர் இராணுவ உடை அணிவதில்லை என்பது வேறு கதை) கொழும்பு நடவடிக்கைக்கு ஒரு கரும்புலி தேவைப்படுவதாகக் கூறி, ஏற்கனவே போய் லீபிறண்ட் இருந்த செல்வியே அதற்குத் தகுந்தவள் என்கிறார். செல்வி சிறப்பு முகாமிற்கு அனுப்பப்படுகிறார். கார்த்திகாவை சாந்தன் மோட்டார் சைக்கிளில் கூட்டிச் செல்கிறான். //கிளிநொச்சிக்குப் போகும் வழியில் ஊடுருவித் தாக்கும் அரசு படையின் கிளைமோர் ஒன்று வெடித்திருக்கிறது.// (பக் 345) என்ற தகவல் வர சாந்தனும் கார்த்திகாவும் ஓரிடத்தில் இரவைக் கழிக்கின்றனர். அவர்களிடையே காதல் அரும்புவது போலவும் காட்டப்படுகின்றது.

மேற்படி காட்சிகளின் முரண்கள் சில;

அ. புலிகள் இயக்கத்தில் மகளிர் தனிப்பிரிவாக, மகளிர் தலைமையின் கீழ் இயங்கும். நாவலில் கார்த்திகாவும் செல்வியும் அவர்களது பொறுப்பாளினி இல்லாது தனியாக செல்ல இயலாது. தனியே ஆணுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் செல்ல முடியாது, அரசியல் துறையில் இருப்பவர் புலனாய்வுத்துறை வாகனத்தில் சாதாரணமாக ஏறிச் செல்வதாகக் காட்டப்படுகின்றது.

நிர்வாகக் குழுறுபடி வாய்ப்பில்லை.

ஆ. எந்தவொரு போராளியையும் கரும்புலியாக மாறும்படி பொறுப்பாளர் முன்மொழிய முடியாது. பலருக்குத் தெரிந்த வரை மறைமுகக் கரும்புலியாக மாற்றமுடியாது. ஆனால் நாவலில் காட்டப்படுகின்றது. வாய்ப்பில்லை.

இ. கதையில் கிளிநொச்சியில் கிளைமோர் வெடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. 2002 இல் சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு, 2006 ஓகஸ்டின் பின்னரே அரசு ஆழ ஊடுருவும் படையணியின் கிளைமோர் தாக்குதல் இடம் பெற்றது. கதையை தன் விருப்பப்படி நகர்த்துவதற்காக, சமாதான காலத்திலும் கிளைமோர் வெடிப்பதாகக் காட்டுவது முரண் நகை.

ஈ. சாந்தனும் கார்த்திகாவும் இரவைக் கழிக்கப் பயன்படுத்திய வீடு கடற்புலிகளுக்குச் சொந்தமானது. அது ஒரு களஞ்சியசாலை அங்கு காவலுக்கு யாருமில்லை. வாய்ப்பில்லை.

பின்னர் கொழும்பிலிருந்து செல்வி கார்த்திகாவின் வீட்டு முகவரிக்கு கடிதம் அனுப்புகிறான். பெரியம்மா அதனை அசோகனுக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். அது செல்வியின் சுய வரலாறு. விக்னேஸ் என்ற போராளிக்கும் செல்விக்கும் தலைவர் முன்னிலையில் திருமணம் நடக்கிறது. பிறகு அந்தச் சோடியை கொழும்பிற்கு அனுப்பி வைக்கின்றனர். வத்தளையில் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார்கள். அது ஒரு பொய்த் திருமணமாம்; செல்வியை விக்னேஸ் கர்ப்பமாக்க வேண்டுமாம். ஆறு மாதமாகியும் செல்வி கர்ப்பமாக வில்லை என்பதால் விக்னேஸ் வீசும் வசவு வார்த்தைகள் சகிக்க முடியாதவை; வக்கிரமாக உள்ளது. ஒரு கட்டத்தில் செல்வி முரண்படுகிறான். அப்போது வன்னியிலிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு செல்விக்கு வருகிறது. //தலைவர் உங்கள் மீது நம்பிக்கை வைத்து முக்கிய விடயத்திற்காக அனுப்பினார். எம்மைப் பொறுத்த வரை அதுவே இலக்கு... விக்னேஸ் எங்களுக்கு பொருட்டல்ல. சந்தேகம் வராமலிருக்க ஒரு ஆண் உங்களருகே இருக்க வேண்டும். எந்த ஆணும் எங்களுக்கு சரி, உங்களுக்கு அவனைப் பிடிக்காத போது வேறு யாராவது ஒருவரை அனுப்பட்டுமா?// (பக் 357) இதைப் படித்த போது இது எந்த இயக்கம்? இது எந்தத் தலைவர்? என்று

தோன்றியது பிறகு செல்வி ஒருவாறு கர்ப்பமாகிக் கரும்புலியாகிறான். வேறொரு திருப்பமும் கதையில் வருகிறது. அன்று சாந்தனையும் கார்த்திகாவையும் ஒன்றாக அனுப்பியதன் காரணத்தை பொறுப்பாளர் கூறுகிறார். //அன்றைக்கு அவளை கர்ப்பிணியாக்க அந்த இரவில் உனக்கொரு சந்தர்ப்பம் தந்தேன். அப்படியாக நடந்திருந்தால் பெரியவரிடம் அனுமதி பெற்றிருப்பேன். அன்று அந்தக் கட்டளையை மீறியதற்கு உன்னை அவர் தண்டிக்காது விட்டது பெரிய விடயம். நீ என்றதால் தப்பியிருக்கிறாய்...// (பக் 360)

அது அவ்வாறு இருக்கட்டும்! உண்மையில் நடந்த விடயம் என்னவெனில், 2006 ஏப்ரலில் இராணுவத் தளபதி மீது தாக்குதல் நடாத்திய யுவதி கர்ப்பிணி அல்ல! இராணுவ வைத்தியசாலைக்குள் சென்று வருவதற்கான அனுமதி அட்டை (Gate Pass) மாத்திரம் அவளிடமிருந்தது. நோயாளி ஒருவரைப் பார்வையிடும் சாக்கில் உள்ளே சென்று வந்து கொண்டிருந்தாள். வெடிப்புச் சம்பவம் நிகழ்ந்த நாள் கர்ப்பிணிகளுக்குரிய கிளிநிக் நாள் என்பதால் சம்பவத்தில் கர்ப்பிணி ஒருவரும் இறக்க நேரிட்டது. அது நடவடிக்கை ஒருங்கிணைப்பில் ஏற்படும் நெருக்கடி. அதை வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்கலாம். இறந்து போன கர்ப்பிணியே குண்டுதாரியாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்ற சந்தேகம் ஆரம்பகட்ட விசாரணையில் கூறப்பட்டது. பின்பு துப்புத் துலங்கி, குண்டுதாரியும் கர்ப்பிணியும் வெவ்வேறு பெண்கள் என்ற உண்மை வெளியாகியது. அந்த உண்மையை ஏன் நாவலாசிரியர் கருத்திலெடுக்க விரும்பவில்லை? குண்டுதாரி கர்ப்பமாக இருப்பதனையே ஆசிரியர் விரும்புகிறார். அதுவே அவரின் குறிக்கோளுக்கு சௌகரியமாக அமையும்.

மேற்படி நாவலானது இந்திய வாசகர்களையே மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது. கேர்ணல், ஏர்போட், ஆர்மி, பாதிரியார், கைலி போன்ற சொற்கள் இந்திய மொழி வழக்கு ஆகும். காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. எவ்வாறேனும் விடுதலைப்புலிகளை இழிவு படுத்திவிட வேண்டும் என்ற நோக்கில் மேற்படி உண்மைக்குப் புறம்பான விடயங்களை எழுதும் போது ஈழத்தமிழரின் வாழ்வியலும் தரந்தாழ்ந்து போகும் வாய்ப்பும் உள்ளது என அஞ்சுகிறேன்.

ஏனெனில் விடுதலைப் புலிகள் வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் அல்லர்; ஈழமக்களிடையே இருந்து தான் வந்தவர்கள்.

6. முடிவுரை

1. அரசியல் நோக்கிற்காகவும் விடுதலைப் புலிகளின் புனிதப் படிமத்தைச் சிதைப்பதற்காகவும் எழுதப்பட்ட "தூய கற்பனை" நாவல் இது. கதை வன்னி மண்ணில் நிகழ்ந்தாலும் வன்னி மண் வாசனையை உணர முடியாதுள்ளது. நாவலிலுள்ள பாத்திரங்களோடு ஒன்ற முடியவில்லை. ஜெனிபர் தவிர்ந்த சகல பாத்திரங்களும், தலைவர் உட்பட, நொயல் நடேசனின் பிறதிருப்பம் போலவே தெரிகின்றன. //விடுதலைப் புலிகளால் கொலை செய்யப்பட்ட ஆயிரக் கணக்கான இளைஞர்களுக்கும் (இதில் பலர் எனது நண்பர்கள்) பிரதானமாக நான் மிகவும் நேசித்த பத்மநாபாவுக்கும் இந்த நாவலைச் சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் ஏதோ சிறிய ஆறுதலை அடையமுடியும் என நினைக்கிறேன்.// (பக் 11) என்னுரை. மேலும், "கரையில் மோதும் நினைவலை நொயல் நடேசன் எழுதிய தொடரில், அவரின் புலி எதிர்ப்பு நிலைப்பாடும், அவர் சார்பு இயக்கத்தின் நிலைப்பாடும் புலனாகின்றன. அதன்படி அவர் புலிகளை விரும்பமுடியாதது சரியானதே. அதில் தவறுகாண முடியாது! அதற்காக பொய்மைப் புனைவுசெய்வது முறையாகாது. அது அவரின் எழுத்தின் அறம் குறித்து கேள்வி எழுப்பிவிடும்.

2. ஆசிரியர் என்னுரையில் இன்னொரு விடயத்தையும் குறிப்பிடுகிறார். //இதுவரையும் போரைப் பற்றி எழுதியவர்கள் போரில் பாங்கு கொண்டவர்கள். நான் போரை நேரடியாகப் பார்த்தவனில்லை என்பதால், நான் உருவாக்கிய பாத்திரங்கள் புனைவானவை. அவர்கள் சென்ற வழியே இந்த நாவல் செல்கிறது. இது போர் நாவல்ல. போரால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு சிலரது கதையே. இதில் வருபவர்கள் எவரேனும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் அல்லர் என வாசகர் தீர்மானித்தால் அது வாசகரின் அனுபவம் அல்லது வாழ்க்கை நோக்கு. அதற்கு நான் பாத்திரவாளியல்ல.// (பக் 9) இதற்கு மேல் நாம் என்ன கூறமுடியும்?

ஆழ்ப்புதைந்த சேறும் அிகல மறுக்கும் நினைவடுக்குகளும் - உம்மத் நாவலை முன்வைத்து

■ சி.ரமேஷ் ■

சமூக செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவராகவும் பெண்ணிலைவாதியாகவும் அறியப்பட்ட ஸர்மிளா ஸெய்யித் என்பவரால் முதன்முதலில் எழுதப்பட்ட நாவலை உம்மத். ஏலவே “சிறகு முளைத்த பெண்”, “ஓவ்வா” முதலான கவிதைத் தொகுப்புக்களின் வாயிலாக அறியப்பட்ட ஸர்மிளா ஸெய்யித் துணிச்சலான, முற்போக்கு கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டவர். மொழி ரீதியான அடையாளங்களைவிடவும் மதத்துக்கு முன்னுரிமையளித்து இஸ்லாமியவாதிகளை எதிர்த்தவர். அரபுநாடுகளின் கலாசாரத்தையும் இஸ்லாமிய மயமாக்கல்களுக்கும் எதிராக தன்னிச்சையாக கருத்துக்

களை முன்வைத்தமையால் தன் சொந்த நாட்டிலேயே வாழமுடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு உள்ளானவர். இஸ்லாம் என்கிற மதநிலையைக் கடந்து மதவாதிகள் குழுநிலை, இயக்கவாதங்களுக்குள் சிக்குண்டு பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளில் ஈடுபட்டபோது அதற்கு எதிராக தம் கருத்துக்களை ஆழமாக முன்வைத்தவர். இதன் காரணமாக ஈழத்திலக்கிய உலகில் நன்கறியப்பட்டவர். ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணை சமூகச் செயற்பாட்டாளராகவோ, கள ஆய்வாளராகவோ பார்க்க முனையா சமூகத்தில் பெண்நிலைசார் அனுபவங்களை விளக்கவும் முன்னெடுக்கவும் முனைந்த சூழலில் வெளிவந்த நாவலை உம்மத் ஆகும். மூன்று சமூகங்கள் பற்றிய கதை என்பதால் இந்நாவலும் உம்மத் எனவே அழைக்கப்படுகிறது. அவ்வகையில் தமிழ், முஸ்லிம் பண்பாட்டுச் சூழலில் அடிப்படைவாத மரபுவாதிகளாலும் அரசியல்வாதிகளாலும் இறுக்கமான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளாலும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின் வலியையும் அவர்களின் பாடுகளையும் கூறும் நாவலை உம்மத்.

ஈழத்தில் அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக நடந்த யுத்தம் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைச் சிதைத்ததோடு நில்லாது தமிழர், முஸ்லிம்களுக்கிடையிலான உறவுமுறைகளிலும் பெரும் விரிசலை ஏற்படுத்தியது. கொடுமையான யுத்த நெருக்கடிகளை முகங்கொண்ட மக்கள் தம் வாழ்வாதாரங்களை இழந்து தவித்ததோடு நில்லாது தம் அன்றாட வாழ்வைக் கொண்டு நடத்த முடியாது அல்லற்பட்டனர். 2009 மேமாதம்

பதினெட்டுக்குப் பின்னர் யுத்த முடிவடைந்த நிலையில் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த தவக்குல், யோகா, தெய்வானை என்ற மூன்று பெண்களின் துயர இருப்பையும் அவர்களின் வாழ்வில் தொடர்ந்து எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளையும் அந்நெருக்கடிகளில் இருந்து மீள்வதற்கு அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட பிரயத்தனங்களையும் இந்நாவல் அதன் வழியில் சித்திரிச்செல்கிறது. முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த தவக்குல் பிறிதொரு வகையில் கூறப்போனால் ஸர்மிளா ஸெய்யித் தன்னார்வப் பணியில் ஈடுபடும்போது தன்சொந்த சமூகத்தால் பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்குள்ளானார். அவர் எதிர் கொண்ட மனச்சங்கடங்களும் சிரமங்களும் அவரது நிகழ் வாழ்வைப் புரட்டிப்போட்டது. இதனை வுமன் வெப்பில் வெளிவந்த நேர்காணல் தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது.

“உம்மத் நாவலின் தவக்குல் போன்ற பல பெண்கள் எங்கள் சமூகத்தில் வாழ்கின்றனர். நான் எதிர்கொண்டே அதே அநீதிகளையே பழமைவாத சூழலில் ஒவ்வொரு பெண்ணும் தினமும் எதிர்கொள்கிறாள். சுதந்திரத்தை விரும்பியதற்காக எங்கள் பெண்கள் கொடுமையான தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். உம்மத் எனது நாட்குறிப்பில் உள்ள குறிப்புகளிலிருந்து தோன்றியது. தங்களுக்காக குரலெழுப்பும் பெண்களுக்கும், பேச முன்வராத பெண்களுக்கும் நடக்கும் அநீதியை பதிவு செய்ய விரும்பினேன். அப்போது என் காயங்களுக்கு ஒரு நிவாரணம் போல் உம்மத் தோன்றியது. என் காயங்களை குணப்படுத்திக் கொள்ளாமல் என்னால் அடுத்த நிலைக்கு செல்ல முடியவில்லை. உம்மத்தை எழுதுவதன் மூலம் எனக்கு ஏற்பட்ட நிராகரிப்புகளிலிருந்து நான் விடுதலை பெற்றேன். உம்மத் புதினம், வாழ்க்கையிலும், எழுத்திலும் அடுத்த கட்டத்திற்கு செல்ல எனக்கு உதவியது.

“உம்மத்” நாவலில் சித்திரிக்கப்படும் தவக்குல் பாத்திரம் உணர்வும் உயிர்ப்பும் நிறைந்த யதார்த்த பாத்திரம். ஆண்ணாதிக்க நிலையில் கட்டுண்டு புதையுண்டு வாழும் முஸ்லிம் பெண்களின் வாழ்வினை நுட்பமாகச் சித்திரிக்கும் “உம்மத்” நாவல் பொது வேலைகளில் ஈடுபடும்போது முஸ்லிம் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் இடர்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. முஸ்லிம் சமூகத்தில் பெண் ஒரு சமூகச் செயற்பாட்டாளராக இருப்பதையோ, கள ஆய்வுகளைச்

செய்வதையோ விரும்புவதில்லை. அத்தொழிலை அவர்கள் கௌரவமான வேலையாகவும் பார்பதுவுமில்லை. சுல்பிகா, ஸர்மிளா ஸெய்யித் என எத்தனையோ பெண்கள் இதனால் பாதிக்கப்பட்டனர். இத்தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களை முஸ்லிம் சமூகம் கண்ணியத்துடனும் நடாத்துவதும் இல்லை. இதனை இந்நாவல் பல்வேறு இடங்களில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. கொக்கட்டிச்சோலைக்குச் சென்று திரும்பும் வழியில் ஓட்டோ ஓட்டுநர் அஸீம் தவக்குல் குறித்து சமூகம் தப்பாக பேசுவதை அவளுக்கு உரைக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் அவனை நோக்கி தவக்குல் கூறும் வார்த்தைகள் சத்தியமானவை. தன்னார்வம் கொண்டு மக்களுக்கு சேவை செய்ய புறப்பட்ட பெண்கள் மனசாட்சியைத் தவிர எதனையும் சிந்தித்துப்பார்ப்பதில்லை என்பதை இவ்வார்த்தைகள் எமக்குத் தெளிவுபடுத்தி நிற்கின்றன. “விடுங்க அஸீம். இதுக்கெல்லாம் காது குடுத்தா அவதிதான் மிஞ்சும். இப்படி ஆயிரம் கதைகளை நானும் தான் கேள்விப்படுறன். அதெல்லாம் நான் கணக்கெடுக்கிறதேயில்ல”. ஆனால் ஒரு கட்டத்தில் பிரச்சினை மேலும் சிக்கலாகி தன்னைக் கொல்ல வரும் கும்பல் தகப்பனைக் கொன்று பழி தீர்த்த போது தவக்குல் சாதாரண பெண்போல நாட்டை விட்டு செல்ல வேண்டிய இக்கட்டான சூழ்நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறாள். தான் வேலை செய்த அமைப்புக்களும் அதன் பணியாளர்களும் அவளைத் தத்தம் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தி விட்டு ஓரங்கட்டிய நிலையில் இடிந்து போன தவக்குல் நண்பர் சுவாஷின் உதவியுடன் நேபாளம் போவதே சிறப்பென உணர் கிறாள். வீண் பகட்டுக்காகவும் சுயநலத்துக்காகவும் தொழிற்படும் என்.ஜி.ஓ. நிறுவனங்கள் தங்கள் காரியத்துக்காக மக்களை வேண்டிய மட்டும் பாவித்து விட்டு சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகள் பாதகமாக அமையும் போது அவர்களைக் கைவிட்டுச் செல்வதையும் இந்நாவலில் காணலாம். தவக்குல்லை சமூக ஒருங்கிணைப்புக்கான நிறுவனம் கைவிடுவதும் அவளுக்கு எல்லாவகையிலும் உதவியாக இருந்த வனசுந்தர பண்டார சி.ஐ.டி.யினரின் பார்வைக்கு தவக்குல்

உட்பட்டபோது அவளை விட்டு நீங்கிச் செல்வதும் இதற்கு தக்க சான்றாகும்.

தவக்குல் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவும் வறுமையால் சிக்குண்ட மக்களுக்காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்து வேலை செய்கிறாள். இதனால் வாகரை, கொக்கட்டிச் சோலை, மாஷடிவேம்பு முதலான குக்கிராமங்களுக்குச் சென்று பணியாற்றுகிறாள். முஸ்லிம் பெண், ஆணுக்கு நிகராகச் சமூகத்தில் பணியாற்ற முற்படும் வேளைகளில் முஸ்லிம் அமைப்புக்களாலும் கட்சிகளாலும் எச்சரிக்கப்படுகிறாள். அதை பொருட்படுத்தாத பட்சத்தில் அச்சுறுத்தப்படுகிறாள். இச்சூழலில் கொக்கட்டிச்சோலையில் இருக்கும் தெய்வானை என்ற பெண்போராளிக்கும் மாஷடிவேம்பில் இருக்கும் யோகாவுக்கும் தன்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்கிறாள். அவளுடைய உதவியைப் பெற்ற தெய்வானை தன்சுயமுயற்சியால் பைண்டிங் கற்று ஒரு கொமினிக்கேசன் கலையைப் போடுகிறாள். அதே போல் தவக்குல்லின் உதவியால் யோகா புதிய செயற்கைக் காலைப் பெற்று பொருத்திக் கொள்கிறாள். முன்னாள் போராளிகளுக்கு வீட்டில் அடைக்கலம் கொடுத்தமையாலும் உதவி செய்தமையாலும் தவக்குல் புலனாய்வுப் பிரிவினரின் சந்தேகப்பார்வைக்குப்படுகிறாள். இதிலிருந்து மீள்வதற்காக தவக்குல் மேற்கொள்ளும் போராட்டங்களையும் பிரயுத்தனங்களையும் உம்மத் நாவல் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சமய, கலாசார அடையாளங்களைப் பேணிக்கொண்டு பெண்களுக்கெனச் சமூகம் வரையறுத்த நியதிகளை உடைக்க முற்படும்போது பெண்ணானவள் அனுபவிக்கும் இடர்களை இந்நாவல் விலாவரியாக வாசகருக்கு எடுத்துச் சொல்கிறது.

விடுதலைப்புலிகள் மீது முஸ்லிம்களுக்கு இருந்த அதிருப்தியையும் வெறுப்பையும் இந்நாவலின் பல இடங்களில் ஸர்மிளா ஸெய்யித் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். யுத்தத்தில் பெண்கள் படுகின்ற அவலங்களுக்கு முழுமையான காரணம் விடுதலைப் புலிகள் என்பதை நாவல் பல்வேறு இடங்களில் எடுத்துச் சொல்கிறது. தவக்குல் கொக்கட்டிச்சோலை சென்று வந்த சம்பவத்தைத் தகப்பனுக்கு கூறும் சந்தர்ப்பத்தில் விடுதலைப் புலிகள் குறித்த அதிருப்தியை தவக்குல் வெளியிடுகிறாள்.

“இயக்கம் தனிநாடு கேட்டுப் போராடிக் கடைசில சனத்துக்குக் கஷ்டநானே மிஞ்சியிருக்கு. தூரநோக்கா யோசிச் சிருந்தா மக்களுக்கு இப்படியொரு அவலம் வந்திருக்காது.

இயக்கம் ஒண்டு ஒருவாகாமாப் போயிருந்தா தமிழ் ஆக்கம் படிப்பாலயே இலங்கையை வெண்டு இருப்பாங்கள்... (பக் 22)

இதுபோல அதிகார பகிர்வுக்கான போராட்டம் யுத்தமாக மாறிய சூழலில் வடபகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் விடுதலைப் புலிகளால் விரட்டப்பட்ட நிகழ்வுகளையும் இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. மன்னார், முசலி ஆகிய வடக்குப்பிரதேசங்களில் நீண்ட காலமாக வாழ்ந்த மக்கள் தம் சொந்த நிலங்களில் இருந்த விரட்டப்பட்ட செய்தியையும் இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது.

“முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் முரண்பாடின்றியே வாழ்ந்தார்கள். மந்திரித்துவிட்ட பேய்களாக உருவெடுத்த இயக்கம் அவர்களை விரட்டி அடித்தது. முஸ்லிம்களை மற்றொரு சிறுபான்மைச் சமூகமாக, இனமாகப் பார்க்கத்தவறியதுடன் முஸ்லிம்கள் ஓர் எதிரி இயக்கமென்ற புலிகள் இயக்கத்தின் கண்ணோட்டத்தினாலேயே இம்மாதிரியான விபரீதச் செயல்கள் அரங்கேறிக் காலத்தின் அழியாத கறைகளாயின... வடக்கிலிருந்து புத்தளம் அநுராதபுரம் நகரங்களுக்கான சாலைகளில் ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிம்கள் அகதிகளாகத் தேங்கினர். வரலாற்றில் மிகவும் வேதனை தரும் அனுபவமாகவும் என்றென்றைக்கும் மறக்க முடியாத ஒன்றாகவும் அது அமைந்து விட்டிருந்தது... சிறுபான்மையினமான முஸ்லிம்களைக் கொல்வதையும் அவர்கள் மீது தாக்குதல்கள் திட்டமிட்ட படுகொலைகள் மேற்கொள்வதையும் அவர்களது காணிகள், வயல்களை ஆக்கிரமிப்பதையும் இயக்கம்குயுத்தியாகக்கையாண்டது (பக் 46-47)”

வாக்கிய இயைபின்றி ஒருமை, பன்மைகளற்று நகரும் இப்பந்தி விடயங்களை தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் முன்வைக்க முடியாத ஸர்மிளா ஸெய்யித்தின் எழுத்துக்கு நல்ல உதாரணம். தன்னுணர்வு சார்ந்த விடயங்களை ஆழமாகவும் உயிரோட்டமாகவும் வெளிப்படுத்தும் ஸர்மிளா ஸெய்யித் புறம்சார் விடயங்களை தொகுத்து கூறமுற்படும்போது தடுமாறுகிறார். நூலின் பல இடங்களில் அவரையும் அறியாது இத்தவறு நேர்ந்துவிடுகிறது.

முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக வன்முறைகளை இயக்கம் பிரயோகித்தாலும் முஸ்லிம் மக்கள் நல்லவர்கள். தமிழர்களுக்கு அவர்கள் சிறு அந்திகளைக்கூட இழைத்தவர்கள் அல்ல என்ற தோற்றப்பாட்டை

இந்நாவல் கொண்டுள்ளது. இங்கு தெய்வானை, யோகா போன்ற பெண்புலிகளுக்கு தவகுல் உதவமுனைதல் என்பது இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டு. விடுதலைப் புலிகள் திட்டமிட்ட முறையில் முஸ்லிம்கள் மீது பிரயோகித்த வன்முறைகளைப் பதிவு செய்யும் இந்நாவல் முஸ்லிம் தீவிரவாதக் குழுக்கள் தமிழர்கள் மீது பிரயோகித்த கோரமான தாக்குதல்களையோ வன்முறைகளையோ பதிவு செய்யவில்லை. குறிப்பாக காத்தான்குடிக்கு அருகில் இருந்த ஆரையம்பதி, குருக்கள் மடம் பிரதேசங்களிலும் ஓட்டமாவடிக்கு அருகில் இருந்த வாழைச்சேனை உள்ளிட்ட பிரதேசங்களிலும் ஏறாவுருக்கு அருகில் இருந்த செங்கலடிப் பிரதேசங்களிலும் கல்முனைக்கு அருகில் இருந்த பாண்டிருப்பு பிரதேசத்திலும் மற்றும் அம்பாறை மாவட்டங்களில் தமிழருக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட எந்த வன்முறைச் சம்பவங்களையும் இந்நாவல் பதிவு செய்யவில்லை. இக்காலகட்டத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் குறிப்பாய் பாலமுனை, பாணமை, மீனோடைக் கட்டு, ஒலுவில், நிந்தவூர், சம்மாந்துறை, கரவாகு, தீகவாவி, மாந்தோட்டம், கொண்டா வெட்டுவான், பூரணி, செம்மணிக்குளம், தங்கவேலாயுதபுரம், உடும்பன்குளம் முதலான பகுதியில் தமிழர்களுடைய காணிகளை முஸ்லிம்கள் அபகரித்த விடயங்களையும் இந்நாவல் பேசவில்லை. சம்மாந்துறைக் காளிகோயில், அட்டப்பள்ளம் மீனாட்சியம்மன் கோயில், கல்முனை கரவாகு காளிகோயில், மீனோடைக்கட்டுப் பிள்ளையார் கோயில், ஓட்டமாவடிப் பிள்ளையார் கோயில் எனப் பல இந்துக் கோயில்கள் முஸ்லிம்களால் சிதைக்கப்பட்டுள்ளன. கரவாகு காளிகோயில் இன்று பள்ளி வாசலாக மாற்றப்பட்டுள்ளது. இதுபோல ஓட்டமாவடி பிள்ளையார் கோயில் மாட்டிறைச்சிக் கடையாகவும் மாற்றப்பட்டுள்ளதையும் இந்நாவல் பதிவு செய்யாத நிலையில் முஸ்லிம் மக்களின் காணிகளை இயக்கம் அபகரித்த கொடுமைகளைப் பேசுகிறது. ஒரு பக்கம் நியாயத்தை மட்டும் பேசாது இரு பக்க நியாயங்களையும் இந்நாவல் பேசிச்சென்றிருக்குமேயானால் நான் இக்குறிப்பை எழுதவேண்டிய அவசியம் இருந்து

இருக்காது.

ஆனி மாதம் வீரச்சோலை, மல்லிகைத்தீவு, மல்வத்தை, வளத்தாப்பிட்டி, சொறிக்கல்முனையில் இருந்து வீரமுனைக்கு இடம்பெயர்ந்து வாழமுற்பட்ட மக்களை 1990ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 12ஆம் திகதி வீரமுனைப் பிரதேசத்தில் வைத்து இராணுவத்தின் உதவியுடன் முஸ்லிம் தவிரவாதக்கும்பல்கள் படுகொலை செய்தனர். அச்சம்பவம்குறித்த தகவல்களை இந்நாவலில் காணமுடியாது. அதுபோல ஆறாம் திகதி ஆவணிமாதம் 1990ஆம் ஆண்டு இலங்கை இராணுவத்தின் உதவியோடு முஸ்லிம் தீவிரவாதக் குழுக்களின் தாக்குதலில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் உள்ள திறாய்க் கேணியில் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் நாற்பத்தைந்து பேர்படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இதனையும் நாவல் கருத்தில் எடுக்கவில்லை. இதுபோல 1990 செப்டம்பர் 9ஆம் திகதி மட்டக்களப்பில் மிகப்பெரிய இனப்படுகொலைகள் சத்துருக்கொண்டானில் நடைபெற்றது. சத்துருக்கொண்டான், பிள்ளையாரடி, திராய்மடு கிராமங்களை சேர்ந்த 198 பொதுமக்கள் இலங்கை இராணுவத்தின் உதவியுடன் முஸ்லிம் தீவிரவாதக் குழுக்களால் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இவை குறித்த எவ்விதத் தகவல்களும் நாவலில் இடம்பெறவில்லை. கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம்களால் மோசமான தாக்குதலுக்கு உள்ளான பிரதேசங்களாக வாழைச்சேனை, செங்கலடி ஆரையம்பதி, நீலாவனை, பாண்டிருப்பு முதலானவை காணப்படுகின்றன. இதேபோல் விடுதலை புலிகளால் 1990ஆகஸ்ட் 12 ஏறாவூர் சத்தாம் ஹூஸைன் கிராமத்தில் 123பேர் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நிலையில் வெட்டிப் படுகொலை செய்யப்பட்டதையும் 1990 ஜூலை 12 முஸ்லிம்கள் குருக்கள் மடத்தில் வைத்து படுகொலை செய்யப்பட்டதையும் ஜூலை 23 வீரச்சோலையில் 8பேர் மரத்தில் கட்டிவைத்துப் படுகொலை செய்யப்பட்டதையும் ஜூலை 31 இல் அக்கறைப்பற்று நகரில் வைத்து 12 முஸ்லிம்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டமையையும், ஆகஸ்ட் 06 ஆம் நாள் அக்கறைப்பற்று நீத்தை வயல் பிரதேசத்தில் புலிகளுக்கு கப்பம் கட்டி அனுமதி

பெற்றுச் சென்ற 33 பேர் அப்புலிகளாலேயே கொல்லப்பட்டதையும் இந்நாவல் ஆவணப்படுத்த தவறியது.

நாவலில் யோகாப் பாத்திரமும் இயல்பான முறையில் சித்தரிக்கப்படவில்லை. புலிகளைத் திட்டமிட்ட முறையில் கறைபடுத்துவதற்காக தேவை கருதி படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகவே யோகா பாத்திரமும் அமைகிறது. பதின்மூன்று வயதுக்குட்பட்ட யோகா இயக்கத்தில் இணைவதாகக் கூறுவதும் குழந்தைப் போராளிகளை இயக்கம் இணைத்துக் கொண்டே போராடியமையையும் எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவே யோகா பாத்திரம் படைக்கப்பட்டது எனலாம். போராளியாகிப் போய் குடும்பத்தினரால் கைவிடப்படும் பெண்கள் எடுக்கும் முடிவு தற்கொலைதான் என்பதை உணர்த்துவதற்காக நாவலில் படைக்கப்பட்ட பாத்திரமே யோகா. இறுதி யுத்தம் வரை போராடி ஈற்றில் இராணுவத்திடம் சரண அடைந்து புனர்வாழ்வு முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டு விடுதலையான யோகா சகோதரியாலும் தாயாராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்படுகிறாள். அவ்வெறுப்புக்கான அடிப்படைக் காரணத்தையும் நாவல் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தவில்லை.

யோகா இயக்கத்துக்குச் செல்வதற்கான காரணத்தை நாவல் உறுதியாக முன்வைத்தாலும் அவள் இயக்கத்தில் இணைகின்ற சந்தர்ப்பம் பொருத்தப்பாடு உடையதன்று. ஆற்றில் இறங்கி மரணிக்கச் சென்ற பதின்மூன்று வயதே நிரம்பிய சிறுமியை கண்டெடுத்த இயக்கம் உடனடியாக இயக்கத்தில் இணைத்துக் கொள்ளுமா என்பது சந்தேகமே. அத்துடன் முன்பின் அறியாத மனிதர்களிடம் “நான் ஆத்தில விழுந்து சாகப் போறன். இயக்கத்தில சேர்ந்து உயிர்த்தியாகம் செய்ய நினைச்சென். எப்படி இயக்கத்தில் சேருறதெண்டு தெரியா அதான் ஆத்துல விழுந்து சாகப் போறன் - பக்.82” என யாராவது கூறுவார்களா?. அப்பதிலைக் கேட்டு அப்ப எங்களோட வர விருப்பமே என இயக்கப் பொடியள் கேட்டு அப்பெண்ணை ஏற்றிக் கொண்டு செல்வார்களா? நாலாம் கட்டப் ஈழப்போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் கூட இது சாத்தியமாகி இருக்குமா என்றால் இல்லை என்றே கூறலாம்.

தந்தை இறந்தமைக்கு யோகா இயக்கம் சென்றமைதான் காரணம் என நாவலில் மேம்போக்காகக் கூறப்பட்டாலும் அதே தந்தையே “யோகா எப்பயாச்சும் மனசு மாறி வந்தால் அவளைத் தண்டிச்சிராதே. நம்மட பிள்ளை. அவளை நீ மன்னிக்கனும் அவளர இந்த நிலைக்கு நாமதான் காரணம். நாம்தான் குற்றவாளி. எனக்கு சத்தியம் தா... யோகாவை கைவிடமாட்டேன் என்று சத்தியம் பண்ணு” எனக் கூறி யோகாவின் தாயாரிடம் சத்தியம் வாங்கிக் கொண்டு இறக்கிறார். அந்நிலையில் தமக்கை வக்சலா யோகா மீது தீராத வன்மம் கொள்வது ஏன்? என்ற கேள்விக்கு நாவலில் விடையில்லை. தமக்கை வக்சலா தன் தங்கை யோகாவோடு தனது பிள்ளைகளைச் சேரவேண்டாம் எனத் தடுப்பதற்கும் காரணம் கூறப்படவில்லை. கூடப்பிறந்த அக்காவோடு தம்பிகளும் கதைக்காமலும் ஒட்டாமலும் இருப்பதற்கான காரணத்தையும் நாவல் தெளிவாக முன்வைக்கவில்லை. இராணுவத்தின் அச்சுறுத்தலும் கெடுபிடியும் குடும்பத்தினரை அதளபாதளத்தில் தள்ளி இருந்தால் அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தால் குடும்பமே அவள் மீது வெறுப்புக் கொள்வதற்கு காரணமுண்டு. ஆனால் இவ்வாறான ஒன்றும் நாவலில் நடக்காதநிலையில் யோகா மீது கலா தவிர்ந்த அனைவரும் தீராத வெறுப்புக் கொண்டு அவளை சதா உதாசீனம் செய்வதும் அவள்மீது வெறுப்புக் கொள்வதும் அவளை குடும்பத்தில் இருந்து ஓரங்கட்ட முனைவதும் செயற்கைத் தனமான ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. காலம்காலமாக அன்பு காட்டிய சித்தாண்டி பூவரசு மாமா திடீரென காமப்பித்துக் கொண்டு யோகாவை பாலியல் வன்புணர்வுக்குட்படுத்துவதற்கான நோக்கத்தையும் காரணத்தையும் நாவல் சரியான முறையில் சித்திரிக்கவில்லை. மனைவியால் பாதிக்கப்பட்டவராகவோ குடும்பத்தினர் மீது அன்பு பாராட்டாதவராகவோ சித்தாண்டி மாமா இருக்கவில்லை. அவர் குடும்பத்தின் மீது அன்பு கொண்டவர். பாசமுள்ள சூழலில் வாழ்பவர். அத்தகைய நிலையில் யோகா மீது திடீர் மோகம் சித்தாண்டி மாமாவுக்கு ஏன் வந்தது?

இந்த மோகம் எதனால் எழுந்தது? அதற்கான நிலைமைகளையும் காரணிகளையும் நாவல் காரண காரியத்தோடு முன்வைக்கவில்லை. யோகாவின் வாழ்வை தற்கொலையில் முடிக்க எண்ணிய ஆசிரியர் கையாண்ட சூழ்ச்சியான வழிமுறையே இதுவாகும். அதாவது இயக்கத்தில் இருந்து வந்தவர்கள் குடும்பத்தினராலும் உறவினராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டு உதாசீனப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை எழுந்தமாதிரியாகக் கூறுவதற்காகவே யோகா பாத்திரத்தை ஆசிரியர் உருவாக்கினார் போலும். விடுதலை இயக்கத்தினரின் பாசிசக் கொலைகளையும் தீராத வன்முறைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு முஸ்லிம்கள் முன்னாள் போராளிகளுக்கு உதவுபவர்களாக இருப்பார்களா என்பதுவும் சந்தேகமே. அது நாவலில் செயற்கைத்தனமாகப் படைக்கப்பட்ட தவக்குல் மாதிரியான திரேசாக்களால் தான் முடியும் என்பதையும் நாவல் பட்டவர்த்தனமாகத் தெளிவாக்கிச் செல்கிறது.

நாவலில் தெய்வானைப் பாத்திரமும் முஸ்லிம் மக்களால் உதவி பெற்று வாழ்கின்ற பாத்திரமாகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. தவக்குல்லின் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு ஆச்சிரமத்தை விட்டுச் செல்லும் தெய்வானை அவளுடைய உதவியால் ஏறாவுருக்குச் சென்று தவக்குல் வீட்டிலேயே தங்கி இருந்து புத்தகம் கட்டும் கலையைக் கற்றுத் தேறுகிறாள். அதன் பின் தவக்குல் வனசுந்தர உதவியுடன் தெய்வானைக்கு கடை வைத்து கொடுப்பதோடு நிலலாது ஒரு கைதொலைபேசியையும் வாங்கிக் கொடுக்கிறாள். தவக்குல்லின் உதவியுடன் தனியாக சுயதொழில் முயற்சியில் தெய்வானை ஈடுபடுகிறாள். அதில் வெற்றியும் அடைகிறாள். போரில் கால் ஒன்றை இழந்த தெய்வானை மீது வீட்டார் கரிசனை காட்டுகின்றனர். உறவினர் அவளை மதிப்புடன் நடாத்துகின்றனர். தனக்கு உதவி செய்த தவக்குல்லை தெய்வானை பெரிதும் மதிக்கிறாள். அது போல தவக்குல்லின் குடும்பத்தாரும் அவள் மீது அன்பைப் பொழிகின்றனர். தவக்குல்லின் கஷ்டநஷ்டங்களில் தொடர்ந்தும் பங்கெடுக்கிறாள் தெய்வானை. தமிழ் முஸ்லிம் உறவுநிலைகளை வலுக்கச் செய்யும் இச்சித்திரிப்புக்கள் காலத்தின் தேவை கருதி படைக்கப்

பட்டவை. ஆனால் தெய்வானை ஆமிக்காரனை விரும்ப முனைவதும் இயக்கத்தின் ஈனமான காரியங்களைச் சகிக்க முடியாது தெய்வானை விலகுவதும் செயற்கைத் தன்மையான சித்திரிப்புக்களாகவே நாவலில் வந்து செல்கின்றன. வருங்காலத்தில் கிழக்கில் எப்படி ஒரு இன ஐக்கியம் நிறைந்த சமூக அமைப்பு ஒன்று இருக்க வேண்டும் என ஸர்மிளா ஸெய்யித் கற்பனை செய்தாரோ அதற்கமைய படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களே தெய்வானையும் தவக்குல்லும். பாத்திரங்கள் கற்பனை ஆயினும் அப்பாத்திரங்கள் சித்திரிக்கும் உணர்வுகளில் ஓரளவுக்கு நிஜமும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

போருக்கு பிந்தைய நிலையில் பெண்கள் எழுச்சி பெறவேண்டிய சூழலில் இந்நாவல் சமூகத்தில் பெண் அனுபவிக்கும் வலிகளையும் துயரங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது. இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதம் மேலோங்கிய இலங்கைச் சூழலில் அசாத்திய துணிச்சலுடன் இந்நாவலை எழுதிய ஸர்மிளா ஸெய்யித் என்றும் பாராட்டத்தக்கவர். தமிழ் தேசியவாதத்தைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது அதனுடன் ஒத்தியங்க முடியாநிலையில் விடுதலைப்புலிகளைத் தாக்க வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட ஸர்மிளா ஸெய்யித் அதனை இந்நாவலில் கச்சிதமாகவே செய்துள்ளார். இந்நாவலில் பெண்ணிலைவாதச் சிந்தனா அடிப்படையில் இஸ்லாமிய இறுக்கமான மரபுக் கட்டமைப்புக்கள் தகர்க்கப்படவேண்டிய அவசியத்தை வெளிப்படுத்தும் ஸர்மிளா ஸெய்யித் தீவிரவாத முஸ்லிம் அமைப்புக்களால் அப்பாவித் தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவங்களையோ பாதிக்கப்பட்ட சூழ்நிலைகளையோ விபரிக்கவில்லை. ஆதலால் இந்நாவலை முதற் வாசிக்குட்படுத்தும் ஈழத்தமிழர்கள் கசப்பான அனுபவங்களுடனேயே இந்நாவலைக் கடந்த செல்லவேண்டியுள்ளது. தமிழ் அரசியல் சூழ்நிலைகளை ஒற்றை பரிமாண அடிப்படையில் அணுகும் ஸர்மிளா ஸெய்யித்தால் உணர்வு நிலைக்குள் கட்டுண்ட உயிர்த்துடிப்பான நாவலை ஒரு காலமும் படைக்க முடியாது. அவ்வாறு படைக்க முயன்றால் அவருக்கு என்றும் தமிழ்ச் சமூகம் தலை வணங்கும்.

புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது: போரின் வழித்தடங்கள்

■ ந. சுகபரன் ■

சொற்களாய் உருகிப் பரவியுள்ளன. ஆயிரம் ஆயிரம் குடும்பங்களின் துயர்தோய்ந்த வாழ்க்கையை ஒரு குடும்பத்தை மையப்படுத்தி அக்குடும்பத்தைச் சூழ்ந்தோரை இணைத்து இடம்பெயர்வுகளின் ஊடாகக் கதைபின்னப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு என ஈழத்தில் வடபுலத்தை மையப்படுத்திய களங்களை நாவல் விபரிக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முள்ளி வாய்க்கால் வரை போரிலிருந்து உயிர்தப்புவதற்காகத் தரையிலும் கடலிலும் தப்பி இடம்பெயர்ந்த சம்பவங்கள் நினைவுகளின் வழியே தொடராய் விபரிக்கப்படுகின்றன.

1995இல் முன்னேறிப்பாய்தலோடு யாழ்ப்பாணத்திலிந்து இடம்பெயரத்தொடங்கிய செல்வராசுவின் குடும்பத்தைச் சுற்றியதாக நாவலின் கதை உள்ளது. தமிழ்த்தேசியப் பற்றாளராகவும் தமிழர்களது அரசியல் வரலாறு பற்றிய விடயங்களை அறிந்தவராகவும் எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் விடுதலைக்கான நோக்கில் மனந்தளராத பாத்திரமாகவும் செல்வராசு அறிமுகமாகிறார்.

இந்நாவலில் இடையறாது இடம்பெயர்வுகள் நிகழ்கின்றன. இப்பெயர்வில் பயணிப்போர் தாம் எங்கு செல்கிறோம் எனத் தீர்மானிக்கமுடியாதவர்களாக உள்ளனர். அவர்கள் எந்த இடத்திலும் தங்கவிட அனுமதிக்காது போர் துரத்துகிறது. அவர்கள் தங்கள் நிலங்களை விட்டு ஓடுகிறார்கள். அவர்கள் விரும்பா

மலே பயணப்படுகிறார்கள். அவர்கள் போகும் திசைகளை ஆயுதங்கள் வழிமறிக்கின்றன. வழிப்படுத்துகின்றன. அந்தப் பயணம் எப்போது நிறைவுபெறும் என்பதை அறியாதவர்களாக சாவைச் சந்தித்தபடி நடக்கிறார்கள்.

நாவல் பூராகவும் மனிதப் பேரவலத்தின் குரல் எதிரொலிக்கிறது. இந்நாவல் மக்களின் இடம்பெயர்ந்து சென்ற பாதைகளின் வரைபடங்களாக விரிந்துள்ளன. நாவலாசிரியர் தான் எதிர்கொண்ட துயரத்தின் இரத்த சாட்சியாக இதனை எழுதியுள்ளார். ஆசிரியர் நாவலின் முன்னுரையில் கதை குறித்து இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்.

“இந்தக் கதையில் வரும் மனிதர்களின் பெயர்கள் நான் சூட்டியவை. கதையின் முதன்மை மனிதனான செல்வராசு யாழ்ப்பாணத்தின் சிறுகிராமம் ஒன்றிற் பிறந்து வளர்ந்து கிளிநொச்சியில் வாழ்ந்த சாதாரண மனிதன். இவன் ஆயுதம் தரித்த போராளியல்ல. ஆனால் தமிழ் இனத்தின் மீது பற்றுக் கொண்டவன். சமகால நிகழ்வுகளின் மீதான பார்வை கொண்டவன். இவன் முறிகண்டியில் வாழ்ந்த ஒரு தொழிலாளி. இன்னமும் உயிரோடு இருப்பவன். உயிர்வதைந்த நாட்களில் இவனோடு கூடப் பயணித்த பயணி நான். இவனுக்கூடாகவே இக்கதை நகர்ந்து செல்கிறது. இதில் உள்ள நினைவுகள் அனைத்துமே என் பட்டறிவுக் குடப்பட்டவை.”

1995 இல் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சியிலிருந்து, பின்னர் ஆபத்து களுக்கு மத்தியில் கிளாலியைக் கடந்து கிளிநொச்சி செல்வபுரத்தில் செல்வராசாவின் குடும்பம் அடைக்கலமாகியது. செல்வராசுவின் மனைவி சோதி, மகன் குமரன் மகள் தமிழ்விழி ஆகியோரைச் சுற்றியதாகக் கதை நீள்கிறது. வன்னியில் போர் தீவிரமடையத் தொடங்க ஒவ்வொரு பிரதேசமாக இடம்பெயர் நேர்ந்தது. உழவு இயந்திரத்தில் இவர்களின் இடம்பெயர்வு தொடங்கியது. பயணத்தில் படிப்படியாகப் பொருட்களின் அளவு குறைய மனச்சுமை எல்லை

யற்றுப் பெருகியுள்ளது. சமூக உணர்வுமிக்க செல்வராசு நெருக்கடிகளிலும் மாற்றம் வரும் என்று உறுதியாக நம்பினான். தன்னால் முடிந்த மட்டும் மற்றவர்களுக்கு உதவினான். ஈற்றில் அவனது மகன் ஒருவருக்கும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் போராட்டத்தில் இணைந்த போதும் பிரிவின் வலியையும் தாங்கியவாறு நடந்தான். ஆனாலும் எதுவும் மாறவில்லை. “நாங்கள் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற துன்பங்கள் எங்களோடே போயிட வேணும். நாங்கள் செத்துப்போனாலும் இங்க நடக்கிற கொடுமைகளுக்கு ஒரு தீர்வு வராமல் போகக் கூடாது” என்ற எண்ணம்தான் அவன் உள்ளத்தில் ஒலித்தபடியிருந்தது.

வலி சூழ்ந்த இந்தக் கொடும் காலத்தின் கதையில் போர்க்களத்தில் இருக்கும் கணவனை எண்ணிக் கலங்கியபடி பிள்ளையோடு நகரும் தாய், தனது காதல் நிறைவேறுமா என்ற ஏக்கத்தோடு நடக்கும் இளைஞன், உறவுகளைப் பறிகொடுத்து இன்னும் ஏன் வாழவேண்டும் என ஏங்கும் குடும்பத் தலைவன் எனப் பலதரப்பட்ட மனிதர்கள் வந்து போகிறார்கள், போரானது ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு விதமாக எண்ணவைக்கிறது.

மனிதர்களின் உள்சமனிலையைப் போர் எந்த அளவுக்கு பாதிக்கும் என்பதற்கு இந்நாவல் தக்க சான்று. அசாதாரண சூழல்களில் மனிதர்களின் செயற்பாடுகள் வித்தியாசமானவையாக மாறிவிடும். சாதாரண வாழ் வியலுக்குரிய விதிகளும் மதிப்பீடுகளும் அவ்வேளை காலாவதியாகி விடுகின்றன. அத்தகைய சூழலை இந்நாவலில் எதிர்கொள்ளமுடிகிறது. நெருக்கீடுகளின் உச்சத்தில் ஒருவிடயத்தை எதிர்கொள்வதில் அவர்கள் அடைந்த பதற்றம், எழுந்த சண்டைகள் என ஒருபுறமும் பேரிழப்பு வந்தபோதும் அதற்கு மாறாகப் புலப்படும் சாதாரணமான செயற்பாடுகள் மறுபுறமும் என எப்படி இவ்வாறு இருப்பது சாத்தியம் என எண்ணத் தக்க மனித நடத்தைகள் பலவற்றை நாவலில் காணலாம்.

“அரை குறையாகப் புதைக்கப்பட்ட உடலருகில் ஒரு பெண் உட்கார்ந்து சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள்”

“இந்தப் பாவியை செல்லொன்றும்கண்டு கொள்ளுதில்லை”

என்னும் விபரிப்புகள் இழப்புகளுக்குப் பின்னரான மனிதர்களின் நடத்தைக் கோலத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. இடப்பெயர்வு களில் கூட வந்தவர்கள் பிணங்களாக, உடல்களை புதைத்து விட்டோ கைவிட்டுவிட்டோ நகரும் மனிதர்கள், கிடைத்த சிறு இடைவெளியில் பண்டம்மாற்றி கொதிக்கும் வயிறை அடக்க முயன்ற செயற்பாடுகள் என புலன்களை ஒடுக்கி உயிர்ப்பிடித்து வாழ்ந்த மனிதர்களின் பாடுகளை நாவல் முழுமையிலும் காணலாம்.

நெருக்கடிகள் இறுகும் போது மனிதர்கள் இந்தப் பேரவலத்திற்கு தம்மைத் தள்ளியவர்களை விமர்சிக்கிறார்கள். அந்த விமர்சனம் தசாப்தங்கள் கடந்து பின்னோக்கி சென்று மீள்கிறது. தலைவர்களின் தவறுகள், திட்டமிட்ட சதிகள், தமது பொறுப்பற்ற செயற்பாடுகள், இலங்கை அரசியல், தமிழ்நாட்டு அரசியல், உலக அரசியல் என பலவற்றைக் குறித்தும் பேசுகிறார்கள். இந்த உரையாடல்கள் தமிழ் அரசியல் வரலாறு குறித்த நாவலாசிரியரின் விமர்சனமாக வளர்கிறது. அதேவேளை கதையோட்டத்தில் இருந்து நீண்டு பாத்திரங்களையும் சம்பவங்களையும் மீறியும் ஒலிக்கிறது.

பொதுவாகவே யுத்தத்திற்குப் பின்னராக தோற்றம் பெற்ற நாவல்கள் புனைவுவெளியை பயன்படுத்தி தாம் சார்ந்த அரசியல் நிலைப்பாட்டை முன் வைப்பதான பண்பைக் காணமுடியும். இங்கும் அந்த அரசியல் தொடர்கிறது. ஆனால் அதில் ஒரு நிதானமும் சமனிலையோடு அணுகும் பண்பும் வெளித்தெரிகிறது. போரின் கொடுமையிலும் மனிதநேயத்தையும் இனங்களுக்கிடையே நிலவிய நிலவவேண்டிய நல்லிணக்கத்தைக் குறித்தும் பாத்திரங்கள் நினைவுகொள்கின்றன.

சாதாரண சிங்கள மக்களின் மனப்பாங்கையும் அதில் விசத்தைக் கலக்க முனைந்த அதிகாரத்தரப்பையும் விமர்சிக்கும் பாத்திரங்கள் சமய சமூக எல்லைகளைக் கடந்து நிம்மதியாக சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கான உரிமை குறித்துப் பேசுகின்றன. நாவலாசிரியர் இவற்றை ஆரோக்கியமான உரையாடலாக முன்வைத்துள்ளார்.

அதிகாரத்தரப்பால் நிகழ்த்தப்பட்ட மீறல்களைக் குறித்து விபரிக்கும் அதேவேளை போராளிகள் தொடர்பான விமர்சனங்களையும் ஆங்காங்கே கேட்க முடிகிறது. கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு, பிள்ளைகளை ஒளித்து வைத்தல், இளவயதுத்திருமணம், வெளியேறுவதில் மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. கூடவே “சனங்கள் தப்பிக்கிறதுக்கு வழியில்லாம சாகுதுகள் உவையள் சண்டைக்கு ஆள்பிடிக்கினமாம்” என்றவாறு ஒலிக்கும் குரல்களின் நேர்மையையும் ஆசிரியர் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளார்.

யுத்தமானது அதற்கான நியமங்களையும் கடந்து பேரவலத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதற்குள் சிக்குண்ட மக்கள் ஏதோ ஒரு புள்ளியில் மாற்றம் நிகழும் என்பதை நம்பியுள்ளனர். தமது உணர்வுகளை ஒடுக்கிய வாறு நடந்தள்ளனர். மற்றவர்கள் சூழநிற்க கண்களை மூடிக்கொண்டு காலைக் கடன்கழித்துள்ளனர். நேற்றுப் பிறந்த பிள்ளையோடும், பருவமடைந்த குருத்தோடும் நடக்கமுடியாத மூப்போடும் அவர்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். “சாகக் கூடாது என கடவுளிடம் மன்றாடிய நாட்கள் போய் இப்போ விரைவாகச் சாகவிடு” என்ற மனநிலைக்கு அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். இங்கு பாதிக்கப்பட்டவர்களின் சார்பாக நின்றே நாவலாசிரியரின் குரல் ஒலிக்கிறது.

“கல்லுக்குள்ள கிடக்கிற தேரைக்கும் கருப்பையில கிடக்கிற குழந்தைக்கும் பாதுகாப்புக் குடுக்கிற கடவுள் பதுங்கு குழிக்குள்ள கிடக்கிற எங்களைப் பாதுகாக்க மாட்டாரே” என்று கடவுளரைக் குறித்து ஏங்கும் மனிதர், தாக்கப்பட்டு விடுவோமோ என்ற கணத்தில் கந்தசட்டிக் கவசத்தைப்பாடியபடி பயண

மாகும் மனிதர்கள் என கடவுள் குறித்தும் சடங்குகள் குறித்தும் என பண்பாட்டம்சங்கள் பற்றிய பல்வேறு விடயங்களை நாவலில் காணலாம்.

சமூகச் சமனிலையில் போராட்டம் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் குறித்தும் நாவல் உரையாடுகிறது. பெண்களின் உரிமைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் குறித்த கருத்துக்களை இங்கு வகைமாதிரியாகக் குறிப்பிடலாம்.

“பழைய காலத்தில் முறத்தால புலிய விரட்டின வீரப்பெண் என்றும் யானையை அடக்கின அரியாத்தை என்றும் வாய்கிழிய பேசினவை மற்றப்பக்கத்தில் பொம்பிளையனை தெய்வங்களாகவும் தேவதைகளாகவும் பண்பாட்டுக் காவலர்களாகவும் படிதாண்ட விடாமல் தானே வச்சிருந்தவை. முற்போக்கு புதுமை என்று குரல் எழுப்பின கனபேர் தங்கட பொம்பிளையனை வெளியுலகம் பார்க்க விடாமல்தானே வச்சிருந்தவை. ஏன் பொம்பிளையனும் நிறையப் பேர் தங்களைப் பற்றி சிந்திக்காமத் தானே வாழ்ந்தவை. இண்டைக்கு எவ்வளவு மாற்றத்தையும் செய்யவைக்க இவரால்தானே முடிஞ்சிருக்கு..”

வீடு, முயற்சியால் ஈட்டிய பொருள் உறவுகள் எல்லாம் ஒருகணத்தில் மறையும் என்பதைச் சொல்லிய படி போர் மனிதர்களைத் துரத்தியுள்ளது. வாழ்வில் எதுவும் நிரந்தரமில்லை என்பதை போர் உணர்த்தியுள்ளது. நெருக்கடியான வேளையில் மனிதர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் துணையாக இருந்துள்ளனர். சிலர் அந்த வேளையிலும் பிறரின் உணர்வுகளை மதிக்காது நடந்துள்ளனர். மலசலகூடத்தைப் பாவிக்க விடாது பூட்டி வைத்த சிலரும் கதையில் வருகின்றனர்.

போர் செல் வீச்சு, குண்டு வீச்சு, இடப்பெயர்வு, பங்கர் வெட்டுதல், என நாவல் முழுவதும் போரின் துயரமே மீளவும் மீளவும் விபரிக்கப்படுகிறது. ஒரு வகையில் அந்த இடப்பெயர்வின் அவலப் பயணத்தை முழுமையாக சொல்லிவிடவேண்டும் என்ற உணர்வு உந்தலே நாவலாசிரியரிடம் விஞ்சி நின்றுள்ள

தெனலாம். சம்பவங்களைச் சரியாகக் கோத்து விபரிக்கும் நாவலாசிரியர் துயரின் கொடுமைகளைக் காட்சிப் படிமங்களாகவும் பதிவுசெய்துள்ளார். அச்சித்திரிப்புகள் கொடுங்களத்தை மனக்கண்முன் தெளிவாக முன் வைக்கின்றன.

“இலையான் அழுகிய பிணங்களிலும் உயிருள்ள சனங்களிலும் மாறி மாறி மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது”

“உடல் அடையாளங்காண முடியாதபடி ஊதிப்படுத்துக்கிடந்தது. இரண்டு மூன்று நாளுக்கு முன் இறந்திருக்கக் கூடும். அந்த உடலின் முகத்தில் மூக்குக் கண்ணாடி மட்டும் அசையாமற் கிடந்தது”

“நடக்கும் போதே அவர்கள் இரவையும் பகலையும் மாறி மாறிக் கடந்தார்கள்” என்பனவற்றை இங்கு வகைமாதிரியாகக் குறிப்பிடலாம். ஒருபுறம் மீள முடியாத போரில் வாதைகளை சுமக்கும் அவலம் மறுபுறம் எமக்குள் இருந்து வெளிப்படும் முரண்கள், துளிர்க்கும் நம்பிக்கைகள், மற்றவர்க்காய் துடிக்கும் ஈரம், என எல்லாவற்றினதும் சேர்க்கையினை நாவலில் காணமுடிகிறது. போர் சூழ்ந்த களத்தில் அவர்களது உரையாடல்கள் முழுவதிலும் வாழ்தலுக்கான தவிப்பே எதிரொலிக்கிறது.

“கோட்டிலுக்குள் பாம்பு நெளிவதுபோல” வெள்ளம் கொட்டிலுக்குள் வருகிறது.

நெருப்புப் பந்து களாய் வெளிச்சக் குண்டுகள் ஒளிர்கின்றன.

“தெரு நாய்கள் போல” மனிதர்கள் தெரு வெங்கும் உறங்குகிறார்கள்.

“பேரரசன் ஒருவனுக்கு குடைபிடிப்பது போல ஒழுங்கைக்குள் பருத்துச் சடைத்து நின்றது ஒரு மருத மரம்”,

மரங்கள், “பழைய காலத்து விதவைப் பெண்கள் போல” தோற்றமளிக்கிறது.

இடம்பெயர்ந்து வரிசையில் நிற்கும் மனிதர்கள் “சாவதற்கான வரிசையில் நிற்பதுபோல” நிற்கிறார்கள்

என்கிறவாறு விபரித்துச் செல்கிறார் ஆசிரியர். மனிதப் பேரவலத்தை சூழலோடு பொருத்திச் சித்திரிப்பதில் ஆசிரியர் மொழி உணர்வுபூர்வமாக உள்ளது.

“நான் அழிந்துபோகலாம் நாம் அழிந்துபோகக் கூடாது. எங்கள் முன்னோர்கள் துன்பப் பட்டார்கள். நாம் துன்பப்பட்டோம். இன்னமும் துன்பப்படுகிறோம். ஆனால் எமது அடுத்தடுத்த தலைமுறையினரும் இதே துன்பங்களை அனுபவிக்கக் கூடாது என நாம் எண்ணுவதுதான் சிறப்பானது” என்கிறார் ஆசிரியர். இந்த உணர்வு எமது வரலாற்றைச் சுய பரிசோதனை செய்கிறது. கடந்தகாலங்களில் பெற்றுக் கொண்ட படிப்பினைகளிலிருந்து வரலாற்றை நேர்மையாக அணுகும்போதுதான் வெளிச்சம் சாத்தியமாகும்.

இத்தகு நாவல்களை புனைவிலக்கியம் என்பதன் பொதுவான அளவுகோல்களுக்குள் மட்டுப்படுத்திவிட முடியாது. இவை புனைவுக்கு ஊடாக போர்க்காலத்தைப் பேசுகின்றன. காலப்பதிவாகின்றன. அவற்றில் குறைபாடுகள் உண்டு. குறைந்த பட்சம் அடுத்த தலைமுறைக்கு ஒரு காலகட்ட வாழ்வினை வாசித்தறிவதற்கான, அவை குறித்து சிந்திப்பதற்கான, உரையாடுவதற்கான களங்களை இந்நாவல்கள் திறந்து விடும் என நம்பலாம்.

“அனுமனின் வால்மாதிரி நீண்டு சென்றது போர்” எனக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர் உணர்ச்சிவசப்படாது கதையைப் பின்னியுள்ளார். புனைகதையாக கூறுவதில் இருக்கும் சாத்தியங்களை மனங்கொண்டு உருப்பெற்ற இந்நாவல் யுத்தகால நாட்குறிப்புகளாக, போரிலிருந்து தப்பித்தோடிய மக்களின் வழித்தடங்களாகத் தன்னை முன்னிறுத்துகிறது. ✦

2023 மாசி மாத ஆவணச் சிறப்பிதழ் 2022 இல் மரணித்த கலை இலக்கிய ஆளுமைகள் சிறப்பிதழாக வெளி வரவுள்ளது என்பதை வாசகர்களுக்கு அறியத்தருகிறோம்.

BARANEE PRINTERS
NELLIADY
0775991949